ELIZABETH ADLER

Autoarea bestsellerurilor *TOTUL SAU NIMIC, NICIODATĂ NU E PREA TÎRZIU, SECRETELE TRECUTULUI*

La dolce vita

ELIZABETH ADLER

La dolce vita

Traducere: SANDA WATT

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ADLER, ELIZABETH
La dolce vita /Elizabeth Adler; trad.:Sanda Watt - Bucureşti: Lider, 2004
ISBN 973-629-044-1

I. Watt, Sanda (trad.)

821.111(73)-31=135.1

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

1

GEMMA

Să vă spun de la început un lucru, nu v-ați bucura să mă cunoașteți! Și mai ales nu într-o seară de sîmbătă. De ce, vă întrebați? Pentru că sîmbăta este cel mai greu aici, la camera de urgență, și nu m-ați putea cunoaște decît dacă ați fi adus aici pe o targă. Atunci eu aș fi cea care s-ar uita în jos la dumneavoastră sub lumina albă orbitoare, întrebîndu-vă: „Cum vă numiți?... Ce vă doare?... Cine v-a rănit?"

Eu sînt Gemma Jericho, rezident responsabil la Departamentul de Traume al Spitalului Bellevue din New York, iar sîmbăta noaptea este întotdeauna iadul pe rotile. Acesta este un week-end obișnuit în care mă lupt cu haosul de înjunghieri, împușcături și accidente de mașină, femei isterizate, bețivi zdrențăroși, narcomani sub supradoză și bieți copii inconștienți în brațele mamelor lor disperate. Sînt cu nivelul adrenalinei la maximum, strigînd instrucțiuni, alergînd de la o victimă la alta: o intubare, o scanare CAT, încă o doză de morfină, îngrijind copilul în comă, sunîndu-l pe chirurgul pediatru.

Uneori mă întreb: Ce caut eu aici? Cum am ajuns aici? De ce îmi petrec așa majoritatea nopților de sîmbătă? Unde este viața mea? Apoi mă uit puțin la mine însămi și aflu răspunsul.

Port botoși (împotriva microbilor) și echivalentul din plastic

al unui capişon de duş peste păr, tenişi şi un halat alb. Sînt de serviciu de opt ore şi tura încă nu s-a terminat, o să mai stau cîteva ore bune. Sînt obosită, neîngrijită şi prost dispusă şi ar trebui să fac un duş. Pe lîngă asta, faţa pe care o am n-o să ajungă niciodată pe coperta vreunei reviste, deşi mama spune că am ceva din Meg Ryan, chiar dacă ceva din Meg atunci cînd are o zi proastă, dar asta-i numai ce spune mama. Adevărul este că în afară de medic la urgenţe, sînt o femeie de treizeci şi opt de ani, divorţată şi cu o fată adolescentă de crescut. Şi asta-i realitatea.

Pe lîngă asta, am un secret pe care n-o să-l spun, un secret îngrozitor, o povară de vinovăţie care mă va urmări toată viaţa, dar care explică de ce cred eu că nimeni nu vrea să mă cunoască cu adevărat. Eu cea adevărată zace sub acest exterior de doctoriţă eficientă, nobilă, îmbrăcată în alb.

Uneori, înainte să plec la spital, zăbovesc în faţa oglinzii mai mult decît este necesar pentru a mă asigura că faţa este încă la locul ei şi că m-am pieptănat măcar şi, în loc să văd realitatea, îmi amintesc de perioada cînd eram la liceu şi eram considerată decent de frumuşică.

Gemma Jericho, Regina Dansului, asta eram eu, şi băieţii erau principalul punct de interes, iar prietenele mele erau centrul vieţii mele. Mi-o amintesc pe mama încercînd să mă facă să-mi vină mintea la cap, aşa cum încerc eu acum cu propria mea fiică, spunîndu-mi să mă gîndesc la viitorul meu şi nu la cel mai bun fotbalist din liceu. Ceea ce, desigur, este exact ce făceam. Dar asta este o altă poveste.

Anii adolescenţei sînt undeva, tare departe acum. Vreau să spun, treizeci şi opt este îngrozitor de aproape de patruzeci, nu credeţi? Teribila schimbare de prefix. Pare aşa de departe cînd ai numai şaisprezece ani. Pe cîţi dintre noi i-a frămîntat cu adevărat gîndul că o să ajungă acolo? Cu siguranţă nu pe mine... sau, poate, vreau să spun „nu eu"? Oricum, patruzeci e patruzeci.

Asta e şi mi-e clar. Dar, pe deasupra, probabil că aş lua nota patru la „stil".

Cum arăt, de fapt? OK, sînt mai degrabă slabă şi, aşa cum îmi spune mama în fiecare duminică în care mergem la ea la prînz, mi-ar prinde bine nişte carne pe oase. De fapt, mi-ar plăcea să am sînii mai mari. Poate chiar ar trebui să mă gîndesc la asta. Îmi îndesam sutienul cînd eram mai tînără, dar am renunțat de mult. Am totuşi picioare lungi, chiar dacă asta nu mă face „elegantă". De fapt sînt chiar puțin împiedicată şi cumva predispusă către accidente, cu excepția momentelor în care muncesc şi sînt o maşinărie de mare precizie şi viteză.

Ultima dată cînd m-am privit aveam ochii albaştri, de obicei ascunşi în spatele ramelor groase, gen ochi-de-pisică. Sînt înduioşător de mioapă şi, fără ochelari, pur şi simplu trebuie să bîjbîi ca să-mi găsesc drumul. Da, vă gîndiți poate că sînt medic şi aşa mai departe, şi ar fi trebuit să recurg la chirurgia laser pînă acum, dar cine are timp de aşa ceva?

Am un fel de păr leşinat, blond natural, scurt, ondulat şi ciuntit (ciuntit, pentru că în momentele mele de panică în fața oglinzii de la baie, încep să tai şuvițe întregi). Pe lîngă asta, pare să aibă o voință proprie – stă în sus, ca un fel de halo săltăreț, orice i-aş face, şi este întotdeauna murdar, pentru că atunci cînd sînt agitată, cum sînt de fapt mai tot timpul, am obiceiul să-mi trec mîinile prin păr.

Ce n-am spus despre mine? Să mă gîndesc puțin. A, da, am un nas foarte special, cu o mică cocoaşă la mijloc, de la o lovitură cu racheta de tenis pe care am primit-o cînd aveam treisprezece ani, şi care pare să crească o dată cu trecerea timpului şi îmi dă un aer arogant, care, vă asigur, nu este justificat prin nimic. Ah, şi am un fel de gură zîmbăreață, pentru că are colțurile ridicate chiar şi atunci cînd nu zîmbesc, dar asta inspiră siguranță pacienților, aşa că nu mă deranjează.

Dar hai să vă spun despre căsătoria mea cu cel despre

care „mai bine nici să nu vorbim“. Cred că înțelegeți că nimeni nu prea îl are la inimă pe fostul meu soț. De fapt, pe cînd eram încă la liceu și se credea că sînt chiar drăguță și pe deasupra și o dansatoare grozavă, am fost curtată de o grămadă de băieți, inclusiv de „campionul la fotbal“. Oftez în timpul ăsta, pentru că, așa cum îi spun propriei mele fiice acum, cu asta nu ajungi nicăieri, poate doar la bal.

Așadar, umblam cu acest „campion la fotbal“ și, Doamne, cît îl adoram. I-aș fi sărutat picioarele transpirate cînd își scotea ghetele după meci dacă mi-ar fi cerut-o. Și, oricît ar părea de bizar, era la fel de îndrăgostit de mine. Așa de îndrăgostit că ne-am căsătorit imediat după ce am terminat liceul.

Apoi am plecat la facultate, la fel ca și el, numai că eu m-am dus în nord, iar el undeva în sud, deși am înțeles că el și-a petrecut mai mult timp la biliard decît la cursuri, în timp ce eu căpătasem un fel de obsesie pentru medicină. Urmăream un țel, în timp ce el nu avea nici unul. Am fost împreună, mai mult pe sărite, pînă cînd, în timp ce eram încă studentă la medicină, am rămas însărcinată. Și atunci el a plecat pur și simplu.

Asta se întîmpla acum paisprezece ani. Nu l-am mai văzut de atunci, iar el nu și-a văzut niciodată fiica. Am divorțat și nu am primit nici un ban de la el. Nu că mi-ar fi oferit el vreodată vreun ban. M-am luptat mai departe să termin medicina, muncind și învățînd în același timp, și am crescut-o pe Livvie singură. Și dacă mă întrebați dacă sînt mîndră de ceva în viața mea, răspunsul este da. Sînt mîndră de Livvie.

Port în minte imaginea siluetei ei conturată de soarele care-i bătea din spate: picioare lungi și subțiri, labe mari în pantofi băiețești, fără toc, buze subțiri, umeri lați, gît lung ca de lebădă și păr care este ca iarba proaspăt tunsă, mai ales cînd și-l colorează verzui cu sprayul pe care îl folosește, deși de obicei este blond decolorat ca banana.

Livvie are paisprezece ani, este foarte la modă și cu ea nu

ştii niciodată la ce să te aştepţi. Îmi imaginez totuşi că înfăţişarea asta a ei post punk nu este decît o fază din care o să iasă curînd, cînd o să mai crească puţin. Am fost foarte strictă, totuşi, în ceea ce priveşte body-piercing-ul şi tatuajele. Adică nu aş putea să stau la aceeaşi masă cu ea la cină şi să ştiu că ar avea un cercel înfipt în limbă sau că un trandafir i-ar împodobi spatele. Mi se întoarce stomacul pe dos numai cînd mă gîndesc, iar ca medic, îmi stă inima în loc cînd îmi imaginez riscurile.

Al treilea membru al micii noastre familii este mama mea, bunica lui Livvie, Nonna. Desigur, *nonna* înseamnă „bunică" în italiană, pentru că asta este ea... o bunică italiancă. Asta este profesia ei. Şi şi-o exercită cu toată autoritatea.

Nonna trăieşte în aceeaşi suburbie din Long Island de patruzeci de ani şi tot aici am crescut şi eu. Casa veche şi amărîtă este de un albastru mediteranean aprins şi se distinge de celelalte case din vecinătate ca un petic de cer albastru într-o zi înnorată. A vrut să fie vopsită aşa ca să-i amintească de Bella Piacere, orăşelul din Toscana unde a trăit pînă cînd familia ei a emigrat în New York. Nu s-a întors niciodată şi mă îndoiesc că se mai gîndeşte vreodată la pămîntul natal sau la „zilele de odinioară", cu toate că mai păstrează fotografiile în ramă de argint pe noptiera ei din lemn de mahon.

Este şi o fotografie a bunicilor mei, imigranţi italieni, imortalizaţi în sepia neclară, şezînd pe pragul casei lor din Bensonhurst.

Mai este una cu mine şi cu Livvie, făcută la un meci din Liga de Juniori, cînd Livvie avea vreo şapte ani şi era încă un copil blond şi inocent, al cărui singur vis era să cîştige un meci, iar eu aveam vreo treizeci de ani şi nu mai eram la fel de naivă, deşi încă visam să-l întîlnesc pe Făt-Frumos. Aveam toată viaţa înainte. Meciul cîştigat! Făt-Frumos! Şi vreţi să ştiţi ceva? Aproape că l-am întîlnit. Şi mai vreţi să ştiţi ceva? Nu vreau să vorbesc despre asta.

Şi, desigur, este fotografia mea preferată cu Nonna, numai că nu era Nonna pe atunci. A fost făcută prin anii cincizeci, înainte să se fi căsătorit, pe cînd numele ei era încă Sophia Maria Lorenza Corsini. Avea şaptesprezece ani, era înaltă şi frumuşică, cu ochi negri aprinşi şi un păr superb care îi curgea pînă la mijlocul subţire. În fotografie poartă o rochie înflorată şi un medalion din acelea pe care le purtau îndrăgostiţii, şi sandale cu talpa groasă şi cu tocul înalt. Aproape că nu-mi vine să cred că apariţia aceea cochetă este mama mea. Acum Nonna are şaizeci de ani, este văduvă de douăzeci, poartă negrul simplu al bunicilor italiene şi pantofi butucănoşi, un guleraş alb brodat şi o pereche de ochelari suspendaţi pe vîrful nasului său arogant. De obicei o găsesc aplecată deasupra plitei, gătind prînzul de duminică, ritual italienesc pe care îl repetă de decenii.

Nonna este înaltă, are încă forme generoase, dar jură că la vîrsta ei nici un bărbat nu s-ar uita la ea de două ori. Doar dacă n-a mîncat o masă excelentă, obişnuieşte să adauge, pufnind dezaprobator. Cu părul strîns la spate într-un coc perfect, are aceiaşi ochi negri aprinşi şi un temperament pe măsură şi ne ţine în frîu cu o privire severă sau o remarcă aspră.

Deci astea sîntem noi, familia Jericho. A, mai e şi Sinbad, cel mai gras motan roşcat pe care l-aţi văzut vreodată. Sinbad este imens, dar mănîncă cu atîta delicateţe, lustruindu-şi faţa cu lăbuţa bine linsă între două înghiţituri, că nu observi niciodată cît de mult a ingurgitat. Seamănă foarte mult cu un cîine. Îmi aduce mingea ca să i-o arunc, o minge mică de ping-pong, toată muşcată şi turtită. Motanul ăsta se joacă cu mine de parcă ar fi un portar profesionist: se numără printre legendele vii şi gîtul lui poate s-o dovedească.

De fapt, este surogatul de cîine al lui Livvie, imensul new-foundland pe care i l-am promis pe vremea cînd încă mai visam la o casă la ţară. Pentru că, ştiţi, a fost o vreme, nu aşa demult, cînd viaţa ar fi putut să fie altfel... viaţă care „ar fi putut

fi". O viață în care casa la țară despre care vorbeam mi se părea tare adevărată și luminoasă, locuită de o familie normală și fericită: soț, soție, cîțiva copii, cîini, pisici...

Uite la ce mă gîndesc eu! Nu ar trebui să vorbesc despre asta. El nu ar trebui să fie prezent aici. Am învățat să vorbesc despre el fără să mă gîndesc de fapt la el. Şi totuşi iată-l aici, prezent în amintirile mele, mai mare decît viața însăşi şi de două ori mai frumos. Cash Drummond, bărbatul care m-a vrăjit. Şi care mi-a schimbat viața pentru totdeauna.

2

Nu prea ştiu de ce, dar mi-am amintit deodată de ziua în care ne aflam în maşina lui, numai noi doi, plecați într-o scurtă vacanță. Eu eram la volan, iar Cash şedea lîngă mine, uitîndu-se pe hartă. Ne pierdusem şi eu eram supărată. I-am spus că e numai vina lui, iar el a rîs adăugînd că îi pare rău, şi a propus să oprim undeva ca să mîncăm de prînz. Şi, ca prin farmec, aşa cum se întîmplau de fapt toate cînd eram cu Cash, am dat pur şi simplu peste un mic han de țară care arăta fermecător. Am condus pînă acolo, am frînat şi am înaintat încet pe aleea din spate pînă cînd am văzut semnul care indica restaurantul.

Am sărit din maşină şi am intrat, ținîndu-ne de mînă, într-un minunat tărîm New England, cu pereții acoperiți cu lambriuri închise la culoare, cu covoraşe țesute şi ornamente rustice. Pe pereți atîrnau trofee de vînătoare şi felinare, pernuțe brodate, fețe de masă înflorate şi lîngă fiecare masă erau suporturi pline de nimicuri ornamentale. Un labrador maroniu deschise somnoros un ochi ca să se uite la nou-veniți, după care reveni imediat la moțăitul lui.

O doamnă drăguţă cu părul cenuşiu ne zîmbi, pe deasupra ochelarilor, din spatele tejghelei.

– Prînzul? ne întrebă.

Cash îmi strînse mîna cu putere.

– Nu, ne interesează dacă aveţi vreo cameră liberă.

Observă surpriza din privirea mea, pe care ştiu că a remarcat-o şi doamna din faţa noastră.

– Desigur, răspunse ea, să vă arăt ce avem.

L-am strîns de mînă în timp ce urcam pe scări.

– Credeam că ne-am pierdut şi că ne-am oprit aici ca să mîncăm de prînz, am şoptit.

Mi-a aruncat o privire peste umăr, era deja cu doi paşi înaintea mea, aşa cum se întîmpla întotdeauna, şi am simţit cum mi se moaie genunchii. Nu cred că am spus deja că era blond şi că era frumos în stilul acela tipic american, sau mai degrabă texan, cu faţă bărbătească, cu fălci puternice. Arăta ca un cowboy şi surfer din Malibu în acelaşi timp. Îi mai văzusem privirea aceea şi ştiam ce înseamnă. De fapt, aşa începuse relaţia noastră.

Mai exact, totul a început într-o zi cînd sorbeam într-un Starbuck dintr-un frappuccino care nu-mi era de fapt permis (nepermis pentru că, în ciuda faptului că ştiu cît zahăr este în chestiile astea, nu mă pot abţine). S-a uitat la mine şi mi-a zîmbit cînd a trecut pe lîngă masa mea şi nu ne-am mai putut lua ochii unul de la celălalt. Apoi mi-a spus cu un exagerat accent texan:

– Bună ziua, ce faceţi, coniţă? iar eu am chicotit pentru că nimeni nu-mi mai spusese coniţă pînă atunci.

– De fapt, mi se spune doamna doctor, i-am răspuns afectată, pentru că nu am obiceiul să vorbesc cu străinii, în afara celor de la spital care sînt întinşi pe o targă, aşa că dialogul nu este prea alert.

– Ce faci, doctore? îmi spuse aşezîndu-se pe scaunul de lîngă mine, întrebîndu-mă din ochi dacă este liber.

Am dat din cap în semn că da şi m-am întors să mă uit pe fereastră, orice numai să nu mă mai uit la el, pentru că nu prea întîlneai bărbaţi ca el în New York. Părul său lung şi moale strălucea în lumina soarelui în nuanţe străine părului meu, pielea lui bronzată emana sănătate, iar ochii lui albaştri aveau o nuanţă de zece ori mai intensă decît a mea. Surprinzător, avea o privire foarte înţeleaptă. Era înalt şi cu umeri laţi care nu datorau nimic cămăşii din piele întoarsă pe care o purta. Am aruncat o privire la picioarele lui. Bine că nu purta cizme de cow-boy, asta ar fi fost prea de tot.

Nu este pur şi simplu un tip care încearcă să mă agaţe, mi-am spus. Ştie foarte bine ce vrea.

– Vii des pe aici? mă întrebă.

I-am aruncat o privire neîncrezătoare şi am mai luat o înghiţitură.

– Bine, îţi place frappuccino?

M-am uitat pe fereastră la un tip care îşi plimba cîinii ţinînd în mînă o încurcătură de lese la capătul cărora se aflau vreo şaisprezece chihuahua.

– Am venit de curînd din Dallas, spuse încet, de parcă aş fi ascultat. Nu prea cunosc lume aici, în *Big Apple**.

Da, sigur, oare chiar îşi imagina că o să-l cred? Apoi a început să rîdă, cu un rîs melodios, natural, la fel de natural ca apa de izvor şi la fel de reconfortant. Mi-am dat seama că rîdeam şi eu.

– Sînt Cash Drummond, îmi spuse întinzîndu-mi o mînă bronzată, acoperită cu un puf blond. Spre surprinderea mea, i-am întins şi eu mîna.

– *Cash?* Nu-mi venea să cred.

Ridică amuzat din sprîncene:

---

* Marele Măr – în argou local: New York (n.tr.).

– Se putea şi mai rău, am fost botezat după bunicul meu, Wilbur Cash.

Am rîs:

– Mama ta a fost foarte înţeleaptă.

Frappuccino din faţa mea era pe sfîrşite şi trebuia să mă întorc la spital în zece minute.

– Trebuie să plec, am spus săltînd pe umăr geanta mea mare şi neagră.

– Asta pare prea grea pentru o doamnă micuţă ca tine, hotărî Cash Drummond.

Geanta aia era *toată* viaţa mea: portofelul meu, cărţile de credit, permisul de conducere, asigurarea medicală, cardul de identitate de la spital, pe lîngă o colecţie de fotografii cu Livvie, de cînd era mică pînă săptămîna trecută (împlinea nouă ani în octombrie). Tot acolo erau şi carnetul meu de cecuri şi ultimul extras de cont păcătos, reţeta de miel la cuptor a mamei mele, pe care voiam să i-o dau prietenei mele Patty, o pereche de chiloţi curaţi pentru cazul în care aş lucra tîrziu în seara aceea şi ar trebui să fac un duş, şi nu din orice alt motiv v-aţi imagina; şi un ruj prea roz pentru faţa mea tomnatică şi un pieptene pe care nu îl prea foloseam.

– Să te ajut, se oferi Cash, întinzînd mîna spre geantă. Şi ca să vedeţi cît de fermecată eram de el, *i-am întins-o. Eu, o new-yorkeză, aveam încredere în el!*

Privirile ni s-au întîlnit din nou şi am simţit că-mi fuge pămîntul de sub picioare, ca să spun aşa.

– Încotro mergi? mă întrebă.

– Tocmai în centru, la Bellevue, i-am răspuns.

– Atunci dă-mi voie să te duc cu maşina. Îşi atîrnă pe umăr geanta mea şi îmi deschise uşa. Apropo, adăugă, nu mi-ai zis cum te cheamă.

– Gemma, i-am răspuns, încă uitîndu-mă în ochii lui şi stînd în uşa de la Starbuck, Gemma Jericho.

Şi aşa a început totul – cu dorinţa, iubirea şi romantismul care au dus la minivacanţa despre care vă vorbeam, de fapt doar un week-end prelungit, cînd ne-am rătăcit şi am dat peste hanul acela vechi.

Camera de mansardă pe care femeia cu părul cărunt ne-a arătat-o avea tavanul foarte înclinat, lucarnă cu perdeluţe înflorate, şi dădea spre o pajişte primăvăratică pe care păşteau cai adormiţi. Avea un pat dublu cu spetează în stil victorian, din metal vopsit în alb, acoperit cu o cuvertură făcută din petice colorate. Vreo şase păpuşi de cîrpă erau sprijinite de teancurile de pernuţe.

Ne-am aplecat ca să ne strecurăm capetele pe fereastră şi să ne uităm la pajiştea aceea vreo treizeci de secunde, pînă cînd perdeluţele înflorate au zdrăngănit pe draperia de metal, cele şase Ane de cîrpă au aterizat pe podea, iar noi ne-am repezit către patul moale ca doi tineri cu adevărat îndrăgostiţi. Înfierbîntaţi şi tînjind unul după celălalt, aşa cum am fost de la început. Asta era atunci...

Am alungat amintirea acelui trecut interzis şi am aterizat din nou în realitate. Îmi propusesem să nu mă mai gîndesc niciodată la Cash Drummond, să nu mai vorbesc niciodată despre el, dar uneori îmi răsărea neinvitat în minte. Mi-am jurat că o să dau totul, adică *pe el,* uitării. Am construit această barieră împotriva lui, împotriva oricărui sentiment. Dar uneori credeam că n-o să-mi dea niciodată pace.

Visul se terminase. Rămăsese doar un sentiment secret de vinovăţie pe care trebuia să-l ascund pentru totdeauna, chiar şi mie, pentru că ştiu că nu aş putea niciodată să fac faţă adevărului. S-a terminat şi cu asta basta. Iar acum sînt un medic la urgenţe plin de dăruire, o mamă singură. Şi o femeie cu un cerc de gheaţă în jurul inimii, pe care nu voi permite nici unui bărbat să-l topească.

3

În meseria mea sînt un fel de căpitan de corabie – toată lumea se uită la mine şi aşteaptă să comand. În seara asta, ca de obicei, telefoanele de la urgențe sună într-o nebunie, pagerul meu piuie, iar cei răniți, urlînd şi plîngînd, sînt aliniați pe scaune tari din plastic gri şi pe tărgi. Datoria mea este să-i scot de aici pe picioarele lor, mergînd, vorbind, trăind.

Este o noapte ploioasă şi furtuna loveşte cu putere în geamuri. Ştim cu toții ce înseamnă asta: mai multe accidente rutiere. Iar acum am sarcina tristă de a anunța familia primului pacient: un bărbat tînăr, victima unui accident de motocicletă, care a închis ochii pentru totdeauna.

Echipa mea a încercat aproape o oră să-l salveze. Am făcut tot ce am putut, iar acum stau în picioare, învinsă, printre tuburile de plastic folosite, printre stropii de sînge, resturi ale luptei noastre pentru viața lui. Am simțit că mă podidesc lacrimile uitîndu-mă la el: atît de tînăr, atît de drăguț cu părul lui blond zbîrlit. Avea atîtea de trăit... trebuie să aibă o mamă... o iubită...

Mi-am spus că trebuie să fiu tare, că sînt medic, că pot face față... apoi m-am repezit brusc de-a lungul culoarului, prin uşa automată de sticlă, afară, în noapte. Ploaia cădea, transformînd şoselele în rîuri. Tremuram, trăgînd cu putere în piept aerul care se numeşte în Manhattan curat, mergînd în sus şi-n jos pînă într-un loc unde lumina nu pătrundea, la capătul întunericului şi înapoi. Mergeam şi mă gîndeam. Spunîndu-mi că nu trebuie să gîndesc.

Într-un tîrziu, inima mi s-a liniştit şi a revenit la neutralitate. Ca şi cînd ar fi aşteptat momentul, pagerul a sunat şi iată-mă alergînd înapoi, înapoi în camera răniților.

– E-n ordine? întrebă asistenta de serviciu uitîndu-se îngrijorată la mine.

– Da, sigur! Pur şi simplu nu suport să văd sînge, asta-i tot, am răspuns şi am rîs amîndouă. Era o modalitate de a face faţă – să rîzi. Numai că acum eu eram aceea care trebuia să-i anunţe familia. Este cea mai ingrată sarcină.

Aşadar, eram de serviciu de zece ore. Fusese o noapte lungă şi nu se terminase încă. Pagerul a piuit din nou. De data asta era Livvie, care venise acasă cu cîteva prietene care rămîneau peste noapte. Sînt întotdeauna îngrijorată cînd este singură acasă. De data asta menajera Filipina era de serviciu. Nu este cu mult mai mare decît Livvie şi cu siguranţă nu cea mai bună la curăţenie, dar este de încredere şi responsabilă, rîde mult şi o urmăreşte pe fiica mea cu un ochi de vultur, aşa că de ce mi-ar păsa de cîteva cocoloaşe de praf adunate pe sub paturi?

Am sunat-o pe Livvie, ciulind urechile care erau asaltate de hip-hop şi bass la maximum.

– Livvie, dă muzica mai încet, am urlat în receptor. Ce faceţi voi, fetelor? Mă uitam îngrijorată la o targă ce trecea pe lîngă mine, cu victima unei împuşcături, o femeie care urla cît o ţinea gura, înjurînd, luptîndu-se cu durerea... Alergam deja.

– Mamă, nu pot merge la Nonna mîine! îmi strigă Livvie, peste bubuiturile bassului. Am o întîlnire.

– Ce *întîlnire?* Ştii că n-ai voie să mergi singură la întîlniri. Ş-apoi, ştii că *întotdeauna* mergem la Nonna duminica.

Livvie oftă adînc, îmi răspunse cu eternul ei „mamă, ce Dumnezeu!“, dar nu m-am lăsat înduplecată. I-am spus scurt la revedere şi te iubesc, alergînd după targă. Încă o noapte bezmetică de sîmbătă la Bellevue.

O oră mai tîrziu, în camera de urgenţă se făcu brusc linişte. Fluxul de răniţi încetase pentru o clipă. O privire la ceasul din

perete îmi spuse că era aproape mîine deja şi că prînzul ritual de duminică avea loc numai peste cîteva ore. Nedormite sau nu, întîlnire sau nu, o să mergem. Nu am lipsit niciodată!

Mi-am sprijinit spatele care mă durea de peretele industrial verde şi murdar şi am luat o înghiţitură din lichidul maro şi fierbinte pe care toţi îl beam pretinzînd că este cafea. Oboseala trecuse peste mine ca un val uriaş şi am închis ochii în speranţa că, un minut măcar, cafeina o să mă dezmeticească.

– Hei, păpuşă, cum merge? spuse cineva, şi ştiam fără să deschid ochii că este Patty Sullivan, colega şi prietena mea cea mai bună. M-am întors şi i-am zîmbit.

Se sprijinea de perete, lîngă mine, cu un picior ridicat ca un cal ce se odihneşte reducînd greutatea. Patty e o irlandeză cu părul roşcat, adorabil dolofană, cu obraji rozalii şi ochi verzui umbriţi de gene roşii care-mi amintesc mereu de Sinbad, dar, fireşte, nu i-aş spune asta niciodată. Ne ştim de cincisprezece ani, am trecut împreună prin şcoala de la camera de urgenţă, prin viaţă, iubire şi moarte, divorţuri şi, în cazul lui Patty, recăsătorie.

– Smochinită, i-am răspuns lui Patty. Aşa mă simt sau cel puţin aşa arăt.

– Smochinită?

– Da, ca o smochină uscată.

Patty zîmbi trist:

– După o noapte aici, cred şi eu!

– Ce zici, Patty? am întrebat-o, gîndindu-mă încă la Livvie. Crezi că mi-am greşit meseria? Poate ar trebui să plec de-aici, să încep să practic medicina undeva la ţară, să o scot pe Livvie din oraş, ar fi o viaţă mai bună pentru amîndouă.

Dar înainte ca Patty să apuce să răspundă, mi-a sunat pagerul şi am luat-o de la capăt, alergînd iar.

– Cîinele lui Pavlov, asta eşti tu! îmi strigă Patty din urmă. Ei sună – tu fugi. Ei se rănesc – tu îi vindeci. Nu poţi scăpa de asta.

Ştiţi ce? Are dreptate. Era numai un vis.

4

Am ieşit pe uşa automată a spitalului la cinci dimineaţa, căscînd tot drumul spre casă, în tren, privind în gol la dimineaţa întunecată de afară, ignorînd ceilalţi pasageri. Nu numai oboseala mă făcea să mă simt dărîmată, ci şi un fel de epuizare emoţională pe care o trăiesc toţi cei care au aceeaşi meserie ca a mea. Într-un moment eşti perfect în regulă, funcţionînd ca o maşinărie de mare fineţe, iar în următorul te prăbuşeşti într-un fel de gol negru – ce ar fi putut să se întîmple –, ce ar putea să se întîmple –, ceea ce *era*. Şi aceeaşi întrebare îţi răsună întotdeauna în minte: De ce? *De ce,* oh, de ce li se întîmplă oamenilor lucrurile astea îngrozitoare?

Mă întrebam dacă ar trebui să mă gîndesc serios la ideea de a practica medicina la ţară, de a pleca împreună cu Livvie din acest oraş în care nebunia a devenit normalitate. Dar adevărul este că ştiu că niciodată n-o să pot face asta. Sînt ceea ce sînt. Asta este viaţa mea. Cînd încep să mă gîndesc să-mi mut descurcăreaţa mea fiică, divă pop, într-un ţinut al pajiştilor şi al pîrîiaşelor, îmi dau seama că nu are nici un rost să visez.

„Acasă“ este un apartament mic într-una din acele clădiri cu faţade plate, edificii de piatră fără faţă, cu un portar, Carlos, care este întotdeauna salvarea mea şi prieten cu toţi.

Era în schimbul de dimineață săptămîna asta și mi se adresă jovial în timp ce îmi ținu ușa:

– 'Neața, doamna doctor, ce faceți într-o dimineață frumoasă ca asta?

– Vrei să spui că asta-i dimineață? i-am zîmbit morocănos în trecere. Rîse la gluma mea de zi cu zi, dar ce vreți, doar nu vă așteptați ca o femeie să fie și originală la o oră ca asta.

În lift m-am întors cu spatele la oglindă pentru că a mă uita la propria față s-ar fi putut dovedi periculos de deprimant. Ușa mea crem de la etajul al zecelea era la fel ca toate celelalte de pe palier. Am răsucit cheia în broască, am intrat și am blocat-o cu iala din interior.

M-am rezemat de baricada mea împotriva orașului și am ascultat liniștea plăcută de dimineață din casa mea adormită, acele cîteva momente fragile pline de pace în care timpul pare că a stat pe loc. Apoi am făcut un pas și desigur m-am împiedicat de Sinbad care a sărit cît colo cu un urlet care ar fi putut să trezească toată clădirea.

– Doamne, Sinbad, îmi pare rău, i-am spus mîngîindu-i blana groasă și roșcată, deși știam că îi rănisem numai sentimentele. Mi-a răspuns cu o privire verde, plină de reproș, apoi s-a întins iar pe jos, cu labele mari adunate sub el.

Am aruncat o privire în camera lui Livvie. Era întinsă peste tot patul, într-un tricou vechi pe care scria 'N Sync. Dormea cu fața în pernă, dar tot am putut vedea rotunjimea de copil a obrazului ei, genele întoarse și buzele moi. M-am întrebat de ce, indiferent cît de maturi par cînd sînt treji, atunci cînd dorm, copiii noștri arată întotdeauna de parcă ar avea trei ani.

Am verificat și celelalte două umflături pitulate în celălalt pat, prietenele lui Livvie care dormiseră aici peste noapte, am adunat de pe jos o cutie goală de pizza și am ieșit lăsînd ușa

deschisă pentru ca Sinbad să-şi poată recăpăta locul lîngă Livvie. Apoi m-am îndreptat pe culoar către bucătăria noastră, care aduce cu cala unui vapor – lungă şi îngustă, cu o fereastră la capăt, prin care lumina cenuşie a dimineţii se transforma văzînd cu ochii în cenuşiu din ce în ce mai palid. Am deschis frigiderul, dar eram prea obosită ca să-mi mai dau seama dacă îmi este foame sau nu.

Cinci minute mai tîrziu, după ce am făcut un duş, cu părul încă ud, am îmbrăcat confortabila pijama din flanelă Victoria's Secret, am pus capul pe pernă şi m-am afundat în abisul negru al somnului. Şi am început să visez despre tînăra victimă a accidentului de motocicletă, cu părul lui blond şi zbîrlit, cu faţa lui cu trăsături fine şi neregulate, care avea o iubită undeva şi toată viaţa înaintea lui.

L-am plîns în somnul meu.

5

NONNA

Nonna Jericho era ocupată să pregătească marele ritual al prînzului de duminică. Se pricepea cel mai bine la asta şi pregătirile o ţineau ocupată toată săptămîna. Cu toate astea, acum nu se gîndea aşa de mult la sosul ei de roşii. Îşi făcea griji pentru Gemma.

Se gîndea că Gemma munceşte prea greu, prea mult şi că duce prea multe pe umerii ei. Gemma era o fată aşa de veselă, de zîmbitoare şi de cochetă, plină de viaţă şi energie. În şcoala ei erau multe fete mai drăguţe, dar ea avea ceva special, toţi băieţii

o plăceau, iar ea l-a ales, desigur, şi s-a căsătorit cu cel mai nepotrivit.

Cu toate acestea, nici măcar nefericita experienţă nu a schimbat-o mult pe Gemma. Asta s-a întîmplat mult mai tîrziu, într-o noapte rece de iarnă, acum trei ani mai precis. Dar Gemma nu vorbea niciodată despre asta. Uneori Nonna ar fi dorit ca ea să vorbească, dar fiica ei se închisese în sine. Totuşi, evenimentele din noaptea aceea i-au luat zîmbetul de pe buze, au răpit femeia tînără plină de energie şi au lăsat-o în schimb pe cea serioasă, devotată meseriei de medic la camera de urgenţă.

Nonna învîrti îngîndurată în sosul de roşii, dînd la o parte o şuviţă de păr negru ca să se aplece peste oală să simtă aroma de usturoi şi oregano, ca şi a jumătăţii de sticlă de Chianti pe care o turnase ca să dea gust. Mirosea bine. Încă zece minute şi va opri focul ca să lase sosul să se răcească, permiţînd astfel aromelor să se amestece şi să se întrepătrundă.

Se îndreptă de spate şi, deodată, simţi cum camera se învîrte cu ea. Se sprijini de scaunul de lemn de bucătărie, apoi se aşeză, cu capul în mîini, aşteptînd să-i treacă momentul de slăbiciune.

I se întîmplase de mai multe ori în ultimele cîteva săptămîni, iar doctorul îi spusese că are nevoie de odihnă. Îi mai spusese că are o problemă congenitală cu valva mitrală şi că inima ei este slăbită. Nu era, desigur, vorba despre doamna doctor Gemma. Ci doctorul ei, despre care nu-i spusese Gemmei. Oricum nu prea ştia dacă trebuie să-l creadă sau nu. Congenital însemna că avea problema asta de cînd se născuse, nu? Atunci de ce nu avusese nici un fel de simptome înainte?

Se întîmplă, îi spusese doctorul, cînd ajungi la o anumită vîrstă. *Mamma mia,* avea şaizeci de ani, iar el vorbea despre ea

ca despre o antichitate. Oricum, nu avea de gînd să stea la pat de parcă ar fi fost invalidă. O să ia medicamentele prescrise şi o să continue să trăiască aşa ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Şi nici nu va spune nimănui nimic, mai ales nu Gemmei. Viaţa o să meargă înainte, zi cu zi, ca şi pînă acum. Pînă cînd într-o zi n-o să mai meargă.

Plicul albastru cu ştampila *par avion* se afla pe masă, în faţa ei. Îşi trecu degetele încet peste ştampila familiară, timbrul străin, adresa scrisă cu grijă. Apoi scoase scrisoarea din plic, îşi împinse ochelarii pe nas şi începu să citească. Încă o dată.

6

GEMMA

Am simţit aroma de carne prăjită în sos de usturoi care plutea pe strada Nonnei cînd ne-am dat jos din maşină. Livvie adulmecă aerul nerăbdătoare, ca un ogar la vînătoare. Se întinse către scaunul din spate ca să-l ia pe Sinbad, care venea întotdeauna cu noi, în lesa culoarea lavandei, împodobită cu pietre de Rin – alegerea lui Livvie, nu a mea, şi cu siguranţă nu a cefei late a lui Sinbad.

Îşi trase fusta mini în jos pînă la un nivel acceptabil înainte să intre ca să-şi vadă bunica şi, desigur, îşi strecură eternul telefon mobil în buzunarul gecii, sperînd încă, ştiam cu siguranţă, la un telefon de la băiatul de vis care s-ar putea dovedi numai un vis. Apoi, cu Sinbad la subraţ, alergă în sus pe scări, către casa bunicii.

Norii de ploaie se risipiseră şi un soare cu dinţi se strecura printre ei. Am observat Jeepul Cherokee negru parcat de cealaltă parte a străzii. Prietena mea Patty şi soţul ei Jeff ajunseseră înaintea noastră. Mă simţeam deja mai bine. Întotdeauna îmi făcea plăcere să-i văd şi îmi erau dragi aceste duminici în familie.

Livvie intră prin uşa de la bucătărie – nimeni nu folosea uşa din faţă la Nonna. Bucătăria era locul unde avea loc acţiunea. Livvie era deja acolo, învăluită în îmbrăţişările Nonnei

– *Carina,* spuse Nonna zîmbind, iar Livvie îi răspunse cu un zîmbet fericit. Falsele ei pretenţii de om matur pieriseră şi era iar un copil.

– Mi-a fost dor de tine săptămîna asta, Nonna! îi şopti, încă în braţele ei.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, *ragazza*.

Aşa arată întotdeauna începutul. Mai tîrziu o să iasă scîntei, ca întotdeauna cînd se întîlneau. Una tînără, cealaltă bătrînă, dar amîndouă la fel de ferme şi încăpăţînate, cum s-ar putea altfel?

Apoi Nonna m-a îmbrăţişat, după care m-a împins puţin ca să se uite atent la mine. Aşa făcea întotdeauna şi ştiam ce o să urmeze.

– Arăţi obosită, dădea ea verdictul dintotdeauna, iar eu îi răspundeam:

– Da, mamă, sînt, am dormit numai vreo patru ore. Apoi trebuia să mă aştept la teoria inevitabilă despre cum ar trebui să renunţ la camera de urgenţă şi cum ar trebui să mă gîndesc mai mult la mine şi la Livvie, să-mi aranjez părul şi să-mi cumpăr nişte haine noi. Dar, spre surpriza mea, astăzi nu-mi ţinu această lecţie.

Patty aşeza farfuriile şi argintăria pe masă, în timp ce Jeff, sprijinit de chiuvetă, se uita la ea, gustînd din Chianti. M-am dus

şi i-am pupat pe amîndoi. Apoi, ca întotdeauna, m-am apropiat de plita care mă atrăgea ca un magnet. Am început să ridic capacele de pe oale, adulmecînd conținutul, după care am rupt din coaja tare a pîinii italienești și am înmuiat-o în sosul de roșii ca să-l gust. Ce restaurante pretențioase? Așa îmi reprezentam eu raiul culinar.

Mi se aburiseră ochelarii şi i-am scos ca să-i şterg pe un prosop, uitîndu-mă mioapă în jur. Am surprins-o pe Patty privindu-mă cercetător. Îmi spuse:

– Draga mea, să știi că nu mi se pare că arăți smochinită, și am rîs amîndouă, amintindu-ne de discuția de peste noapte, dar am putut citi în privirea ei că se gîndea că arăt frîntă.

Jeff turnă Chianti în pahare, cu obrajii moi proaspăt bărbieriți, roșii din cauza căldurii din bucătărie. Nonna deschise larg fereastra – ca să iasă aburul, a spus –, dar Patty i-a întors-o zicînd că probabil o face pentru ca vecinii să-i miroasă cu invidie friptura și să știe că Sophia Jericho a făcut-o iar.

De fiecare dată cînd mă uitam la ei, îmi era clar că Jeff era sufletul pereche al lui Patty. Nu încăpea îndoială. Semănau pînă şi fizic, amîndoi cu părul roşcat, chiar dacă al lui Jeff era mai deschis la culoare decît al lui Patty, cu gene roşcovane ca ale lui Sinbad, care, că veni vorba, se postase aproape de tocătorul de lemn pe care ciolanul de miel îşi lăsa zeama suculentă.

Jeff era şofer la poştă. Aşa s-au cunoscut el şi Patty, într-una din zilele în care el s-a oprit ca de obicei la spital ca să livreze pachetele. Îmi spusese că este înalt şi arată impunător în pantalonii lui scurți maro și cămașa scorțoasă. S-au îndrăgostit nebuneşte unul de celălalt şi se țineau de mînă şi acum, după şapte ani. Chiar în clipa în care mă uitam la ei, Patty înălțase fața către el, iar Jeff o săruta pe furiș.

M-am întors, oftînd cu invidie:

– Cu ce pot să te ajut, mamă?

– Primul lucru pe care l-ai putea face pentru mine este să iei pisica aia de lîngă masă, spuse Nonna uitîndu-se la Sinbad care-i întoarse o privire blazată. Mieună totuşi supărat cînd l-am ridicat ca să-i dau drumul pe podea. Şi, Patty, lasă dezmierdatul, adăugă Nonna. Jeff ajută-mă să ridic oala asta.

– *Si, signora,* răspunse Jeff zîmbind, în vreme ce Patty îşi aşeza fusta ca o adolescentă vinovată că a fost prinsă sărutînd un băiat.

Livvie intră de pe balcon, lăsînd uşa glisantă să se trîntească în spatele ei.

– *Madonnina mia!* sări Nonna. În toţi ani ăştia, Olivia, tot n-ai învăţat să închizi o uşă glisantă cum trebuie.

– Scuze, Nonna!

Livvie se aruncă într-un scaun şi-l trase pe Sinbad în braţele ei.

– Săracul pisoiaş, ia zi, a ţipat Nonna la tine? întrebă ea într-o şoaptă prefăcută, chicotind cînd bunica ei pufni supărată.

Am tăiat friptura, în timp ce Jeff, Nonna şi Patty serveau ravioli în faimosul sos *şi vitello tonnato şi* vinete cu mozzarela *şi* cartofiori copţi cu rozmarin proaspăt *şi* salată *şi* pîinea aia cu coajă groasă care îmi plăcea atît de mult. Am mai turnat vin şi am deschis cîteva Cola. Vorbeam cu toţii despre lucrurile obişnuite, serviciu, mîncare, vin, şcoală, formaţii de muzică, vecini, în timp ce Livvie îl hrănea pe furiş pe Sinbad sub masă.

Apoi *torta della nonna,* prăjitura bunicii, cu crema specială de ciocolată pe care cred că Livvie încă îşi închipuie că numai Nonna ei o face, a fost pusă pe masă în aceeaşi pretenţioasă farfurie înflorată cu roşu şi verde pe care o foloseam de treizeci de ani. Am scos îngheţata din frigider, am pus cafea la fiert şi am turnat *vinsanto* în pahare.

Totul era la fel ca de fiecare dată. Ai fi putut să pui pe hîrtie un scenariu al duminicilor noastre la Nonna, de folosit în

fiecare săptămînă din an. Nimic nu se schimba niciodată. Cel puţin nu pînă acum.

– *Allora, bambini,* spuse Nonna.

M-am uitat la ea cu suspiciune. Ne spunea *bambini* numai cînd punea ceva la cale.

– Am o surpriză pentru voi.

Din buzunarul şorţului scoase un plic mototolit, de un albastru pal, şi ni-l arătă.

– O scrisoare, spuse, de parcă nu ne-am fi putut da deja seama. De la Bella Piacere, adăugă zîmbind mîndră.

Livvie şi cu mine ne-am uitat una la cealaltă, ridicînd din sprîncene. Bella Piacere era vechiul sat al Nonnei. Nici măcar nu ştiam că mai cunoaşte pe cineva acolo.

– *Attenzione!*

Îşi puse ochelarii şi ne aruncă o privire scurtă pe deasupra ramelor ca să se asigure că sîntem atenţi. Apoi deschise încet şi cu grijă scrisoarea şi începu să citească.

– *Signora, sono Don Vincenzo Arrici, Parroco della Chiesa di Santa Caterina nel vostro Paese e mi onoro di scrivervi queste notizie...*

– Dar, mamă, i-am spus eu, nu vorbim italiană. Se uită la mine iritată.

–Hm, spuse ea, se pare că ar fi trebuit să mă mărit cu un italian pînă la urmă. Atunci aţi fi vorbit. Şi, Livvie, te rog să iei pisica aia de la masă.

Livvie îl luă pe Sinbad.

– Of, Nonna! se plînse ea.

– *Sînt Don Vincenzo Arrici, preot la parohia din Santa Catarina, în satul dumneavoastră natal*, începu Nonna să citească. *Încerc să vă găsesc de cîţiva ani, doamnă Sophia, şi eu sînt cel ales să am onoarea de a vă da vestea cea bună despre moştenirea dumneavoastră. O rudă bătrînă v-a lăsat o proprietate. Este spre bunul dumneavoastră interes,*

doamnă Sophia, să veniți la Bella Piacere imediat și să intrați în posesia a ceea ce vă aparține de drept înainte de a fi prea tîrziu.

Ne-am uitat uimiți unul la celălalt. Apoi Livvie întrebă:

– Asta înseamnă că o să fim bogați?

Nonna îi răspunse zîmbind:

– Tot ce e posibil.

Mi s-a strîns inima, pentru că știam că ea credea că ar putea fi adevărat.

Nonna împături cu grijă scrisoarea, dar mi-am dat seama după cît de mototolită era că a citit-o de multe ori. Își ridică iar ochelarii pe nas și se uită la noi.

– Am venit în New York pe cînd aveam treisprezece ani, spuse ea. Înainte de asta, nu ieșisem niciodată din Bella Piacere. N-am văzut niciodată Florența, ca să nu mai vorbesc de Veneția sau Roma. *Allora!* O să merg acasă acum. O să merg în Italia ca să intru în posesia moștenirii mele. Voiam să mai văd o dată Bella Piacere. Înainte să mor.

Ne uitam la ea, amuțiți, în timp ce punea scrisoarea la loc sigur înapoi în plic. Apoi veni cu o a doua bombă:

– Iar voi, Gemma și Livvie, mergeți cu mine.

E *nebună? Știa* prea bine ce meserie dificilă am. Și *știa* că am nevoie de slujba mea, că am responsabilități. Eu nu aveam timp nici măcar să merg la un film, ce să mai vorbim de Italia!

– Știi bine că nu putem să venim, mamă, i-am spus. Și cred că nici tu nu ar trebui să te duci. Nu mai cunoști pe nimeni în Bella Piacere. Și, oricum, este probabil vreo glumă.

– Un preot nu ar minți! replică ea ferm.

– Cel mai bine ar fi să-l suni pe acest Don Vincenzo și să-l întrebi despre ce proprietate este vorba exact, opină Patty.

Nonna duse scrisoarea în dreptul inimii, de parcă ar fi fost înjunghiată.

– De ce nu vreți să mă lăsați să mă bucur de surpriză?

– Oh, îmi pare rău... Sigur că nu vrem să facem așa ceva, răspunse Patty surprinsă.

Nonna mă privi iar în ochi, hotărîtă.

– *O să mergem!* spuse ea.

– Dar eu nu pot să vin, izbucni Livvie. Nu vreau să mă duc în Italia la toți străinii ăia plictisitori. Și apoi, oricum, am lucruri de făcut, trebuie să merg la școală... și, știi, e un tip super drăguț cu care s-ar putea să ies la întîlnire.

– O să mergem în timpul vacanței de vară, întrerupse Nonna șirul protestelor. În plus, o să fie educativ.

Livvie dădu peste cap ochii ei frumoși de italiancă.

– Pe mine m-ar tenta o excursie în Italia, încercă Jeff să arbitreze. Nonna își va revedea vechiul cămin și va afla despre ce proprietate e vorba, iar Gemma și Livvie își vor descoperi rădăcinile. Și-apoi, adăugă uitîndu-se la mine, ți-ai putea lua o vacanță.

– Mai știi cine sînt eu? Mama singură? Trebuie să-mi cîștig existența.

– Nu ți-ai mai luat un concediu de trei ani, interveni Patty. Trebuie că ai adunat cîteva săptămîni bune pînă acum.

M-am uitat la ea. Îmi punea bețe-n roate. Apoi m-am întors către Nonna.

– Singurul lucru rezonabil de făcut este să-i telefonezi acestui Don Vincenzo și să afli despre ce este vorba.

Nonna nu s-a uitat la mine. Nu s-a uitat la nici unul dintre noi. S-a sculat pur și simplu și a început să strîngă ceștile de cafea de pe masă. Liniștită, s-a dus și le-a pus în chiuvetă. Apoi, la fel de liniștită, a venit înapoi. Noi toți o urmăream îngrijorați cînd ea se apucă, la fel de calmă, să curețe masa.

Se lăsă să cadă pe scaunul ei și mă privi cu reproș.

– Așa deci, zise ea dezgustată. Așa de *puțin* însemn eu

pentru familia mea. *Familia mea. Singura familie care mi-a mai rămas pe lume.*

Coborî vocea şi adăugă tristă:

– Cu excepţia vreunor veri, poate, în vechiul meu sat Bella Piacere, unde am acum o proprietate.

– Mamă!

Auzeam în propria-mi voce ecoul văicărelii exasperante a lui Livvie. Eram însă de neclintit în toată povestea asta.

– Am responsabilităţi. Nu pot să las totul în plata Domnului şi să plec după cai verzi pe pereţi. Noi nu vom merge în Italia. Asta-i tot.

7

Şi, desigur, iată-ne la Roma. Am luat un taxi de la aeroportul cunoscut sub numele de Fiumicino, cu un şofer care şi-a spus probabil ultima rugăciune de ne învîrte printr-o îmbulzeală de maşini care depăşeşte Manhattanul şi este de două ori mai zgomotoasă. Să stai cu mîna apăsată pe claxon pare a fi un adevărat mod de viaţă aici, iar şofatul este un fel de concurs macho în care se dovedeşte cine-i mai bărbat. Ca urmare, Livvie este strivită în fundul scaunului ei, Nonna, cu ochii închişi, se roagă probabil, iar eu mă ţin strîns de centura de siguranţă în timp ce rătăcim prin intersecţii şi străduţe periferice înguste, permanent la un pas de accident.

Sînt sfîrşită de oboseală nu numai din cauza călătoriei lungi, dar şi pentru că a trebuit să-mi reorganizez viaţa cu grijă planificată şi să-mi iau patru săptămîni de concediu pentru excursia asta. Şi singurul motiv pentru care mă aflu aici nu este moştenirea aia caraghioasă, care nu cred că se ridică la mai

mult de cîteva vaci şi nişte grajduri dărăpănate, ci pentru că mi-am dat seama cît de mult îşi doreşte Nonna să revadă Bella Piacere. Voia să se întoarcă acasă.

Se lasă înserarea şi în Roma se aprind luminile într-un milion de sclipiri ce scaldă oraşul într-o strălucire aurie, iluminează domurile şi monumentele antice, ruinele şi piaţetele, şi licăresc în copacii plini de grauri zgomotoşi. Să fie acesta Colosseum-ul, încorsetat în trafic şi părînd cumva mai mic decît arăta în *Gladiatorul,* cînd solidul Russell Crowe a înfruntat tigrii şi soldaţii, ca şi pe împăratul ăla crud, aclamat de o mulţime de mii de oameni? Am întors capul ca să apuc să arunc o privire cînd am trecut glonţ pe lîngă el. Aproape că ar fi un motiv de-ajuns de bun ca să vii la Roma, deşi nu prea cred că l-aş găsi pe Russell Crowe printre ruine.

Grandiosul dom Sf. Petru, pe care o să-l vizităm cu siguranţă mîine, străluceşte deasupra oraşului ca un far, iar faimoasele trepte spaniole sînt pline de turiştii care se scurg către pizzeria de mai jos, învîrtindu-se de colo-colo, parcă aşteptînd să se întîmple ceva. Cred că ar trebui să le spună cineva că n-o să se întîmple nimic, dar, desigur, ăsta nu-i decît cinismul meu de turist fără tragere de inimă.

Pentru a nu ştiu cîta oară îmi regret slăbiciunea de a fi acceptat această excursie. Şi eram aşa de hotărîtă să nu vin! Nu voiam decît să fiu înapoi în New York, înapoi la Bellevue, făcînd ceea ce ştiu cel mai bine să fac. Aş fi în siguranţă acolo, în spatele baricadei pe care mi-am construit-o.

Taxiul frînă brusc, după care opri. Am oftat toate uşurate.

– *Buona sera, signore,* ni se adresă un portar cu pălărie, deschizînd portiera.

Am coborît din maşină obosite şi am fost imediat înconjurate de o armată gălăgioasă de uşieri şi băieţi de serviciu. Într-o clipită ne-au încărcat valizele ponosite şi vechiul Samsonite al Nonnei, acelaşi de vreo treizeci de ani, într-un cărucior înzorzonat.

Mă uitam uimită la fațada impunătoare a hotelului Hassler, apoi cu reproş la mama. Mi-a evitat privirea pentru că ştia prea bine ce gîndeam – *că o cameră costă probabil aici o avere*. Şi m-am gîndit încă şi mai tare în holul împodobit cu marmură, înconjurat de tablouri de valoare, candelabre de cristal şi buchete imense de flori proaspete. Mă mai gîndeam la sărăcăcioasa mea carte de credit şi mă rugam.

M-am afundat în canapeaua de brocart aurit, scotocind prin poşetă în încercarea de a nimeri bacşişul potrivit în lire. Mă întrebam de ce banii italieneşti au atîtea zerouri – pînă şi o cursă cu taxiul costă cîteva milioane aici. Livvie se prăbuşise pe canapea lîngă mine şi îmi şopti că locul ăsta arată ca un muzeu. Încercă inutil să-şi sune prietenii din New York de la telefonul său mobil, fără să-i pese că oamenii se uitau lung la ea. Dar îi înțelegeam: şalul ei roşu croşetat era mai mult găuri decît lînă, părul său zbîrlit era blond ca banana, cu şuvițe verzui, iar unghiile aveau culoarea sîngelui uscat. Ar fi putut face lesne figurație în *Nosferatu*.

Între timp, Nonna se duse la recepție şi îl anunță pe frumosul Adonis cu părul negru că am sosit. Sprijinită de ghişeul înalt al recepției şi zîmbind prietenos, îi spuse cine sîntem şi că dorim cea mai bună cameră.

Am încremenit. Nu mi-aş fi imaginat că Nonna se pricepe la aşa ceva. N-a fost mai departe de Manhattan de peste douăzeci de ani, iar atunci s-a dus pentru că magazinul Macy avea reduceri.

– M-am născut în Italia, spuse ea recepționerului, şi dacă vrei să mă crezi, n-am fost niciodată la Roma. Poți să-ți imaginezi? Şi pe lîngă asta, tocmai am moştenit o proprietate la Bella Piacere, adăugă ea, de parcă el ar fi auzit vreodată de sătucul din Toscana.

Dar recepționerul se sprijinise pe ghişeu cu mîinile împreunate şi se uita la ea zîmbitor, de parcă dispunea de tot timpul din lume.

– Felicitări, *signora,* spuse el în cele din urmă. Asta o să fie o vizită memorabilă. O să vă placă şederea dumneavoastră aici,

signora. Şi v-am rezervat, desigur, unul dintre apartamentele de lux, cu două dormitoare. Este deja gata.

– *Bene, bene, e grazie, signore* Antonio.

Îl bătu uşor cu palma peste mînă, de parcă ar fi fost propriul ei fiu, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea de teamă că o să-l şi sărute, dar nu, se întoarse, zîmbindu-ne cu toată gura. Băiatul de serviciu ne conduse la lift şi am plutit în sus pînă ce am ajuns pe un culoar cu covor de pluş şi am aşteptat pînă ce el a deschis uşa dublă şi înaltă. Apoi am pătruns într-un paradis terestru al luxului auriu şi roz.

Am început să ne zgîim în jur ca nişte oameni de la ţară în timp ce băiatul se învîrtea prin apartament, aprinzînd veioze, dînd la o parte draperiile îndemnîndu-ne să admirăm panorama, arătîndu-ne cele două băi de marmură, mini-barul, explicîndu-ne cum funcţionează totul. Într-un tîrziu, i-am înmînat ceea ce speram să fie un bacşiş generos şi am spus *grazie*. A zîmbit, ne-a salutat şi a ieşit.

M-am întors către Nonna şi i-am aruncat o privire plină de reproş:

– Ai idee cît trebuie să coste toate astea?

Îndreptă o pernuţă de mătase, evitîndu-mi privirea:

– Sigur că da, doar eu am făcut rezervarea. Şi dacă vrei să ştii, este un chilipir.

– Serios? am răspuns eu, descurajată. Moştenitoarea a vrut apartamentul cel mai bun.

Dădu din umeri nonşalant.

– Nu-ţi face griji, spuse, m-am decis să vînd noua proprietate. Şi am de gînd să cheltuiesc toţi banii acum, în loc să vi-i las vouă prin testament. Aşa că bucură-te, Gemma, bucură-te de vacanţa asta.

Şi cu asta porni spre dormitorul ei cu perdele elegante de mătase, lăsîndu-mă cu gura căscată.

Doamne Dumnezeule, m-am îngrozit eu. În cel mai bun caz, moştenirea o să fie o bucată de pămînt gol cu cîţiva măslini

bătrîni şi cîteva găini clocitoare. Iar acum îşi imaginează că poate s-o vîndă pe bani adevăraţi. Şi colac peste pupăză, o să cheltuiască şi banii ăştia.

O auzeam murmurînd apreciativ în italiană despre minunăţiile pe care le descoperea în baia ei de aur şi marmură, veiozele de lîngă pat cu abajur rozaliu, halatul de baie din bumbac moale cu papuceii asortaţi şi covoraşul alb de la pat, ca nu cumva să-şi murdărească ea picioarele goale de împărăteasă.

Şi în tot acest timp, eu mă întrebam cum să fac să-mi dublez orele la spital cînd o să mă întorc. Cineva o să trebuiască să plătească pentru toate astea.

8

Nu voiam să iau cina la restaurantul pretenţios de pe terasa de la Hassler. Era tîrziu, iar eu mă simţeam obosită şi fără chef de vorbă, aşa că întîrziam sub duş, întrebîndu-mă ce aş putea face ca să ies din situaţia asta. Dar Nonna era plină de energie şi gata pentru orice şi voia să meargă la masă chiar dacă ar fi trebuit să ne ducă acolo cu forţa.

Am oftat obosită, m-am spălat pe cap şi mi-am trecut mîinile prin păr ca să se usuce. Rochiţa neagră pe care mi-o cumpărasem într-una din incursiunile de jumătate de oră în Banana Republic se mototolise în bagaje, dar era prea tîrziu ca să mai pot face ceva, aşa că am tras-o pe mine, mi-am pudrat nasul, mi-am dat cu puţin rimel şi m-am rujat cu acelaşi ruj inofensiv pe care îl folosesc de ani de zile.

– Hai odată, Gemma, grăbeşte-te! Din vocea ei răzbătea

entuziasmul. Mi-am pus ochelarii, am mai aruncat o privire neconsolată în oglinda mare şi am pornit fără tragere de inimă după ele.

Restaurantul elegant de pe terasă avea o vedere panoramică asupra Romei care strălucea la picioarele noastre ca un spectacol cu artificii din New York. Din urne de alabastru răsăreau buchete de flori, un barman în costum alb prepara cocteiluri într-un shaker argintiu şi pe feţele de masă scrobite ardeau lumînări ce se reflectau în paharele de cristal. Un *maître* elegant ne privea din spatele unui pupitru de lemn lustruit. Deşi nu a făcut-o, am putut simţi cum a ridicat din sprîncene cînd a văzut-o pe Livvie. Ca de obicei, era nelalocul ei, ca un peşte exotic într-un iaz cu lebede elegante.

Nonna zise *Buona sera,* îi spuse cum ne numim şi că aveam rezervare. De astă dată, acelaşi *maître* chiar ridică din sprîncene şi, la fel ca şi frumosul Adonis de la recepţie, îi zîmbi luminîndu-se la faţă:

– Desigur, sînteţi *signora* care a moştenit proprietatea din Bella Piacere. Felicitări, *signora,* sper că veţi avea o şedere plăcută în Roma şi că vă veţi simţi bine în minunatul nostru restaurant.

Apoi luă un meniu şi ne spuse:

– Pe aici, vă rog, *signore,* după care ne conduse la una din cele mai bune mese de la fereastră.

Ne-am aşezat pe scaunele acoperite cu mătase dungată şi Nonna comandă fără să clipească Bellini pentru noi două şi o Cola pentru Livvie. Apoi deschise meniul şi începu să-l studieze cu un zîmbet încîntat.

– *E allora,* spuse ea fericită. Un antipasto întîi, ce spuneţi? Dar, nu, nu, mai bine nu. Poate că după călătorie e mai bună o supă, apoi ceva uşor.

Mă uitam mirată la ea. Se purta cu atîta naturaleţe. În atîţia

ani nu mi-am dat seama că, de fapt, mama mea era o femeie bogată deghizată. În tot acest timp, Livvie şedea prăbuşită pe scaun şi încerca în continuare, fără succes, să-i prindă pe mobil pe prietenii ei din New York, pînă ce Nonna i-l smulse şi-i spuse încă o dată că nu putea telefona la New York de pe mobil. Îi aminti unde se află şi că trebuie să se comporte ca o domnişoară bine crescută.

Livvie se uita supărată pe geam, iar eu am luat o înghițitură mare din băutura din fața mea. *Ce caut eu aici?* mi-am pus încă o dată întrebarea. *Nu vreau decît să merg la culcare sau, şi mai bine, acasă. Toate astea erau o nebunie!* Am mai luat o gură din şampania cu suc de piersici, savurînd pe îndelete aroma. Trebuia să recunosc că e delicioasă. De fapt, mă gîndeam că nu mi-ar fi greu deloc să mă obişnuiesc cu băutura asta. Oboseala mi-a lăsat un fel de ceață pe ochi, dar m-am ținut țeapănă pe scaun şi nu am pierdut nimic din intrarea pe care şi-a făcut-o starul italian. Şi ce intrare!

Avea vreo patruzeci de ani, cred, părul negru, argintiu la tîmple, dat cu eleganță pe spate. Era înalt şi puternic, purta o cravată neagră şi arăta foarte bine. Ținea de mînă o fetiță de vreo unsprezece ani, într-o rochie neagră de catifea şi cu o fundiță tot de catifea în părul lung şi blond. Arăta ca o prințesă. Iar el, ce să mai vorbim!

Cred că rămăsesem cu gura căscată uitîndu-mă la ei în timp ce se aşezau la o masă alăturată. Erau atît de departe de viața mea de zi cu zi, încît mă simțeam de parcă mă uitam la un film italienesc, iar asta era cert o imagine demnă de Fellini. Iar el era Richard Gere şi dintr-o clipă în alta o să intre pe uşă Marcello Mastroiani la braț cu Sophia Loren sau poate cu Catherine Deneuve.

– Puştoaica aia e o nătăfleață, spuse Livvie, uitîndu-se la

ei şi strîmbînd dispreţuitor din buze. Doamne, unde o fi găsit rochia aia? Şi bentiţa de catifea!

– Da, iată un copil educat, i-o întoarse Nonna.

– Aha, şi cred că vrei să spui că eu nu sînt, replică Livvie, uitîndu-se furioasă la ea.

– Desigur că eşti, numai că mama ei are gusturi mai bune.

Am scurs paharul de Bellini şi i-am făcut semn chelnerului să-mi mai aducă unul. Simţeam că o să am nevoie de o a doua băutură. M-am întrebat dacă o să devin dependentă de Bellini. *Poate în Italia, dar nu în viaţa adevărată de la Bellevue,* îmi aminti o voce din capul meu în timp ce mai luam o înghiţitură din băutura rece şi acidulată. Prea adevărat, m-am gîndit, şi aproape că simţeam că regret deja.

Mi-am scos ochelarii şi mi-am scăldat privirea mioapă şi neclară cu imaginea starului şi a fiicei sale. El citea meniul şi dădea grav din cap la alegerile ei, tratînd-o ca pe un adult. Iar fetiţa şedea drept pe scaun, cu coatele pe lîngă ea, era atentă, politicoasă şi bine crescută. Unde o fi găsit el un copil ca ăsta? m-am întrebat. Cu siguranţă nu în pădure – e exclus!

– Unde crezi că este soţia lui? întrebă Nonna. Cred că este la spital, dînd naştere celui de-al doilea copil al lui. De asta este singur aici cu fiica sa.

Am contemplat versiunea asta a unei mici familii de vis, uitînd pentru o clipă de Bellevue şi de scenele tensionate de viaţă şi moarte care alcătuiau traiul meu de zi cu zi.

– Iar el, adăugă Nonna cu un oftat admirativ, este un adevărat domn italian. Nu mai există la fel nicăieri în lume. Şi ea este o domnişoară aşa de bine crescută! Uită-te, Livvie, ce păr lung şi frumos are!

– Ăsta nu-i un copil, se strîmbă iar dispreţuitor Livvie, este o păpuşă Barbie.

Am luat mîna fiicei mele, cu unghiile sale roase de culoarea

sîngelui, şi am sărutat-o doar ca să-i arăt că o iubesc şi că-i sînt alături. Atunci cînd situaţia o cerea, Livvie ştia să fie manierată, dar nu s-ar fi îmbrăcat niciodată în catifea şi nu s-ar fi purtat ca o prinţesă, indiferent ce ar fi spus Nonna.

Terminasem deja cel de-al doilea Bellini, iar chelnerul devenise cel mai bun prieten al Nonnei. Turna un vin alb pe care ni-l recomandase.

– Un Pinot Grigio de Veneto, *signora,* îi spuse el. O să fie *perfetto* cu peştele, foarte uşor.

Am gustat vinul, am ciugulit din pîinea delicioasă şi am mîncat supa de roşii cu busuioc proaspăt, prima mea experienţă culinară italiană care a venit ca o mană cerească. Dar asta e tot ce am putut să mănînc. Numai Nonna a terminat peştele. Schimbarea bruscă a fusului orar şi oboseala şi-au spus cuvîntul. Am făcut semn chelnerului să ne facă nota de plată. Cînd a adus-o, nici nu m-am mai obosit să-mi arunc ochii peste ea, ci am semnat-o pur şi simplu. Ce mai conta? Din moştenirea Nonnei o să plătim şi asta, nu-i aşa?

M-am mai uitat la masa vedetei italiene de cinema. Era în picioare, ţinînd-o de mînă pe fiica lui obosită. În drum spre ieşire au trecut pe lîngă masa noastră şi, o clipă, privirile ni s-au întîlnit. Mi-am dat deodată seama că mi se ştersese rujul de pe buze şi că rochiţa mea neagră, care probabil nu costase nici pe sfert cît rochia fiicei lui, era îngrozitor de şifonată. Cu toate astea, preţ de o clipă, m-a făcut să mă simt de parcă aş fi fost singura femeie din încăpere. Apoi ne-a salutat din cap, a spus un *Buona sera* scurt, după care au ieşit.

Mi-am simţit obrajii înfierbîntaţi de roşeaţa care îi aprinsese. Mi se întîmpla aşa de cînd eram adolescentă şi Regina Dansului şi cel mai frumos băiat din încăpere mă invita la dans. Mi-am ascuns roşeaţa sub şervețelul de pe masă, cînd am auzit-o pe Nonna spunînd:

– Mă întreb cine este.

Îşi satisfăcu curiozitatea în drum spre ieşire întrebîndu-l pe chelnerul-şef, care i-a spus că este un artist.

– Desigur, spuse Nonna triumfător, de parcă ar fi ştiut de mult. Un alt Michelangelo.

– Ah, nu, *signora,* numele lui este Ben Raphael, o corectă chelnerul-şef. Şi este american.

Am rîs, gîndindu-mă că nu este un star de cinema italian. Acest Michelangelo era probabil din Long Island.

9

Era devreme, dar din cauza oboselii datorate călătoriei şi diferenţei de fus orar mergeam de colo-colo, plimbîndu-ne apatic, la dorinţa Nonnei, pe Via di Minerva către Panteon, în căutare de cultură şi, la cererea lui Livvie, de mic dejun. Eu, una, aş fi preferat să mai stau în pat cîteva ore, dar Nonna a întrebat: unde cred că sînt? În New York? Eram la Roma pentru o zi: trebuia să vedem oraşul, să vizităm monumentele şi să facem cumpărături. Nu aveam timp de pierdut. Şi era păcat, pentru că aveam dintr-o dată chef să pierd vremea, ceea ce mie nu mi se mai întîmplase de ani de zile. Cred că pînă la urmă începea să-mi placă Roma.

Mergeam pe o străduţă îngustă laterală cînd firul gîndurilor mi-a fost întrerupt brusc de o viziune. Soarele strălucea pe un perete antic, o grămadă de pietre ce stăteau să cadă, transformate în aur de strălucirea soarelui. O plăcuţă mă informa că acestea erau rămăşiţele templului construit de Marcus Agrippa în nu ştiu ce an Î.C. Am strîns cu putere mîna lui Livvie. Lecţii de istorie de demult îmi reveneau în minte.

– Mamă, ia te uită! Ia uite aici, spunea Livvie impresionată.

Îți vine să-i crezi pe romanii ăștia? Trec pe lîngă toate astea de parcă ar fi, nu știu cum, *normal!*

Ne-am plimbat prin Piazza della Rotonda, încă una din acele superbe piațete din piatră cubică ce par să fie cu sutele în Roma. Cafenele erau aliniate pe cele trei laturi ale sale, iar pe a patra era Panteonul antic în formă de dom. Puteam să simt mirosul cafelei și am urmărit aroma pînă ce am ajuns la sursa ei din Caffè d'Oro.

Vă spun, italienii ăștia știu că facă o ceașcă de cafea! La d'Oro își macină singuri boabele, ispitind pe oricine cu aroma ademenitoare, dar și cu mirosul prăjiturilor proaspete, umplute cu cremă de vanilie și acoperite cu o crustă de zahăr. Ca să nu mai spun că există în plus și atracția pe care o reprezintă cele cîteva zeci de oameni de afaceri italieni frumoși, bronzați, îmbrăcați în costum, care stau în picioare la tejghea ca să dea peste cap un espresso în drum spre birou. Am rămas în picioare ca să mă uit atent la ei, pentru că, după cum știți, singurii bărbați pe care îi văd eu vreodată poartă halate verzi sau zac dezbrăcați, în comă, întinși pe tărgi.

– La naiba cu cafeaua fără cofeină, am spus, și am comandat cu nerușinare o porție de prăjituri cu vanilie și un espresso dublu cu frișcă, ceea ce reprezenta laolaltă mai multe calorii decît aș fi mîncat într-o zi întreagă la New York. Am savurat micul dejun așa cum nu-mi amintesc să-mi fi plăcut ceva de ani de zile, bucurîndu-mă în același timp de priveliștea minunată, umană și totodată artistică.

Nonna a aprobat comanda mea:

– Pune niște carne pe oasele alea, mi-a spus. Vezi ce feminine sînt femeile din Roma?

Avea dreptate. Femeile erau șic, asortate pînă-n vîrful unghiilor, cu o ținută perfectă în timp ce mergeau pe străzile aglomerate, în rochițele lor minuscule de mătase și pe tocuri înalte.

Mă gîndisem că pantofii de sport sînt mai practici pentru a merge pe străzile pietruite din Roma, dar ele nici nu păreau să observe acest detaliu. Ani de experiență, presupun. O femeie înaltă cu pantofi cu vîrfuri ascuțite a trecut pe lîngă noi în fugă. Un fel deosebit de a alerga, ridicînd picioarele sus ca o căprioară, astfel încît tocurile de zece centimetri să nu se prindă printre pietrele de pavaj fatale. Am spus că trebuie să fie un fel de şmecherie pe care femeile din Roma o învață de tinere, iar Livvie a remarcat admirativ că arată ca o gazelă care se pregăteşte să sară peste un gard şi că poate ar trebui să-şi ia şi ea pantofi la fel ca să încerce. Am rîs şi am sfătuit-o să-şi ia gîndul.

Şedeam relaxată pe scaun, sorbind din espresso, contemplînd de la terasa cafenelei priveliştea Romei, trecută şi prezentă. M-am uitat la mica mea familie, la piața aglomerată, plină de viață, scăldată în soare. Pentru prima oară de ani de zile, în momentul acela eram, inexplicabil, cu adevărat fericită.

Şapte ore mai tîrziu mă împleticeam singură în susul Treptelor Spaniole, încărcată cu sacoşe şi pachete. Vizitasem Panteonul unde, pe treptele de afară, Livvie dăduse peste o bătrînă cerşetoare. Arăta ca un personaj dintr-o poveste de Hans Christian Andersen, îmbrăcată în negru, încovoiată ca un covrig, sprijinindu-se de un toiag. Plîngînd de milă şi înainte ca noi să o putem opri, Livvie scosese banii din poşetuța ei agățată la brîu şi îi dăduse bătrînei cerşetoare. Erau economiile ei, banii pentru Crăciun şi pentru ziua ei, din care voia să-şi cumpere o pereche de ghete italieneşti. Şi „sărmana" cerşetoare a rupt-o la fugă ca o atletă de cum a înşfăcat dolarii.

– Cum se poate ca descurcăreața mea nepoată din New York să nu-şi dea seama că era de fapt un țigănuş deghizat? se întrebă Nonna. Iar Livvie, care avea încă lacrimi de milă în ochi, plînse şi mai tare că fusese fraierită şi rămăsese şi fără bani.

Aşa că, pentru a o înveseli, ne-am dus să-i luăm o îngheţată la faimoasa Caffè Giolitti, cu care, credeţi-mă pe cuvînt, Baskin-Robbins nici nu se compară. Asta este o clădire mare, cu tavanul înalt, cu coloane răsucite de marmură şi candelabre de cristal şi cu chelneri în jachete albe cu epoleţi şi nasturi de alamă. Nonna a luat o îngheţată de banane, Livvie un Turn Eiffel cu artificii, iar eu am comandat relaxată o *tartufo,* un dom de ciocolată aproape la fel de elegant ca cel de la Panteon, acoperit cu un nor uşor de frişcă.

Crusta subţire de ciocolată trosnea sub linguriţă ca gheaţa din Manhattan în zilele de iarnă, în timp ce căutam bucăţelele de ciocolată ascunse sub stratul generos de îngheţată. Mă simţeam în al nouălea cer. Era aproape la fel de bună ca amorul.

Stai aşa! Chiar credeam asta? Că îngheţata era aproape la fel de bună ca sexul? Ştiu că a trecut ceva vreme, dar probabil că îmi pierdeam minţile.

Oricum, după al doilea lux culinar pe ziua aceea, n-am mai prînzit şi ne-am dus să vizităm Vaticanul şi Biserica Sfîntului Petru, unde ne-am uitat cu speranţă peste tot, dar fără să apucăm să-l vedem pe Papă. Trebuie să recunosc că Roma mi se părea ca un vis frumos. Nu prea participam la ceea ce mi se întîmpla. Era departe de mine, iar eu divorţasem de Roma. Eram pur şi simplu un turist oarecare.

Mai tîrziu am vizitat Fîntîna Trevi şi am aruncat monede în ea ca ceilalţi turişti, după care ne-am aşezat puţin în Piazza Navona şi am băut răcoritoare, ca să ne odihnim picioarele înainte să pornim pe Via Condotti. La cumpărături.

Desigur, nu mai fusesem cu adevărat la cumpărături de ani de zile, iar asta era ocazia pe care Nonna o aştepta.

– Poţi să alegi orice vrei, spuse ea mărinimoasă, plătesc eu!

Doamne Dumnezeule, m-am gîndit eu, *moştenitoarea a revenit printre noi!* şi am replicat:

– Mulțumesc, mamă, dar mai bine îți iei ceva pentru tine, la care ea m-a întrebat:

– Ce-mi trebuie mie? Tu ai nevoie de haine ca lumea.

Aşa încît, cînd i-am arătat nişte poşete foarte frumoase de la Gucci, ea a spus „Să vedem“ şi „Poate“, dar pînă la urmă a intrat şi şi-a cumpărat o geantă neagră simplă, cu mînere din bambus, împachetată într-o sacoşă albă fină; era probabil cel mai scump lucru pe care şi-l cumpărase vreodată.

Dar Nonna avea chef de cumpărături, aşa că am trecut strada la Prada, de unde i-a cumpărat lui Livvie prima ei poşetă (alta decît cea de Domnişoara Pisicuță pe care a avut-o la şapte ani), un săculeț negru pe care Livvie l-a considerat extra. Apoi Livvie a văzut o pereche de ghete roşii care erau la reduceri într-un alt magazin, ceea ce însemna că se vindeau *numai* cu cîteva milioane de lire, nu bilioane, şi mai aveau şi tricouri şi bluze drăguțe... şi tot aşa, ca să înțelegeți ce vreau să spun.

Am cumpărat o geantă superbă pentru prietena mea Patty la un preț mai mult decît rezonabil în Furla, în Piața Spaniei, şi am probat o rochiță moale de mătase şifonată într-un magazin numit Alberta Ferretti. Arăta aproape drăguț pe mine şi mai că eram tentată să o iau. Numai că m-am gîndit: Ce fac eu aici, probînd rochițe de mătase? Unde o să am ocazia să port vreodată o rochie minusculă de mătase? Oricum, era să leşin cînd am văzut prețul.

Eram epuizată. Extenuată, de fapt. Aşa că le-am lăsat pe Nonna şi pe Livvie şi, încărcată cu toate pachetele, m-am întors la hotel şi, slavă Domnului, m-am culcat. Patul era un paradis. Picioarele mi se păreau de zece ori mai mari decît de dimineață.

Un băiat de serviciu a venit în fugă să-mi ia pachetele, dar i-am făcut semn să mă lase în pace. Ar fi fost un efort mai mare să mă descurc din ele şi să i le dau lui decît să le mai car eu cele cîteva minute pe care le mai aveam pînă să ajung în cameră. Am

apăsat butonul liftului cu cotul şi am aşteptat, fiţîindu-mă de pe un picior pe altul de oboseală. Nu mai venea odată liftul ăla! M-am întors nerăbdătoare, enervată de întîrziere. Apoi am auzit clinchetul uşii şi m-am întors iar, am intrat în lift şi, împiedicată cum sînt, am călcat pe cineva pe picior.

M-am sprijinit de peretele liftului şi am început să mă debarasez de pachete ca un catîr la poalele muntelui.

– La naiba, am spus, cumpărături afurisite, cine are nevoie de ele? Şi apoi am văzut iar picioarele.

Erau încălţate cu pantofi scumpi din piele întoarsă, probabil dintr-unul din magazinele de lux din care tocmai ieşisem şi erau purtaţi, am observat, cu şosete galben pal. Am ridicat treptat privirea către pantalonii călcaţi impecabil, apoi către cămaşa albastru închis, cu mîneci scurte, ceasul cu brăţară de oţel în jurul căreia răsăreau firele negre de păr ale unui braţ foarte bărbătesc. Apoi gîtul puternic şi bronzat şi ochii lui... Michelangelo din Long Island. Am simţit cum roşesc din nou, cu obrajii arzînd ca sub un soare fierbinte.

Ochii lui erau albăstrui – sau poate căprui? Străluceau cu lumini aurii şi nu zîmbeau.

– Permiteţi-mi să vă ajut, mi-a spus el rece.

– O, îmi cer scuze! Nu mi-am dat seama că mai este cineva în lift. Sînt aşa de neîndemînatică! Conştientă că port nişte tenişi ponosiţi şi că arăt cam prăfuită, am îngenuncheat printre pachetele de pe jos, în timp ce el a apăsat butonul de oprire şi s-a aplecat să mă ajute să-mi ridic lucrurile. Ochii ni s-au întîlnit din nou cînd ridicam geanta de la Prada.

– Aşa e, sînteţi, îmi spuse el în timp ce ne ridicam şi îmi puse pachetele în braţele întinse.

– Sînt cum?

– Neîndemînatică.

– Ah.

Michelangelo ieşi din lift, apoi se întoarse către mine şi mă întrebă:

– La ce etaj?

– O, şapte, vă rog.

Apăsă butonul pentru şapte şi rămase acolo, uitîndu-se la mine pînă s-au închis uşile. M-am gîndit că ochii lui zîmbeau, dar nu eram sigură. Eram sigură numai de un lucru, că mă simţeam ca o proastă.

Ajunsă în apartament, am aruncat pachetele pe canapea, m-am dus în camera mea, mi-am scos încălţările şi m-am trîntit pe pat. La naiba cu dl. Perfecţiune care le ştie pe toate, m-am gîndit eu, brusc enervată. Cine se crede ca să rîdă de mine?

Am închis ochii şi într-o clipă gîndurile mele se întoarseră la spital, locul meu sigur, unde eram prea ocupată ca să mă pot gîndi la mine. Excursia asta nu este decît o pauză, m-am liniştit eu. O să se termine curînd. Serviciul meu este viaţa mea, identitatea mea. Fără halatul meu de doctor nu sînt altceva decît încă o mamă singură, mama lui Livvie, încercînd să facă totul bine. Am munca mea şi o am pe Livvie. Nu-mi mai trebuie nimic altceva. Nu-i aşa?

M-am gîndit la Michelangelo din Long Island şi la ochii lui albastru-verzui cu străluciri aurii. M-am gîndit la fiica lui frumoasă şi la probabil frumoasa lui soţie şi la viaţa lor care era cu siguranţă ceva de poveste. Şi dintr-o dată singurătatea se ivi printre piaţetele scăldate în soare şi somnul îmi fugi.

10

Am intrat în baie, am umplut cada cu apă fierbinte în care am turnat jumătate din sticla de ulei aromatic de baie Hassler şi m-am cufundat în apă pînă la bărbie. Toată chestia asta cu

Roma era prea mult pentru mine. Mă simţeam ca un extraterestru aruncat într-o viaţă uşoară şi luxoasă în care timpul nu mai avea nici o semnificaţie. Eram prea obişnuită să trăiesc cu sufletul la gură, mereu în alertă, pregătită pentru următoarea urgenţă, să jonglez cu timpul de parcă ar fi ceva mult prea de valoare pentru a fi împărţit la întîmplare: atîta pentru asta, atîta pentru cealaltă şi deloc pentru mine. Şi acum, deodată, mă îmbăiam într-o cadă, întrebîndu-mă ce să fac de acum încolo.

Toate astea nu aveau nici un rost. Nici nu ar fi trebuit să fiu acolo.

Am luat duşul şi m-am spălat pe cap, frecîndu-mi energic pielea de parcă aş fi vrut să-mi trezesc creierul adormit. Am ieşit din cadă, m-am înfăşurat într-un halat alb de la hotel şi mi-am răsucit prosopul în turban peste părul ud. Am scotocit printre pachetele care zăceau încă pe canapea şi am găsit ceea ce căutam: un tub scump de mască de faţă care garanta că elimină acele liniuţe ce se agravează şi că deschide porii ce se închid. Nu trebuia decît să o aplici pe toată faţa, lăsînd două găuri pentru ochi, să aştepţi cincisprezece minute şi să te clăteşti.

M-am spoit cu ea, apoi m-am uitat atent în oglindă. Ochii-mi păreau injectaţi din cauza măştii de lut verde? Sau erau cu adevărat aşa de obosiţi? Poate ar trebui să o iau mai uşor cu Bellini, cu toate că gîndul de a bea unul chiar acum îmi dădu fiori plăcuţi pe şira spinării. Ia te uită, mi-am spus, acum te plîngi că nu ar trebui să fii aici şi că nu poţi să faci faţă, iar în momentul următor îţi aplici mască pe faţă şi te gîndeşti la Bellini servit în cameră. Cine eşti pînă la urmă, doctore Jericho?

Am sunat la serviciul de cameră şi am comandat acel Bellini. Apoi mi-am amintit de masca verde şi că eram goală pe sub halat şi le-am spus să îl lase la uşă.

Cinci minute mai tîrziu a sunat soneria. I-am lăsat cîteva minute chelnerului să ajungă la capătul culoarului şi în lift înainte

să deschid. La stînga uşii am văzut căruciorul cu o găletuşă argintie, cu Bellini cerut de mine cuibărit printre cuburile de gheaţă. Zîmbind, am ieşit ca să iau găletuşa cu gheaţă şi am auzit uşa trîntindu-se în spatele meu.

M-am întors şi aproape că m-am sugrumat: cordonul halatului se prinsese în uşă. Am tras de el, dar n-am reuşit să-l scot. Am tras din nou, tot fără noroc.

Oftînd, am scos cordonul de pe halat şi am încercat uşa. Nu se deschidea. Poate se blocase din cauza cordonului. Am apăsat din nou pe clanţă, am împins. Nimic!

Am simţit fiori reci de panică de-a lungul şirei spinării. Halatul fără cordon mi se desfăcuse, iar faţa îmi era strînsă într-o carapace verzuie. Nu mi se putea întîmpla una ca asta. Nu mie, doctoriţa Jericho, medicul rece de la camera de urgenţe. Nu, desigur că nu, mi-am spus cu amărăciune. Asta i se întîmpla Gemmei, regina împiedicată. Am tras un picior în uşă, ca apoi să regret. Mă durea ca naiba!

Am aruncat o privire în spate. Culoarul era lung şi gol, plăcut luminat şi tăcut. Apartamentul nostru se afla la capătul coridorului, iar lifturile erau la mijloc. În faţa liftului era o măsuţă de marmură cu un buchet mare de flori, un telefon şi cîteva numere din ziarele din ziua respectivă.

M-am uitat cu jind la telefon: era răspunsul la rugăciunile mele. Dar între mine şi el era o bucată bună de coridor cu multe uşi şi, mai ales, liftul, care nu aştepta decît să facă să răsară musafiri uimiţi şi să-i şocheze cu imaginea mea, pe jumătate dezbrăcată şi arătînd ca Fantoma de la Operă.

Nu era nimic de făcut. Mi-am potrivit prosopul-turban, am strîns halatul în jurul meu şi m-am repezit desculţă în josul culoarului. Am ridicat receptorul uitîndu-mă îngrijorată la lift şi am format numărul. I-am spus bărbatului care mi-a răspuns că mă încuiasem pe din afară şi să trimită urgent pe cineva cu cheia.

– *Si, signora,* într-o clipă, mi-a răspuns.

Am răsuflat uşurată, după care am auzit liftul oprindu-se la etaj. Îngrozită, m-am înfundat într-unul din scaunele tapiţate cu mătase de lîngă măsuţă şi am luat la repezeală un ziar pe care l-am ţinut în dreptul feţei. Am încrucişat picioarele şi m-am rugat ca cel care o să iasă din lift să nu observe picioarele goale şi femeia pe jumătate dezbrăcată, cu faţa acoperită de o mască verde, cu ochii ca două găuri şi un turban din prosop, prefăcîndu-se că citeşte un ziar în italiană.

Am auzit uşile deschizîndu-se şi pe cineva ieşind. Uşile s-au închis la loc, dar persoana tot nu s-a mişcat. M-am uitat pe sub ziar şi am văzut o pereche de picioare încălţate cu pantofi scumpi din piele întoarsă şi nişte şosete galbene. A fost o minune că masca nu mi-a căzut de pe faţă, aşa de fierbinte îmi era pielea de ruşine.

– Apropo, spuse el amuzat, ţii ziarul invers.

Am lăsat ziarul jos şi m-am uitat la el.

– M-am încuiat afară, i-am spus ţanţoş, asta-i tot. Aştept pe cineva de la recepţie să vină cu cheia.

– Ai grijă şi strînge-ţi halatul, spuse el rîzînd, e cam rece cu aerul ăsta condiţionat. Apoi se întoarse şi o luă de-a lungul coridorului. L-am auzit rîzînd tot drumul.

Am fugit înapoi la uşă, am apucat sticla de Bellini şi am luat o înghiţitură bună, apoi m-am ascuns în colţ pînă cînd a venit salvatorul meu. A fost mult mai politicos decît Michelangelo, nici măcar nu s-a uitat la mine, ca să nu mai spun că nu a rîs. După ce am fost în siguranţă înăuntru, mi-am spălat masca aia tîmpită, care nu a îndepărtat nici un rid şi nu a deschis nici un por şi, la naiba, ochii mi-erau tot roşii.

M-am aruncat pe canapea şi am dat sticla de Bellini peste cap. M-am rugat să nu-l mai văd niciodată pe cretinul ăla încrezut. Mă săturasem de Roma şi de deştepţi din Long Island.

11

În seara aceea am luat cina la Il Volte de pe Via della Rotonda, o *trattoria* elegantă, dar simplă, cu terasă aglomerată şi grădină luminată plăcut.

Era o noapte fierbinte, iar cerul era plin de stele. Oamenii se înghesuiau pe străzi, fugind din apartamentele lor încinse, purtînd copilaşi cu ochi frumoşi, gonind copiii din faţa roţilor zgomotoaselor scutere Vespa, bînd vin în cafenele, mîncînd *gelati,* vorbind tare la telefoanele celulare, îmbrăţişînd prieteni, sărutîndu-se în dreptul uşilor.

Mesele erau îngrămădite sub umbreluţe albastre şi în aer era muzică şi miros de pizza margherita, un iz de paste cu usturoi, gust răcoritor de vin Frascati şi un hohot de rîs de la nuntaşii care ocupau masa lungă de lîngă noi.

Mireasa era o englezoaică frumoasă în rochie de dantelă albă şi strîmtă. Voalul, ca un norişor de tul şi dantelă, plutea uşor deasupra terasei. Proaspătul ei soţ era un irlandez cu faţa roşie, care îşi scosese haina şi, de căldură, îşi desfăcuse nasturii de sus ai cămăşii. Îşi ţinea braţul pe umerii ei şi acolo a rămas toată noaptea. Îi priveam gîndindu-mă cu melancolie la îndepărtata zi a nunţii mele, cînd, în ultima clipă, mi-aş fi dorit să nu fi fost acolo.

Nuntaşii erau o amestecătură de naţii europene şi rîdeau, petreceau, beau şampanie, se distrau bine. Ochii mei i-au întîlnit pe cei ai miresei şi am ridicat paharul:

– Noroc! i-am strigat, iar ea mi-a zîmbit şi mi-a spus:

– Haideţi la masa noastră! Ne-am hotărît să ne căsătorim săptămîna trecută, îmi spuse mireasa, încă emoţionată. Ne-am gîndit că ar fi aşa de romantic şi apoi Roma era un punct bun de

întîlnire pentru prietenii noştri. Aşa că pur şi simplu i-am chemat aici. Eu am cumpărat rochia, el biletele de avion, am rezervat hotelul şi iată-ne aici.

Am rîs cu ei şi am închinat în sănătatea lor, după care ne-am întors la pizza margherita şi salata noastră *caprese* cu roşii, care erau aşa de bune de parcă ar fi fost într-adevăr crescute în lanuri calde de vară şi sticla de vin roşu puțin acidulată, ceea ce italienii numesc *frizzante*.

Ce norocoşi erau să găsească o asemenea fericire, m-am gîndit cu invidie.

BEN

Ben Raphael, „Michelangelo din Long Island“ o privea pe Gemma dintr-un colț al terasei. Fiica lui mînca *fragolini,* fragii sălbatici mici şi zemoşi, care în Italia sînt o specialitate pentru un sezon scurt. Mînca de parcă ar fi fost perle prețioase. Ben se bucura că, deşi mama ei considera că în viață e mai bine să fii slab, Muffie moştenise caracterul său gurmand.

Se uită iar la americanca ascunsă în spatele ochelarilor ascuțiți, care se potriveau cu umerii obrajilor la fel de ascuțiți. Mînca pizza cu fiica sa adolescentă cu părul blond zbîrlit şi haine ciudate şi cu bunica îmbrăcată în hainele ei negre cele mai bune.

„Ciudat“ era cuvîntul care ar fi descris-o cel mai bine, se gîndi el dînd din cap şi zîmbind la amintirea întîlnirilor din ziua aceea. Dar îşi aminti şi cînd o văzuse pentru prima oară, cu o seară înainte. Vreme de o secundă l-a făcut să se gîndească la cît de *reală* părea: nemachiată, nepăsătoare, fără să-şi ascundă oboseala.

L-a uimit cît de diferită era de femeile prețioase pe care le cunoştea. Privind-o acum, în cămaşa ei simplă, albă, şi fustă, cu picioarele goale în sandale şi părul blond ca o aureolă în lumina

lămpii din spatele ei, se întrebă cine era şi de ce părea că nu se simte bine deloc şi dacă era numai accidentala ei neîndemînare care o făcea să pară aşa de vulnerabilă. Nu, nu credea să fie numai asta. Şi într-un fel, nu-i ieşea din minte.

12

GEMMA

În dimineaţa următoare zoream către nord într-o maşină ca un glonţ de argint, o Lancia extravagantă şi, din moment ce eram cu o „moştenitoare", oribil de scumpă. Motorul puternic torcea ca un cîntec de leagăn, pielea îi conferea acel minunat miros de maşină nouă, iar bordul sclipea cu toate acele brizbrizuri de înaltă tehnologie. Mă aflam în raiul automobilelor. Semnul din faţa noastră indica FIRENZE, dar aproape că nu voiam să ajungem acolo. Să conduc maşina asta era aproape de al nouălea cer – şi de faliment, eram sigură. Dar Nonna ne spusese că vrea să se întoarcă în bătrînul ei sat „cu stil", şi cum aş fi putut să-i refuz asta?

Traficul era un coşmar. Maşinile se îngrămădeau în spatele nostru, mă semnalizau cu luminile să mă dau la o parte, după care mă depăşeau cu viteze despre care ştiam că trebuie să fie ilegale, în timp ce un camionagiu se îndrepta cu maşina lui mare către mine din sens opus şi-mi făcea semn cu luminile să mă dau la o parte. Mă întrebam dacă n-ar trebui să le dau lor şoseaua cu totul.

Dar curînd am ieşit din încrengătura oraşului, trecînd peste semne care indicau URBINO şi PIENZA, conducînd de-a lungul

şoselelor umbrite de pini şi între dealuri acoperite de cedri, pe lîngă ferme dărăpănate şi prin mici cătune, o adunătură de case şi hambare, cu bătrîni stînd la umbră, sprijinindu-se în toiege, uitîndu-se la lumea care trecea pe lîngă ei.

– Aproape am ajuns, Nonna, am spus, întrebîndu-mă la ce se gîndeşte acum că eram ca şi „acasă".

Nonna se uita îngrijorată pe geam la priveliştea de ţară. Bănuiam că îşi imaginează că o recunoaşte, dar trecuse atîta timp şi era doar un copil pe vremea aceea.

Acesta ar fi trebuit să fie marele eveniment din viaţa ei, din viaţa noastră, să ne întoarcem la rădăcini, să vizităm rude de mult pierdute, să vedem sătucul şi casa mică şi umilă de piatră în care se născuse Nonna. Cu toate acestea, cred că nu părea foarte fericită acum. Dacă sătucul ei nu mai era aşa cum şi-l amintea? Şi dacă nu mai rămăsese nimeni din zilele de demult? Dacă nici măcar nu mai rămăsese nimeni care să-şi amintească de familia Corsini? Am văzut-o dînd jos ochelarii de soare mari, gen Hollywood, pe care îi cumpărase la Roma, şi ştergîndu-şi ochii. Doamne, *plîngea!* Poate că pînă la urmă asta era o greşeală.

Puteam să jur că ne învîrteam în cerc pe acelaşi drum de jumătate de oră după indicaţiile confuze ale Nonnei.

– Eşti sigură că sîntem pe drumul cel bun? am întrebat-o pînă la urmă.

– Chiar crezi că nu-mi amintesc drumul spre casă? replică ea jignită.

– Mamă, i-am spus, n-ai mai fost aici de aproape cincizeci de ani şi poate că pur şi simplu nu-ţi mai aminteşti exact drumul către Bella Piacere.

Livvie scoase harta şi o studie o vreme. Se uită în zare către un orăşel aşezat pe o culme şi spuse că trebuie să fie

Montepulciano. Atunci Nonna îmi zise să conduc mai departe, pentru că o să-l recunoască atunci cînd o să ajungem acolo.

Am oftat auzind logica ei, în timp ce unduiam pe şosele acoperite cu un praf alb, cu Nonna pe marginea scaunului ei, scrutînd prin geam ca un soldat în recunoaştere.

– Aici! strigă brusc, la stînga la răscruce, cea cu altarul Sfîntului Francisc.

Am virat la stînga la altarul de ghips de la marginea drumului, cu statuia Sfîntului Francisc cu braţul ridicat de parcă ar fi binecuvîntat borcanul cu flori de plastic pe care cineva îl aşezase la picioarele lui, apoi am luat-o pe o alee îngustă umbrită de plopi care mergea în sus, trecînd pe lîngă o fermă micuţă, de unde o singură vacă ne privi solemn dintr-un grajd de piatră.

M-am uitat în jur. Vasăzică asta este Toscana, m-am gîndit: dealuri acoperite de viţă de vie, livezi argintii de măslini, lanuri încîntătoare de floarea-soarelui, vile vechi în culori pastelate, arcade răcoroase scăldate în soare şi satul Bella Piacere pe vîrful unui deal. Paradisul!

O, nu se poate! m-am gîndit. *E prea frumos ca să fie adevărat. Ăsta-i un loc din cărţile poştale, o aşezare perfectă pentru turişti şi instantaneele Kodak.* Dar nu se vedea nici un turist, nici flash-ul vreunei camere. Doar linişte şi pace.

Am parcat în piaţa mică pavată cu pietre şi am coborît din maşină. O ţineam pe Nonna de mîini şi ne uitam în jur. La locul de unde veneam noi.

Bella Piacere moţăia liniştit în spatele storurilor verzi închise în soarele fierbinte al siestei. Case roz de teracotă erau aliniate de-a lungul pieţei. Un motan dormea după o oală roşie, dărîmată, din care răsăreau muşcate. O perdea de mărgele zdrăngăni în rafala spontană de vînt care păstra izul unui prînz cu busuioc şi usturoi. Din interiorul întunecat şi rece al unei biserici mici de culoarea mierii venea un miros plăcut de flori şi tămîie şi, într-o

alee, nişte scări se răsuceau misterios în sus. Nu era nici un suflet prin apropiere şi aproape că puteai auzi liniştea.

Deodată au început să curgă lacrimi pe faţa Nonnei. Ne-am aruncat braţele în jurul ei şi am stat aşa, în mijlocul pieţei din satul ei, într-o îmbrăţişare emoţionată. Asta era sosirea Nonnei acasă, iar eu, una, mă întrebam de ce a plecat din locul ăsta. Pentru că Bella Piacere atingea deja o coardă sensibilă a sufletului meu.

M-am întrebat dacă simţeam aşa pentru că acesta era locul de unde venea mama mea. Pentru că aici erau rădăcinile familiei mele, rădăcinile mele? Sau era pacea, încremenirea, iluzia că am păşit înapoi în timp?

13

Albergo d'Olivia era o clădire tencuită într-un roz pal, cu faţada către piaţa pietruită, unde o fîntînă arteziană stropea o pereche de heruvimi care ridicau în aer un delfin. Nu cu prea mult timp în urmă, ne spuse Nonna, acest *albergo* fusese un grajd pentru vaci. Tradiţional, vacile toscane se ţineau la adăpost, fiind hrănite asemenea cailor de curse, iar în zilele de demult aveau cel mai adesea acoperişuri mai bune decît ţăranii cărora le aparţineau. Acum, totuşi, grajdul se transformase într-un han micuţ, cu ferestre largi arcuite în locul uşilor de altădată. Deasupra intrării atîrna un semn de metal în formă de măslin. Avea un mic bar cu terasă cu doar cîteva mese şi scaune revărsîndu-se familiar către piaţă.

Nu se poate, mi-am zis eu, încă sceptică, *este prea drăguţ ca să fie adevărat! Adică, dacă ai fi primit o carte poştală cu hanul de vis dintr-un sat toscan, acesta ar fi fost.*

Am intrat printr-o perdea de mărgele într-o cameră lungă şi joasă, cu dale de teracotă pe jos şi cu pereţii de piatră ca la origine. La stînga era o sală cu vreo şase mese acoperite cu feţe de masă verde deschis şi cu căni pline cu garofiţe roz. La dreapta era un fel de cameră de zi cu o canapea din piele tăbăcită, două scaune tari, cu spătar înalt şi cîteva măsuţe cu veioze cochete şi un televizor micuţ. Sub ferestre era un şir de cactuşi pipemiciţi, iar pe celălalt perete se puteau vedea încă jgheaburile de metal care serviseră la hrănirea animalelor pe vremea cînd hanul era încă grajd pentru vaci.

– *Buon giorno,* strigă Nonna, apăsînd pe soneria de lîngă uşă, care răsună zgomotos în liniştea locului, ca o alarmă de foc. O fetiţă ascunsă sub scări scoase un ţipăt şi sări în sus.

Era mică şi slabă, cu ochi căprui, aproape negri, rotunzi. Părul negru era scurt şi ciufulit, iar pielea ei era aşa de palidă de parcă n-ar fi văzut lumina soarelui, şi gura era un mic O roz care exprima surpriza. Arăta exact ca unul din micii derbedei din filmele italieneşti.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te speriem, i-am spus zîmbind.

A dat din mîini sălbatic.

– *Prego, un momento, signore!* ne strigă ea, după care trecu în fugă pe lîngă noi, către o uşă pe care scria CUCINA.

Într-o secundă, uşa se deschise din nou şi o femeie mică şi rotundă intră în cameră. Era ca o copie mai mare a fiicei sale: aceiaşi ochi rotunzi şi negri, aceeaşi gură mică şi rotundă, aceeaşi tunsoare dezordonată. Numai că ea era grasă şi se vedea că e şeful. Se strecură în spatele tejghelei din lemn de brad de sub scări, îşi şterse mîinile pe şorţ şi se uită la noi întrebător.

– *Prego, signore?*

Nonna se încruntă. Se apleacă peste tejghea ca să se uite la ea mai de aproape.

– *Scusi, signora,* îi spuse, dar chipul dumneavoastră îmi

este familiar. Trebuie că faceți parte din familia Ambrosi. Carlino și Maria Carmen. Locuiau în vîrful lui Vicolo „Scuro".

–*Sì*, e-adevărat. Au fost bunicii mei. Eu sînt Amalia Posoli.

Nonna își duse mîna la inimă.

– Am fost la școală cu mama ta, Renata. Eram vecine. N-am mai văzut-o de cînd eram copii. Eu eram pe atunci Sophia Maria Lorenza Corsini. Acum, desigur, sînt *signora* Jericho și sînt văduvă. Vin de la New York ca să revăd Bella Piacere, satul meu de odinioară. Înainte să mor, adăugă ea, așa cum am observat că făcea întotdeauna, cu mîna încă ridicată dramatic în dreptul inimii.

Livvie se uită la mine, dar Amalia bătu cu pumnul în tejgheaua de lemn cu atîta entuziasm că o făcu să tremure.

– Ce surprinsă va fi mama să vă revadă, *signora* Jericho! Bine ați venit acasă, bine ați venit! O să se bucure așa de mult! S-a căsătorit cu Ricardo Posoli. Îl mai țineți minte?

– *Ricci* Posoli? se lumină Nonna. Sigur că mi-l amintesc, era înalt și slab ca un vrej de fasole, iar Renata era mică și îndesată.

Amalia rîse, pentru că era adevărat.

– Să vă duc în camerele voastre. Am rezervările chiar aici, spuse arătînd către caietul de școală care părea să fie registrul hotelului. Apoi, cînd sînteți gata, o să vă duc la Mamma. Ce o să se mai bucure. *Madonnina mia!* Ce surpriză o să aibă!

Nonna avea o cameră mare și pătrată, care dădea spre o viță cățărătoare și o grădină neîngrijită în care roșii minuscule atîrnau ca niște trandafiri cărămizii pe pereții fierbinți de piatră. Erau așa de coapte că păreau gata să cadă. Peste un strat de salată amărîtă triumfa o *zucchini* galbenă, înflorită peste măsură. Livvie stătea într-una din camerele din față, drăguță și înflorată, iar a mea, care comunica prin baie cu a lui Livvie, era toată albă. Pereți albi, perdele albe dantelate, lenjerie de pat albă.

Ca o cameră de fată mare, m-am gîndit, trîntindu-mă pe pat ca să-l încerc. Ar fi putut fi într-adevăr camera unei fete mari. M-am strîmbat, pentru că patul scîrțîia și trosnea. Nimeni nu și-ar fi putut pierde virginitatea în camera asta fără ca jumătate din hotel să afle vestea. Iar eu va trebui să-mi țin răsuflarea de fiecare dată cînd mă voi întoarce în pat, de teamă să nu-i trezesc pe ceilalți oaspeți.

M-am uitat în baie și am observat faianța albă cu flori mici și roz, cada adîncă, mînerul delicat al dușului și perdeaua roz cu steluțe.

M-am întors în camera mea de virgină, m-am dus la fereastră și am împins storurile verzi și ruginite ca să scot capul afară. La stînga, pe vîrful unui deal lin, se putea vedea puțin din maiestuoasa și bătrîna Villa Piacere, pe jumătate ascunsă în spatele copacilor, care era, după spusele Nonnei, casa conților de Piacere de peste cîteva sute de ani.

Livvie se sprijinea de pervaz alături de mine și ne uitam la piața liniștită, la colinele acoperite de viță de vie, la livezile de măslini. Susurul molcom al fîntînii arteziene umplea camera, iar în aerul curat se simțea mireasma strugurilor. Soarele ne ardea fața, păsărelele ciripeau, ceasul bisericii sună de trei și undeva în depărtare lătră un cîine.

– Oare ce fac oamenii de aici toată ziua? îmi șopti Livvie.

14

Amalia ne ducea să o vedem pe mama ei, iar Nonna îmbrăcase special pentru această ocazie costumul ei nou din mătase neagră pe care îl cumpărase la reduceri de la Macy pentru ceea ce ea considera scandalosul preț de optzeci și cinci de dolari.

Avea gulerul înalt şi rotund şi un rînd de nasturi de un negru sclipitor, un cordon îngust şi o fustă plisată abia cu cîțiva centimetri deasupra gleznelor. Parcă avea o etichetă pe care scria: simplu, dar de calitate, perfect pentru o bunică de şaizeci de ani. Pantofii de lac erau negri şi simpli, cu toc jos, şi purta geanta mare, neagră şi strălucitoare pe care şi-o cumpărase de la Roma. Îşi prinsese părul în cocul ei obişnuit şi, culmea cochetăriei, purta ochelarii de soare mari şi închişi à la Hollywood. Arăta ca o văduvă la înmormîntarea unui cap al mafiei.

Livvie şi cu mine o încadram, ținînd-o de mînă, de parcă am fi fost bocitoarele. Livvie purta ca de obicei o fustă mini, neagră de data asta, tricou alb lăbărțat şi pantofi sport. Nu ştiu de ce, dar Nonna insistase ca şi eu să-mi pun cea mai bună rochie neagră, numai că acum era şi mai şifonată după ce fusese aruncată în valiză la repezeală.

Formam fără îndoială un trio ciudat, aşa cum mergeam pe urmele Amaliei, pe lîngă biserică, în susul scărilor ce duceau din piață la Scuro, după cum îmi spunea Nonna. Se numea de fapt Vicolo Oscuro, sau Aleea Adumbrită, şi era o străduță pavată care şerpuia către vîrful dealului printr-o serie de trepte.

Balconaşele de Juliete ale caselor de piatră erau pline de ghivece cu muşcate şi iasomie, deasupra cărora fluturau cu neruşinare, în vînt, rufe puse la uscat. Siesta lungă de la prînz se terminase şi viața se pusese iar în mişcare. Femeile ieşeau din casă cu plase pentru cumpărături. Copiii alergau în jurul lor strigînd unii la alții, iar bătrînii şedeau în pragul uşilor, împletind coşuri de nuiele.

– Îmi amintesc toate astea, am auzit-o pe Nonna şoptind pentru sine. Da, îmi amintesc.

Dealul era abrupt, iar Nonna începea să respire greu. Am sugerat să facem o pauză, dar ea a insistat să mergem mai departe pe urmele Amaliei care țopăia în fața noastră ca o capră de munte.

În cele din urmă, străduța pavată s-a deschis într-o terasă

chiar deasupra bisericii, de unde mă puteam uita, dacă priveam în jos, la micul dom din cupru înverzit cu crucea cea mare, la *Albergo d'Olivia* de vizavi, la fîntîna din piațetă și la oamenii care arătau ca niște figurine dintr-o pictură naivă. Se plimbau și făceau piața la băcănie, brutărie, măcelărie și la *salumeria,* cu un cap mare de plastic al unui porc sălbatic drept firmă, ca să se știe că vindeau și salam de mistreț. Era un microcosmos de viață, perfectă și mulțumită, o lume mică, de sine stătătoare.

În această fundătură cu vedere asupra satului erau vreo șase case mici de piatră, fiecare cu cîte două ferestre la parter și trei la etaj. O singură piatră șlefuită servea de intrare, iar în fața caselor – o colecție eclectică de scaune de grădină și mese de patio era așezată prin adunătura de oale, lavițe de lemn și cutii vechi de ulei de măsline în care erau plantate iasomie, begonii, lobelii și mușcate. Aceeași imagine de carte poștală a satului toscan.

Amalia se uită înapoi ca să vadă unde sîntem, așteptînd ca Nonna să respire.

Nonna era palidă, dar zîmbi cu atîta bucurie contagioasă, încît mi-am dat brusc seama de la cine moștenisem firea entuziastă și fericită, cea pe care o aveam cînd eram tînără, dar pe care se pare că o pierdusem cu timpul. Cea care a dispărut cu totul cînd Cash Drummond a dispărut din viața mea.

– *Ecco, bambini,* spuse Nonna, deschizînd brațele așa de larg că Livvie și cu mine a trebuit să ne ferim ca să nu ne lovească. Acum sînt acasă!

Și a pornit direct către ultima casă, a tras la o parte perdeaua de mărgele și a strigat:

– E cineva acolo?

Amalia ne dădu la o parte și strigă cît o ținu gura:

– Giuseppe, Maria, ieșiți să o vedeți pe Sophia Maria Lorenza Corsini Jericho care a venit tocmai de la New York să-și

mai vadă încă o dată satul ei înainte să moară. A locuit chiar în casa asta. Este prietenă cu mama mea.

Giuseppe, de vreo douăzeci şi cinci de ani, în blugi, cu părul negru şi ondulat ieşind de sub şapca albă, apăru în uşă cu un zîmbet larg. Ţinea în braţe o *bambina* care nu purta decît un scutec şi o fundă roşie în păr. Iar în spatele lui era Maria, tînără, cu părul negru şi pielea măslinie, care o primi pe mama în casa ei cu o expresie plăcut surprinsă. O îmbrăţişă de parcă ar fi cunoscut-o dintotdeauna.

Nonna stătea acolo tăcută, uitîndu-se la vechea ei casă. Totul se schimbase. Unde odinioară se aflau o podea dură şi murdară şi o vatră pentru gătit cu scaune simple de lemn în jur, acum erau dale smălţuite, o maşină electrică de gătit şi mobilă tapiţată. Se păstrase însă ceva din vremurile de odinioară: acelaşi aer, aceleaşi amintiri.

Se dusese deja vorba şi feţe cunoscute, îmbătrînite doar, se înghesuiau în uşă. Toţi îşi aminteau de familia Corsini, toţi voiau să o cunoască pe fiica Sophiei şi pe nepoata ei şi să audă despre viaţa lor la New York. Pe mesele de afară, se aşterneau deja feţe de masă în carouri, se aduceau mai multe scaune şi se deschideau sticle de vin. Apoi măsline, brînză, *biscotti* şi iar vin. Livvie o ţinea în braţe pe *bambina* şi de la un aparat de radio venea o muzică asurzitoare. Şi cît ai zice peşte se încinse o petrecere.

Şedeam cu toţi în jur, privind apusul soarelui peste Bella Piacere, iar Nonna, care renunţase la imaginea de văduvă a unui cap al mafiei o dată cu ochelarii de soare, o ţinea de mînă pe vechea ei prietenă Renata Posoli, povestind despre cele întîmplate în cei cincizeci de ani de cînd nu s-au văzut.

Am observat cum Livvie se uită la bunica ei zîmbind cu duioşie şi mi-am dat seama că, în ciuda îndoielilor pe care le avusesem, călătoria la Bella Piacere era exact ce trebuia să facem. Sophia Maria Lorenza Corsini Jericho era iar acasă!

15

Era tîrziu cînd ne-am întors la *albergo*. Luminile erau aprinse în piațetă și în biserică, dar și în vitrina băcăniei, luminînd sticle prăfuite de vin și coșuri cu pepeni și ardei grași de un roșu lucios. Însemnul MOTTO de deasupra benzinăriei cu o singură pompă și un atelier mic și întunecat în spate era luminat de un neon verde. Alături, Barul Galileo, plin de fum și cu reclame spălăcite pentru *grappas* și bere lipite în geam, avea o clientelă numeroasă. Se uitau la un meci de fotbal – după pîrîitul televizorului dat la maximum și însoțit de urletele suporterilor lui Juventus, care înscrisese din nou. *Gelateria* de vizavi, cu firma sa pe care se putea citi *granita fatta a casa,* înghețată de casă, atrăgea copiii și pe cei care ieșiseră la o plimbare de seară. Cîțiva bătrîni gîrboviți jucau *bocce* într-o curte prăfuită, umbrită de pini stufoși, susținuți zgomotos de cei ce leneveau în fața barului.

Silueta unui preot în negru și cu pălărie cu boruri largi așteptase pe un scăunaș de metal din fața hanului. Grăsuț și cu fața îmbujorată, purta ochelari cu rame subțiri și părea foarte nerăbdător. Se ridică atunci cînd ne văzu apropiindu-ne.

– *Signora* Jericho? întrebă el întinzînd mîna. Am auzit că ați sosit. Sînt Don Vincenzo Arrici.

Prin urmare, Don Vincenzo era real, pînă la inelul sfînt de pe deget, sutana neagră și pantofii negri scîlciați ai unui preot de țară.

Dumnezeule mare, m-am gîndit, în timp ce ne așezam în jurul mesei mici și comandam *grappa* și apă San Pellegrino, și uitîndu-ne bine unii la ceilalți. *Este momentul adevărului. Acum o să auzim despre bucata de pămînt fără nici o valoare, cu doi măslini și vreo cîteva găini bătrîne.*

Don Vincenzo nu vorbea o boabă de engleză, aşa că Nonna a trebuit să traducă pentru noi.

– O să trec direct la subiect, *signore,* ne spuse bînd din *grappa* şi uitîndu-se la noi pe deasupra ochelarilor. Iată cum s-a întîmplat. Într-o iarnă, cu mulţi ani în urmă, *signora* Jericho, tatăl dumneavoastră şi-a riscat propria viaţă ca să-l salveze pe fiul cel mai mic al contelui de Piacere de la înec şi a sărit în rîul umflat de ploaie. Fiul acela s-a temut de moarte cît a trăit şi nu l-a uitat pe cel care l-a salvat. Anii au trecut, iar familia Piacere s-a împuţinat pînă cînd acest fiu a fost singurul care a rămas. Nu s-a căsătorit niciodată şi nu a avut moştenitori, aşa că atunci cînd s-a dus la Tatăl, a lăsat Villa Piacere şi tot pămîntul său familiei celui care l-a salvat.

– *La mia famiglia?* întrebă Nonna, ducînd iar mîna la inimă, de parcă ar fi vrut să-i potolească bătăile aprinse de vestea pe care o primise.

– *Sì, signora, la sua famiglia.* Villa Piacere şi tot pămîntul din jur vă aparţin acum.

– *Dio mio!* exclamă ea uimită.

Mi-am dat deodată seama că asta nu era o glumă; era adevărat. Am luat o înghiţitură mare de *grappa,* înecîndu-mă cînd mi-a ars gîtul. M-am întrebat de ce ar bea cineva aşa ceva, cu toate că era probabil destul de tare ca să vindece o răceală. Dar nu m-a ajutat să trec peste şoc.

Livvie se uita la mine cu ochii holbaţi.

– Asta înseamnă că va trebui să trăim aici? şopti îngrozită.

Am dat din cap.

– Bineînţeles că nu, draga mea. Este doar o vilă veche şi dărăpănată pe care nimeni n-ar vrea-o.

Dar m-am întrebat apoi dacă nu cumva Nonna ar vrea să rămînă aici. Ce m-aş face atunci?

– Trebuie să vă întîlniţi cu avocatul, *signor* Donati, îi spunea

Don Vincenzo Nonnei. El cunoaşte toate detaliile acestei mici... complicații.

Ne zgîiam la el, prea uimite ca să mai luăm în seamă avertismentul conținut de cuvîntul *complicație*.

– Va trebui să vorbiți cu acest avocat ca să stabiliți o întîlnire pentru a vedea vila, continuă el. Dar, pentru moment, *signor* Donati este... plecat din localitate.

Preotul răsuci paharul de *grappa* între degete, evitîndu-ne privirile.

– Mai este o mică problemă, adăugă el. Villa Piacere este închiriată pe vară unei persoane care vine aici de ani de zile. Asta înseamnă că, o vreme, nu veți putea intra în posesia ei, nici chiar atunci cînd rezolvați toate complicațiile despre care vă vorbeam. Dar, mai spuse zîmbind de data asta, *signore* de la vilă dă o petrecere mare de Patru Iulie. Îi invită pe toți cei de pe-aici, atît pe săteni, cît şi personalitățile locale. Toată lumea este invitată. Petrecerea o să aibă loc în acest week-end. Cu ocazia asta o să puteți vizita proprietatea.

Nonna mai comandă *grappa* ca să sărbătorim, iar eu m-am sprijinit de spătarul scăunelului inconfortabil de metal, privind jucătorii de *bocce,* crucea verde de cupru din vîrful bisericii de culoarea mierii şi heruvimii ciobiți din fîntîna acoperită de muşchi. Vila trebuie vîndută, asta este. Dar pe cîți cumpărători i-ar putea interesa o vilă toscană ce este, fără îndoială, dărăpănată, care pun pariu că necesită un acoperiş nou şi scump şi, probabil, instalație sanitară nouă, fără să mai pomenesc de instalația electrică? Am oftat în sinea mea. Pînă la urmă tot o risipă era.

Şi, oricum, *cine* închiria locul acela? Şi cu *cît?* Mi-am mai revenit gîndindu-mă la profit, dar am coborît imediat cu picioarele pe pămînt. Probabil că banii de pe chirie se duc toți pe întreținerea locului. Villa Piacere, m-am gîndit descurajată, este un elefant alb.

Evident că Nonna nu era de aceeaşi părere. Era încîntată

de veste şi se imagina deja în postura de stăpînă a unei vile vechi de trei sute de ani. Eram sigură că Long Island şi casa albastră cu pridvor dispăruseră în trecut. Şi mai ştiam că nu avea nici un rost să încerc să o descurajez.

16

În după-amiaza următoare şedeam la umbră sub o boltă de viţă de vie, pe un scaun de răchită, în grădina neîngrijită din spatele hanului. Aveam o carte în poală şi un pahar de limonadă proaspătă pe măsuţa de lîngă mine. Struguri micuţi, de mărimea stafidelor, atîrnau deasupra capului meu, *zucchini* cu flori galbene năpădeau stratul de salată şi simţeam cum mirosul dulce al roşiilor radia dinspre peretele fierbinte. În depărtare, pe vîrful unui deal, se vedea printre copaci acoperişul de la Villa Piacere, strălucind ca un miraj în soarele pieziş de amiază.

Am închis ochii şi am oftat. De parcă viaţa nu ar fi fost destul de complicată, acum ne trezisem şi cu casa asta mare şi dărăpănată pe cap. Va trebui să plătim impozit şi Dumnezeu ştie cît puteau fi taxele în Italia. Nici vorbă că nu ne-am permite să le plătim, doar dacă am obţine destul de mulţi bani din chirie, fapt de care oricum mă îndoiam.

Acum cîteva zile, la Roma, îmi dorisem să nu fi venit niciodată aici, dar în ciuda tuturor problemelor, mă simţeam aşa liniştită! Cel puţin în după-amiaza asta!

Nu-mi aminteam cînd am petrecut ultima oară o zi întreagă fără să fac absolut nimic. Iar dimineaţă mă trezisem tîrziu. Am făcut un duş, apoi am luat micul dejun cu pîine caldă adusă direct din cuptorul de la brutărie şi cafea proaspăt prăjită cu lapte cald

şi spumos. Le-am făcut cu mîna lui Livvie şi Nonnei, care s-au dus cu maşina la Florenţa, cu Nonna sigură pe sine la volan, ca să cumpere rochii noi pentru petrecerea de Patru Iulie. N-am vrut să mă duc cu ele. În schimb, mă hotărîsem să vorbesc cu *signor* Donati, avocatul, şi să rezolv „complicaţiile" care veneau o dată cu vila.

Încercasem să-l sun, dar la numărul pe care mi-l dăduse Don Vincenzo nu răspundea nimeni. Am încercat iar, tot fără rezultat. Am trecut strada pînă la biserică, unde l-am găsit pe părinte care se ruga ştergînd în acelaşi timp de praf sfeşnicele de pe altar cu propria batistă.

– *Signor* Donati este probabil în Lucca, îmi spuse pe un ton vesel. Lucrează mult acolo. Mai bine încearcă să-l cauţi *domani!*

De ce să-mi bat capul? m-am întrebat, lăsîndu-mă în voia leneviei specifice locului. Pot face asta şi mîine.

M-am plimbat prin piaţă, oprindu-mă din cînd în cînd să vorbesc cu noii mei prieteni pe care îi cunoscusem ieri şi care voiau să-mi strîngă mîna şi să mă întrebe de sănătate. Le întorceam zîmbetul, încercînd să spun în italiană:

– Sînt bine. Ne simţim toate foarte bine. Vă mulţumim pentru ospitalitate.

Mă strîmbam din cauza efortului de a vorbi în italiană. Cum se face că pot să diagnostichez un anevrism cerebral şi totuşi am trăit toată viaţa fără să învăţ să vorbesc limba mamei mele? A doua hotărîre pe care am luat-o în ziua aceea: să învăţ italiană.

Am aruncat o privire în bar. Un televizor mic alb-negru cu antene ca nişte urechi de iepure emitea cu sonorul la maximum un meci de fotbal, cu toate că nu era nimeni înăuntru. M-am dat repede înapoi, am traversat piaţa şi am cumpărat o îngheţată de fistic delicioasă de la *gelateria*. Lingînd conul

de îngheţată, am inspectat rîndurile de *mortadella, salami,* şuncă aromată de Parma şi brînză din *salumeria,* după care m-am întors agale, făcînd un ocol la *albergo,* unde m-am instalat pe scaunul de răchită din grădină. M-am gîndit că ar trebui să încerc să rezolv cîteva din problemele mele, dar am adormit instantaneu.

Era probabil cea mai odihnitoare zi din viaţa mea. Şi pentru prima oară nici măcar nu m-am gîndit la Cash Drummond.

17

A doua zi era Patru Iulie, ziua marii petreceri de la vilă. Desigur, aş fi preferat să lenevesc la umbra boltei de viţă cu cartea mea, dar am fost nevoită să particip la un fel de întrunire pentru găteală.

Cînd Livvie şi Nonna s-au întors tîrziu de la Florenţa în noaptea precedentă, erau încărcate cu pachete impresionante, dar n-au vrut să-mi arate ce au cumpărat. Ai răbdare, mi-au spus misterioase, cu toate că Livvie abia se abţinea să nu rîdă. Aşa că acum urma să mi se dezvăluie marele secret.

Am îmbrăcat o rochie de un albastru deschis, cel puţin după moda de anul trecut sau chiar mai veche, mi-am dat cu puţin ruj şi mi-am aranjat „coafura“ la repezeală, trecîndu-mi mîinile prin păr. Stătea în toate părţile de parcă aş fi fost lovită de trăsnet, aşa că mi-am dat repede cu un gel şi m-am pieptănat. Dezamăgită, am „admirat“ rezultatul în oglindă. Îmi dădusem cu prea mult gel, iar acum toate şuviţele stăteau lipite de cap. Nemulţumită, mi-am luat ochelarii şi am coborît scările. Singurul motiv pentru care

mergeam la petrecerea asta era ca să văd vila aia afurisită. *Vila Nonnei*. Presupuneam că e mai bine să ştiu tot ce poate fi mai rău.

Nonna şi Livvie mă aşteptau în holul din faţă. Sau cel puţin mi-am *imaginat* că este Nonna. *Ea era? Era posibil?* Purta o rochie elegantă de mătase verde cu decolteu adînc şi strînsă pe talie, tocuri înalte şi coafură elegantă. Arăta ca Sophia Loren la premiile Oscar. Nici măcar nu-şi mai purta ochelarii, care acum îi atîrnau la gît, pe un lănţişor de aur, pentru a-i pune pe nas numai cînd va trebui să inspecteze vila.

– Dumnezeule mare! am exclamat, folosind expresia favorită a fiicei mele. Mamă, *eşti chiar tu?*

Sophia Maria Lorenza Corsini – pentru că ea stătea acum în faţa mea, îşi trecu mîna peste păr – îşi aranjă fusta de mătase verde şi îmi zîmbi.

– Îţi place rujul? mă întrebă. Fata de la magazin mi-a spus că se potriveşte perfect cu verdele ăsta.

Eram atît de uimită că rămăsesem fără cuvinte.

– Rujul vine bine, am reuşit să spun. Arăţi bine... Arăţi *extraordinar*... ca în fotografia de pe raft în care ai şaptesprezece ani.

Zîmbi şi ridică geanta mare şi neagră, îşi puse o pălărie neagră de pai cu boruri mari, verifică perlele de la urechi şi de la gît şi spuse:

– Să mergem, fetelor, o să întîrziem.

Livvie care, slavă Domnului, încă arăta ca Livvie, numai că în stil italian, cu picioarele ei lungi şi sînii înmuguriţi într-un tricou strîmt, o fustă albă scurtă şi pantofi cu talpa groasă, a urmat-o supusă şi eu am făcut la fel. La uşă, Nonna se întoarse şi-mi aruncă aceeaşi privire din cap pînă-n picioare cu care mă inspecta la fiecare prînz de duminică.

– Chiar trebuie să porţi rochia asta, Gemma? mă întrebă. Albastrul nu ţi-a stat niciodată bine, iar inul se şifonează.

Şi cu asta, moştenitoarea scoasă din cutie şi stăpîna de la Villa Piacere ieşi pe uşă către caleaşca sa argintie, iar eu, şoferul ei devotat, m-am aşezat la volan şi am condus pînă la petrecere.

Era o zi superbă, cu un cer mai albastru decît rochia mea neinspirată. Şoimi cu coada roşie pluteau nemişcaţi, ca nişte zmee micuţe, iar soarele fierbinte era orbitor. Aleea lungă şi nisipoasă, plină de gropi şerpuia în susul dealului din spatele satului, pe lîngă livezi cu măslini strîmbi ale căror frunze argintii foşneau în vînt, şi ajungea în faţa unor porţi mari de fier forjat. Una dintre ele era scoasă din balamale şi atîrna jalnic, iar în vîrf era ornată cu iniţiala P alcătuită din frunze de laur din fier împletit. Am urcat printre hurducături o alee neîngrijită care ducea la Villa Piacere. Pentru mine a fost dragoste la prima vedere.

Mare şi pătrată, flancată de două turnuri gemene, înălţată pe vîrful dealului, la capătul unei alei de chiparoşi, strălucea în soare ca o caisă coaptă. La ferestrele înalte atîrnau storuri a căror vopsea se decolorase din albastru în argintiu. La stînga era o *loggia* cu arcadă şi coloane subţiri şi graţioase care susţineau un acoperiş de cupru care căpătase o patină gri-verzuie. Clădirea separată din dreapta se numea, după cum îmi amintesc din spusele lui Don Vincenzo, *limonaia* şi era locul unde se puneau lămîii delicaţi pentru a-i proteja de gerul de peste iarnă.

În faţa scărilor ce duceau la uşa din faţă era o masivă fîntînă în care peşti de bronz săreau printre lei, iar Neptun, în mărime naturală, cu trident cu tot, se uita cum Venus se ridică din scoica ei – un amestec de metafore ale unui sculptor de demult care se lăsase furat de idee. Apa stropea pietrişul, iar peste heleşteul de piatră crescuse un strat gros de muşchi în al cărui verde întunecat peşti aurii fluturau din aripi invizibile.

Două şiruri de scări de piatră duceau către enorme uşi din lemn tocit, încadrate de două vase imense de lut cu doi lămîi, grei de fructele galbene. În faţă se vedeau urmele unei foste grădini,

cu garduri verzi joase şi alei pietruite, pierdute acum sub un potop de buruieni şi iarbă din care răsărea ici şi colo cîte o statuie de marmură.

Rămăsesem în maşină parcă împietrite, mute de uimire. Apoi Livvie spuse „Dumnezeule mare!", iar Nonna oftă adînc.

M-am întristat uitîndu-mă la linia ondulată a acoperişului, la grădinile neîngrijite şi la varul scorojit, la imensitatea acestui loc. Mi-am trecut mîinile prin păr îngrijorată. Nu scrie nicăieri că trebuie *să accepţi* o moştenire, nu-i aşa?

Peste gazonul netuns erau parcate maşini şi unul dintre ştrengarii italieni cu picioare subţiri şi ochi imenşi, cu caschete de base-ball şi pantofi Reebok, ne-au îndreptat spre un loc de parcare. Nonna îi puse în mînă un teanc de lire italiene, ca o doamnă bogată de la castel ce era, şi am urcat duzina de trepte de piatră care duceau la casă.

Cînd am intrat prima oară în Villa Piacere mi s-a părut misterioasă, încărcată de istorie şi plină de mobilier vechi şi vestigiile foştilor locatari. Am uitat parcă brusc de camera de urgenţă cu sunetele, mirosul şi stresul ei. Era viaţa altcuiva.

Holul de la intrare era cît toată suprafaţa casei, cu uşi mari de sticlă la celălalt capăt, prin care se ieşea pe terasă, unde mulţimea de invitaţi se plimba de colo-colo cu pahare în mînă. Localnice în rochii negre şi cu şorţuleţe de organdi cu volănaşe aduceau tăvi de argint cu aperitive, un bărbat într-un sacou alb cînta muzică de cocteil la pianul din salon, un cvartet de coarde zumzăia ceva de Mozart pe terasă, iar într-un pavilion din grădina din spate, tineri de prin partea locului se bîţîiau pe muzică disco.

Un enorm balon cu aer cald, cu steluţe şi dungi roşii, albe şi albastre, era priponit în iarbă şi mulţi invitaţi stăteau la coadă aşteptînd să plutească deasupra colinelor. Un grătar mare

pregătea nonstop hot-dog, hamburgeri şi pui, iar pe mesele lungi de pe pajişte fluturau împreună steagul american şi cel italian.

Petrecerea era în toi, iar Nonna a fost imediat înconjurată de vechi cunoştinţe care exclamau, minunîndu-se cît de bine arată. Era aşa de mîndră de ea că nici regina mamă nu ar fi putut rivaliza cu ea. Apoi Livvie dispăru să exploreze peisajul, adică băieţii, iar eu am rămas singură.

Am savurat o clipă gîndul că acest loc ne aparţinea nouă, familiei Jericho. M-am gîndit la bunicul meu italian, despre care nu ştiam decît că era bătrînul cu barbă din fotografia sepia de pe poliţă şi că sărise într-un torent năvalnic de iarnă ca să salveze viaţa unui băieţel. Şi iată că acelaşi băieţel, cînd a devenit şi el un bătrîn, a lăsat tot ce-i rămăsese familiei salvatorului său.

Am ieşit prin uşile de sticlă pe terasa răcoroasă, cu coloane, care dădea spre grădină şi spre priveliştea acelor nesfîrşite coline cu viţă de vie, netede şi rotunde ca nişte sîni. Totul era desprins parcă de pe paleta unui artist – aur strălucitor, siena arsă, măsliniu şi albastru-verzui. M-am oprit ca să admir priveliştea. Am privit aşa cum nu am mai privit nimic înainte, *văzînd* cu adevărat. Locul ăsta! *Paradisul ăsta!*

Apoi, deodată, pulsul meu a luat-o razna. Toate gîndurile în legătură cu cheltuielile, cu noul acoperiş şi taxele de proprietate au dispărut. Locul era frumos. Era Toscana. Şi era *al nostru.*

După o vreme am revenit la realitate şi m-am întors în hol ca să fac lucrul pentru care venisem aici: să inspectez proprietatea noastră.

Gresia albă şi neagră din holul de la intrare se umflase, alcătuind o gîlmă putredă; o scară de marmură ducea la mezaninul luminos; parchetul era zgîriat; tapetul verde-măr din mătase de Lucca de pe pereţii din *gran salone* se decolorase, iar carpetele orientale erau uzate de vreme. Villa Piacere avea un aer abandonat şi neîngrijit care mă înduioşă. Era ca o frumuseţe îmbătrînită care

avea nevoie de îngrijire drăgăstoasă. Totuşi, cuiva îi păsase suficient încît să o umple cu flori, să şteargă de praf Cupidonii auriţi care tronau în colţurile din *gran salone* şi mesele vechi cu picioare subţiri şi să aşeze cu grijă pernuţe moi din mătase veche pe bucăţile roase de pe canapelele din lemn auriu decolorat.

Cuiva îi păsa şi m-am întrebat cine ar putea fi.

Am intrat într-o cameră mare, octogonală, care m-a fermecat pe loc. Pe pereţi erau pictate frize în *trompe l'oeil* cu ceea ce trebuie să fi fost animalele de casă îndrăgite de familia Piacere de-a lungul secolelor. Un trio de spanieli King Charles săltau într-un izvor verde translucid; un pechinez auriu alerga după o mingiuţă roşie; un Great Dane cuibărit pe o sofa prea mică, cu labele mari atîrnînd, se uita la artist cu un ochi gînditor; şi nişte pisici siameze se întindeau pe spătarul unor scaune cu brocart roşu, folosindu-le ca să-şi ascută ghearele, uitîndu-se la mine cu ochi albaştri inteligenţi. Aceleaşi scaune erau încă în cameră, cu spătarul lor sfîşiat de ghearele pisicilor: o amintire vie.

Într-un alcov din centru era pictat un papagal colorat în albastru electric, verde şi cărămiziu, stînd în vîrful unei colivii incrustate cu pietre. Avea o expresie arogantă, cu picioarele lui împodobite cu rubine, smaralde şi perle.

Am prins cu coada ochiului o mişcare scurtă, plină de culoare, şi mi-am dat seama că mă uitam la originalul acestei ultime picturi. Unul şi acelaşi papagal şedea lîngă fereastră în colivia lui de aur, cu capul bătrîn plecat, cu penele năpîrlite, cu picioarele încă împodobite cu inele cu pietre preţioase.

Am citit numele de pe plăcuţa prinsă pe colivia de aur: *Luchay*. Care era, m-am întrebat, povestea lui Luchay? Şi cine oare îl iubise aşa de mult încît îl acoperise cu bijuterii? Era unul dintre misterele pe care voiam să le descopăr. Îl moştenisem şi pe el o dată cu vila?

18

– Draga mea, tună o voce în engleză la urechea mea, nu-i aşa că este o petrecere divină?

Mai că mi-a sărit inima din piept. O femeie stătea atît de aproape de mine încît mă înecam în parfumul ei. M-am dat un pas înapoi şi m-am uitat iar la ea. Ce privelişte!

– Bună ziua, îmi spuse zîmbind, sînt contesa Marcessi. Maggie pentru prieteni, iar tu, draga mea, îmi poţi spune Maggie.

Faţa ei mioapă era lipită de a mea. M-am dat iar înapoi.

– Desigur, numele meu este de fapt Margaret, mă informă ea. Maggie Lynch, asta eram înainte să-l cunosc pe bătrînul conte şi să ies în lume. Sînt o autentică fată de cabaret care s-a descurcat, dragă, de la cabaret direct amantă, nu numai a contelui, deşi, desigur, el este cel care m-a luat de nevastă şi mai tîrziu mi-a dat un nume şi o proprietate. Domeniul Marcessi. Îl ştii, nu mă îndoiesc. Este pe următorul deal – şi următorul, şi următorul. Mai multe dealuri decît ai putea număra, dragă. Deşi, desigur, acum am vîndut o parte din cele cu ferme micuţe şi nostime şi colibe de ciobani pe care englezii le-au transformat în rezidenţe de invidiat. Dumnezeu ştie de ce! Probabil că nu înţeleg cît de frig este aici iarna cînd bate *tramontana* şi gerul te ciupeşte de nas. Nu era cumva un cîntec? Parcă ţin minte cum îl fredonam de Crăciun, numai cu petice mici de hermină albă în locurile alea şi cu o blană de vulpe argintie care era de două ori mai mare decît capul meu. Gerul care te ciupeşte de nas, începu ea deodată să cînte cu o voce falsă de soprană. Da, acum mi-l amintesc. Da' nu prea-i potrivit, nu-i aşa, draga mea, pentru o sărbătoare de Patru Iulie?

Noua mea prietenă se opri o clipă. Se zgîi mioapă la fața mea, după care scoase un lornion în ramă de aur, îl duse la ochi și se uită și mai de aproape. M-am fîțîit de pe un picior pe altul, simțindu-mă ca un specimen sub microscop.

– Și tu cine ești, draga mea? mă întrebă, foarte surprinsă să mă vadă. N-ar fi fost de mirare să mă fi confundat cu altcineva.

– Sînt Gemma Jericho, i-am răspuns, analizînd-o la rîndul meu. Avea cel puțin optzeci de ani, mai înaltă decît mine, pe imensele ei tocuri aurii și grasă pe deasupra. Coapsele ei durdulii erau strivite în pantaloni Gucci de mătase, iar sînii erau turtiți de o bluză cu umerii goi, strălucitoare, cu steluțe și dungi. Pînă și Livvie ar fi refuzat să poarte așa ceva. Părul ei era mai roșu ca focul și îl aranjase într-un fel de stup bățos pe care-l împodobise cu ceea ce păreau a fi broșe cu diamante, în jurul gîtului gros purta ceva ce aș fi putut să jur că era o funie de smaralde adevărate, iar pe mînă o colecție impresionantă de diamante și rubine. Avea, evident, mentalitatea unei școlărițe care gîndește că dacă ai ce să arăți, atunci arată! Totuși, fața ei lungă ca de cal inspira bunătate și avea ochi blînzi de un albastru deschis.

Își dădu seama că mă zgîiam la ea și mă atinse ușor cu mîna în care ținea lornionul.

– Pun pariu că n-ai văzut în viața ta o arătare ca mine, Gemma Jericho, îmi spuse. Haide, zi-mi adevărul, ai mai văzut?

– Nu, doamnă... ă, contesă, cu siguranță că n-am mai văzut.

– Iar eu n-am văzut niciodată ceva care să-ți semene. Draga mea, nu ți-a spus nimeni că asta e o petrecere? Fetele trebuie să se gătească, știi. Așa pun mîna pe un bărbat.

Am rîs tare.

– Așa să fie, contesă?

– Crede-mă pe cuvînt, spuse dînd din cap. Eu am pus mîna pe patru, unul mai bogat decît celălalt. Vrei să știi care este secretul meu? Fii tu însăți, draga mea. La naiba cu titlurile și cu banii

lor, tu scoate-ţi pieptul în evidenţă, îmi făcu ea cu ochiul. Şi spune-le ce gîndeşti. Verde-n faţă, pur şi simplu. Crede-mă, vor cădea la picioarele tale şi te vor adora. Şi asta-i poziţia în care trebuie să ai un bărbat, la picioarele tale, vreau să zic. Îmi dădu iar un ghiont. Nu te saturi niciodată de asta, să ştii – garantez eu, Gemma Jericho. Îl cunoşteam şi pe bătrînul conte Piacere, desigur, spuse deodată. Am fost vecini aproape treizeci de ani, iar el era chiar mai bătrîn decît mine, cu toate că sînt, desigur, prea orgolioasă ca să-mi recunosc vîrsta. M-am gîndit că patruzeci şi nouă e o vîrstă frumoasă, aşa că la patruzeci şi nouă am rămas şi sărbătoresc aceeaşi vîrstă în fiecare an. Este săptămîna viitoare, draga mea. Trebuie să vii, o să-ţi trimit o invitaţie!

– Mulţumesc, contesă, aş fi onorată! am spus cu toată sinceritatea.

Această bătrînă era mai vie decît mulţi dintre cei de treizeci de ani pe care îi cunoşteam.

– Spuneţi-mi, am întrebat-o, cum era contele?

– Cum arăta, vrei să spui? A, era mic de statură, cam firav, ştii, n-avea pic de carne pe oase. Şi avea o coamă deasă de păr alb de cînd l-am ştiut. Arăta ca un profesor bătrîn şi ramolit şi adevărul este că era cam ramolit. Senil este probabil cuvîntul potrivit. Nu-şi amintea niciodată numele meu, mi-a spus Eleonora ani de zile, cînd de fapt pe mine mă cheamă Margaret. Ţi-am spus că toată lumea îmi spune Maggie? A, da! Ei, a trăit aici după ce restul familiei a murit, unul cîte unul, şi ştii, o casă mare ca asta, fără copii în jur, este un loc tare singuratic. N-am înţeles niciodată de ce nu s-a însurat. Vreau să spun, nu era, ştii tu, aşa, spuse ea îndoind un deget. A, nu, era cum trebuie! Cred că a fost cîndva dezamăgit în dragoste. Ştiu că asta e o expresie demodată, nu-i aşa? Nu prea mai auzi aşa ceva… dragoste neîmpărtăşită.

Se opri şi îmi aruncă iar o privire cercetătoare.

– Ai fost vreodată îndrăgostită, draga mea? mă întrebă observînd expresia de surpriză din ochii mei şi dădu din cap cu înțelepciune. Ei, sigur că ai fost! Ai privirea aia! Nu de femeie dispreţuită, nu, a, nu, nu asta. Dar o tristețe care trebuie să aibă legătură cu un bărbat. Am trecut şi eu prin asta, draga mea, şi cunosc privirea asta a ta, aşa că nu încerca să negi. Să-ți spun ceva, Gemma Jericho, mă pricep să dau în cărțile de tarot. Vino la mine mîine, la Villa Marcessi, toată lumea ştie unde e, şi o să-ţi citesc în cărţi. O să afli ce-ţi rezervă viitorul.

– Vă mulţumesc, *Contessa* ...

– A, spune-mi Maggie, te rog!

– Mulţumesc, Maggie, dar nu cred că vreau să ştiu ce-mi rezervă viitorul. Mi-e destul de greu să fac față prezentului.

– Hm, mai vedem noi. Cred că o să te răzgîndeşti curînd. Crede-mă, adăugă fixîndu-mă cu ochii ei albaştri. Ştiu eu.

Se uită în jur de parcă şi-ar fi dat brusc seama unde se află.

– Ah, dragă, spuse ea repede, ar cam trebui să merg şi să caut gazda ca să-l salut. L-ai cunoscut? Nu? Ei, foarte puţini îl cunosc de fapt. Este foarte retras, ştii. Dar aşa sînt artiştii, nu-i aşa, draga mea?

Şi cu asta mă bătu uşor pe mînă.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Gemma Jericho, şi se îndepărtă tropăind pe pantofii ei cu toc cui către locul unde avea loc acţiunea.

Am văzut-o ducîndu-se direct la rîndul care se formase la balonul cu aer cald, iar în clipa următoare se şi căţăra în coşul balonului pentru un zbor pe deasupra colinelor. Părul ei roşu ca focul şi lornionul auriu sclipeau în soare. Eram sigură că o aud rîzînd şi m-am gîndit – iată o femeie care a descoperit secretul tinereţii. Aş fi dorit să fi fost aşa de norocoasă. Şi mi-am amintit că uitasem să o întreb despre Luchay.

Rămasă iar singură, m-am plimbat pe aleile sinuoase ale proprietății. Fiecare cotitură a aleii pietruite, năpădite de buruieni era marcată printr-o statuie reprezentînd un zeu sau o zeiță, îngeri sau Cupidoni, ca și un răutăcios Pan, în ciuda faptului că avea fluierele rupte. Am ajuns la un beci de cărămidă săpat în creasta unui deal, de unde apă rece ca gheața curgea într-un rezervor vechi de piatră; apoi am dat peste o seră părăginită cu un bazin lung, mărginit de piersici și caişi pe spaliere, și vase vechi care trebuie să fi fost odinioară pline cu plante exotice, orhidee și fructele pasiunii care se culegeau pentru mesele casei.

Am mai găsit o clădire veche de piatră și am împins ușa care scîrțîia. Era întuneric și am bîjbîit de-a lungul peretelui, încercînd să găsesc întrerupătorul, rugîndu-mă să nu dau peste păianjeni. Pînă la urmă l-am găsit și am înțeles că mă aflam într-o *cantina**. Lîngă rafturile prăfuite erau aliniate lăzi cu vin, toate așezate cu grijă, și borcane cu ulei de măsline cu etichete pe care scria data fabricării. Prin urmare, cuiva îi păsa suficient ca să aibă grijă de această parte a proprietății.

Mai încolo am dat peste fostele grajduri, goale acum, cu ușile deschise larg. Mirosul dulce de fîn și cai se simțea încă în aer, în ciuda parfumului puternic al trandafirilor mici toscani. În locul cailor era acum o cisternă de ciment, mașini grele și saci de ciment. M-am uitat mirată la toate astea, întrebîndu-mă ce se întîmplă.

Am zăbovit puțin acolo, bucurîndu-mă de aerul curat și înmiresmat. Mi-am spus, știi ceva, o femeie poate fi fericită aici, chiar în acest loc, fără să-i trebuiască nimic mai mult. Dar am oftat gîndindu-mă că asta nu o să se întîmple niciodată.

Ajunsă înapoi pe terasa răcoroasă, m-am sprijinit de balustrada de piatră. Mi-am trecut degetele peste suprafața

---

* Cămară (it.) (n.tr.).

năpădită de licheni, privind dincolo de grădini, la o marchiză arcuită, sufocată de cascada de violete, la hortensiile albe, înflorite şi la tufele de lavandă, năpădite de o armată de albine. Mirosul lavandei ajungea pînă la mine, împreună cu cel al tuberozelor, o combinaţie mai rafinată decît orice parfum franţuzesc. Camera de urgenţă părea acum pe o altă planetă.

Am închis ochii ca să mă eliberez o clipă de această copleşitoare frumuseţe, dar fără rost. Cunoşteam acest sentiment. Nu încăpea îndoială, eram îndrăgostită. Mă aflam într-o lume sclipitoare şi parfumată, un loc al simţurilor şi al inimii, o bucăţică de paradis chiar aici, pe pămînt, şi îmi doream să nu mai plec niciodată. Neînduplecată, mi-am amintit că nu-mi pot permite acest paradis. Nu era nimic de făcut – trebuia să vindem Villa Piacere.

19

BEN

Ben Raphael se bucura de propria-i petrecere. Se plimba pe terasă, salutînd oaspeţii. Îi cunoştea numai pe cîţiva dintre ei. Cunoştea toţi localnicii, desigur, pentru că venea aici de ani de zile. Îl cunoştea pe Nico, măcelarul, şi pe Cesare, băcanul, şi pe Sandro, omuleţul de la benzinăria unde făcea plinul Land Rover-ului său. Îl ştia pe Ottavio, fermierul de la care cumpăra ouă proaspete; şi pe Benjamino de la fabrica locală de unde cumpăra vin în bidoane de plastic, pentru ca apoi să aibă satisfacţia de a decanta vinul el însuşi; îl mai cunoştea pe Rocco, cu cîinele lui specialist în depistarea trufelor, şi care păstra întotdeauna pentru el una dintre preţioasele lui ciuperci şi de la care cumpăra şi lapte. Pe Flavia de la *gelateria,* cu cei trei copii ai săi; se saluta chiar şi

cu Renato Posoli, profesorul de la şcoala locală, şi cu Don Vincenzo, preotul. Aşa că, chiar dacă nu locuia aici, Ben se considera de-al locului. Şi de aceea îi invitase pe toţi ca să celebreze ziua naţională a Americii – pentru că dorea să împărtăşească cu ei această sărbătoare.

Şi apoi, pentru că se ştie că străinii sînt ospitalieri, fusese invitat la cină în fiecare din casele mari din zonă, aşa că îi invitase la petrecerea sa pe toţi, inclusiv aristocraţia locală şi pe englezii care veneau aici în vacanţă şi stăteau în vile închiriate, şi care bombăneau mereu în legătură cu lipsurile de tot felul, mai ales a apei calde, a menajerelor şi a instalatorilor, încît se întreba de ce reveneau aici în fiecare an şi numeau vacanţă această formă de tortură.

Dar cînd şedeai seara pe colina ta, privind soarele care apune deasupra văii ca un ghem ceţos de lînă roşie, învăluit în portocaliu şi turcoaz, şi ţineai în mînă un pahar din vinul roşu al locului, nu ţi-ai fi dorit să fii niciunde altundeva în lume. Şi mai ales nu la New York!

Se sprijini de balustradă, uitîndu-se în jur după fiica sa. A, iat-o, de una singură, într-un leagăn. Se întrebă dacă ar trebui să se ducă după ea şi să o aducă înapoi la petrecere, dar apoi se gîndi că e mai bine să o lase să revină cînd va avea chef. Oftă privind-o cum se dă în leagăn, din ce în ce mai tare, cu părul lung şi blond strălucind cînd întorcea capul ca să se uite după balonul cu aer cald ce plutea uşor în aer.

Era cît pe ce să vină fără ea. De obicei venea aici singur. Căminul lui era un etaj spaţios în SoHo, deşi nu aşa începuse. Plecase din Bronx şi muncise la pungaşul din apropiere, care se îmbogăţise indiscutabil de pe urma afacerilor imobiliare. Nu avea nimic cînd a început, dar pînă la douăzeci şi şapte de ani avea dacă nu totul, foarte mult. Şi i se urcase la cap. Se simţise cocoşul

satului, tînărul magnat, şi se lansase în lumina reflectoarelor şi în marele oraş ca un băiat din Bronx ce mai era încă, trecînd din bar în bar şi de la o femeie la alta, de parcă ziua de mîine nu exista.

Dar, desigur, a venit şi ziua aceea, iar el a trebuit să coboare cu picioarele pe pămînt ca să adune rămăşiţele micului său imperiu. După aceea, nu a mai stat pe gînduri. Munca a devenit totul pentru el. Desigur, mai erau femei şi petreceri simandicoase, şi mici cluburi elegante cu perdele de catifea, dar munca era pe primul loc. Acum imperiul lui era iarăşi stabil, iar el era mai bogat decît visase vreodată.

La treizeci de ani făcuse o partidă frumoasă cu senzaţionala Bunty Mellor, o blondă frumoasă dintr-o veche şi înstărită familie. El era tînăr, necopt şi frumos, un teritoriu neexplorat pentru Bunty. *Bunty*. Pînă şi numele ei îl fermecase. De unde venea el, fetele se numeau Teresa sau Marilyn sau Sharon.

O învăţase pe Bunty amorul, o prezentase vechilor lui prieteni, cei cu care crescuse şi pe care încă îi considera prieteni şi pe care ea nu i-a plăcut sau nu i-a înţeles. Iar Bunty îl introdusese într-o lume cu case de vacanţă în Maine, cu prieteni care joacă polo în Palm Beach şi baluri de caritate la Met. Nu a mers.

Iar după divorţ n-au mai existat nici supermodele, şi nici fetele de la relaţii cu publicul, actriţele sau blondele de societate disponibile. Într-un fel, viaţa nu avea savoarea pe care se aşteptase să i-o confere succesul. Numai fiica lui era reală – şi era parte din el.

Primise un telefon cu două zile înainte să plece la Roma. Era pe seară, iar el era acasă. În fundal se auzea o muzică, un fel de cor acompaniind certurile pe care le avea cu fosta lui soţie. Îl înştiinţase că se va căsători în săptămîna următoare, iar el i-a spus simplu că se bucură pentru ea şi că speră că o să fie fericită de data asta. Şi o făcuse cu toată sinceritatea. Bunty era

răsfățată, egoistă și bogată, dar nu era numai vina ei că relația lor se destrămase. Așa fusese sortită de la început.

Apoi i-a spus că va pleca într-o lună de miere mai lungă și îi cerea să o ia el pe Muffie în Italia. Muffie! Ca și „Bunty", nu era numele adevărat al fiicei sale. O chema Martha (după bunica ei) Sloane (după bunicul ei) Whitney (după o mătușă și mai bogată) Raphael (după el), dar Bunty i-a spus Muffie la naștere și Muffie avea să rămînă pentru totdeauna.

Își iubea fiica și o vedea mai des decît ocupata ei mamă, dar înțelegerea fusese ca Bunty să aibă grijă de Muffie în timpul lunii de vară pe care el o petrecea în Italia. Era singura perioadă din an cînd putea fi singur. Singura perioadă cînd putea fi el însuși – să picteze, să citească, să se lase cuprins de pace. Într-un fel, să încerce să-și rescrie viața.

Personal, simțea că este singura dată cînd se întorcea la ceea ce ar fi putut să fie dacă nu ar fi făcut atîția bani și nu ar fi trăit în neîncetata luptă pe care o presupune lumea afacerilor. Și apoi, aici putea să facă muncă adevărată, fizică, pe care o termini cu mîinile murdare, în locul celei care îi înnegura sufletul. Aștepta asta de luni de zile.

Dar Bunty era întotdeauna foarte fermă cînd voia ceva. Așa că fusese nevoit să o ia pe Muffie cu el, dar acum se bucura că este aici. Era încîntat de prezența ei, de felul cum vedea ea Italia, de gustul ei pentru căpșune sălbatice și pentru pizza italiană adevărată și pentru înghețată, de bucuria ei de a fi aici, singură cu el. Este ca o aventură, tati! îi spusese ea rîzînd. Și avea dreptate.

Era totuși îngrijorat din cauza ei. Datorită fostei lui soții, Muffie era o puștoaică bogată și răsfățată, care nu avea nimic de-a face cu oamenii obișnuiți. Uneori i se părea că mintea ei este încuiată în spatele gardurilor protectoare de piatră de pe

proprietatea bunicilor ei, şi că mama ei stăpînea cheia cu care o ținea acolo, prizonieră în lumea ireală a oamenilor superbogați.

Un lucru e sigur, gîndi el uitîndu-se la fiica lui care se dădea în leagăn, tîrînd picioarele prin iarbă. În vacanța asta va vedea viața adevărată. Şi nu putea fi mai reală niciunde în altă parte.

20

Petrecerea era în toi acum, cu toate că observă că se iscaseră nişte neînțelegeri în legătură cu balonul. Ar fi trebuit să ştie: Maggie Marcessi nu voia să coboare; voia să se mai plimbe o dată şi nu accepta să-şi aştepte rîndul.

– Cu cît te plimbi mai mult, cu atît e mai frumos, a auzit-o spunînd peste zgomotul general şi rîsetele tuturor.

Zîmbi cu milă. Maggie voia ce voia, exact atunci cînd voia. Era unul dintre multele ei defecte, printre care şi gustul la îmbrăcăminte. Cu toate astea, o iubea.

Maggie fusese prima care îl vizitase în primul an cînd închiriase Villa Piacere, şi venise cu un cadou, o sticlă de porto rar, din 1890, pe care o luase din pivnița încăpătoare a soțului său. I-a întins sticla spunîndu-i:

– Sînt sigură că tu îl vei aprecia mai mult decît mine. Numai să nu faci ca Billy (întotdeauna îi spunea Billy fostului ei soț, deşi pe el îl chema Benedetto) şi să o pui la păstrat – că el a murit înainte să apuce să o bea.

Apoi a demarat în viteză, înghesuită în Fiatul atît de mic încît se lovea cu capul de acoperiş de fiecare dată cînd dădea

în gropile de pe drum şi în care trebuia să țină geamul deschis ca să-şi țină cotul.

Un iepure îi sărise în fața roților şi ea a frînat cu un scîrțîit aprig. A dat înapoi, a coborît din maşină, a inspectat animalul mort, l-a luat de coadă şi l-a aruncat pe locul din spate.

A doua zi, aşa-zisul ei majordom s-a prezentat aici. De fapt, majordomul era un băiat vagabond pe care îl adunase de pe străzi cu ani în urmă. Îl „reabilitase", iar acum îi spunea majordom, valet sau şofer, în funcție de ceea ce îl punea să facă. În orice caz, a venit aici chiar a doua zi, cu un platou mic de care era ataşat un bilețel pe care scria: „Sper să-ți placă acest pateu de iepure – este proaspăt".

Asta-i Maggie! Şi chiar acum, cînd se uita la ea, se ridica iar în aer, rîzînd şi făcînd semne cu mîna celor de jos. Maggie aducea viața cu ea oriunde se ducea, iar el o iubea pentru asta.

Aruncă o privire pe terasă şi rămase uimit. Nu era asta femeia de la Hassler? Enigma cu ochelari mari întunecați şi cu aerul acela de: Hei, şi ce dacă asta-i o petrecere? Stătea singură, departe de petrecere şi, de fapt, avea aerul că nici nu este prezentă, aşa cum se uita către valea verde, părînd dusă pe gînduri. Şi era clar că nu-i pasă cum arată: rochia mototolită de in, sandalele şi tuşa de ruj de pe buzele ei erau fără îndoială concesia pe care o făcuse unei petreceri la care nu voia să vină.

Observă că are picioare lungi şi frumoase, încă albe după interminabila iarnă de la New York. Avea un fel de grație neîndemînatică. Şi mai observă buzele moi şi tandrețea cu care mîngîia cu un singur deget balustrada plină de licheni de care se sprijinea.

Avea senzația că femeia asta trebuie să fie mai temperamentală decît un star de cinema, mai supărată decît propria fiică

şi mai neiertătoare decît fosta lui soţie. Şi pe deasupra, nu era deloc genul lui.

Curios, se apropie de ea.

– Îţi place vila? o întrebă.

21

GEMMA

Eram aşa de adîncită în gînduri că vocea din spate mă făcu să tresar. M-am întors speriată ca un mînz aiurit şi m-am uitat chiar în ochii lui Michelangelo din Long Island.

M-am uitat la el o clipă lungă în tăcere, de parcă aş fi încercat să-mi dau seama dacă pupilele erau normale sau doar semne clinice. Numai că de data asta nu doctorul din mine făcea controlul, şi nu puteam să văd decît că avea ochi de un căprui intens cu tente verzui şi mici puncte aurii.

Purta o cămaşă albă imaculată, cu mînecile suflecate, lăsînd să se vadă braţele bronzate de pe care răsăreau fire negre de păr. Purta o pereche de blugi tociţi, care-i picau aşa de bine de parcă ar fi fost croiţi pe măsura fundului lui mic, şi pantofii ăia din piele întoarsă pe care îi observasem mai înainte, dar de data asta nu purta şosete. Părul lui era puţin ondulat şi pieptănat pe spate, argintiu pe la tîmple. Avea ochi mici sub sprîncene stufoase, era nebărbierit, iar gura lui... hei, era frumoasă. De fapt, era *foarte* frumoasă, puţin severă, dar senzuală, dacă ştiţi ce vreau să spun. M-am gîndit că arată ca un bărbat de succes. Am văzut toate astea într-o secundă, chiar dacă, desigur, nu mă interesa. Era pur şi simplu un control clinic. Reacţia unui medic, aş putea spune.

– Ce cauţi aici? am exclamat şi mi-am dat seama imediat că m-am dat de gol, pentru că ştiu de cînd aveam cincisprezece ani că o fată n-ar trebui să arate niciodată că ar fi conştientă de existenţa unui bărbat.

– Cred că acelaşi lucru ca şi tine, sînt în vacanţă, îmi răspunse sprijinindu-se de balustradă lîngă mine. Aşadar îţi place vila?

– Dacă-mi place? am spus proptindu-mă cu coatele pe bara de piatră şi am oftat. Cred că sînt îndrăgostită.

Rîse, arătînd un şir de dinţi extraordinar de albi, iar eu m-am gîndit că arată grozav de bine! Prea bine ca să-i fie bine, probabil. Bărbaţi ca el trec în fugă prin lumea femeilor, lăsînd numai inimi frînte. Era aşa de plin de sine că-mi dădea fiori reci. Şi în acelaşi timp mă făcea să mă simt de parcă în clipa aia aş fi fost singura femeie de pe orbita lui.

– Aşa simt şi eu, îmi spuse. Mai ales venind din New York, unde aerul este umed şi fierbinţeala se ridică din asfalt şi toată lumea este enervată pe vreme şi pe sine. Dar ştii prea bine ce vreau să spun.

– De unde ştii că sînt din New York?

Se uită la mine cu ochi întrebători, cu o sprînceană ridicată.

– Cred că ai acel aer newyorkez – stres şi tensiune.

– Serios, şi tu nu ai acest aer?

– Ba da, numai că sînt aici de ceva vreme şi l-am pierdut.

Îi făcu semn uneia dintre localnicele cu şorţuleţ cu volănaşe să mai aducă vin, după care îmi întinse un pahar. Am luat o înghiţitură. Mirosea ca murele sălbatice şi avea gustul catifelat.

– Cu ce te ocupi în New York? mă întrebă el, sprijinindu-se de balustradă cu ochii încă pe mine.

– Nu este exact genul de întrebare nepoliticoasă pe care nu ar trebui să o pui la o petrecere? Am sorbit din băutură, uitîndu-mă provocator la el pe deasupra paharului.

– Se poate, dar pînă la urmă te-am văzut pe jumătate dezbrăcată. Cum aş mai putea fi un străin?

Am simțit iar, iritată, cum mi se urcă sîngele în obraji.
– Tu cu ce te ocupi? am întrebat la rîndul meu.
– Pictez.
– Deci ai putea la fel de bine să stai aici ca să lucrezi. Vila are nevoie disperată de o mînă de ajutor.
– Da, *touché,* dădu el din cap cu părere de rău.
– Nu-i nimic, am auzit că ești artist, am spus eu zîmbind fără să vreau.
Se uită la mine surprins, așa că am adăugat:
– Mama l-a întrebat pe chelnerul de la Hassler. Ea credea că ești un aristocrat italian. De fapt, a fost distrusă să afle că nu ești. Știi, Nonna este! Italiancă, vreau să spun, nu aristocrată, am continuat să bat cîmpii ca o școlăriță fîstîcită. Am revenit la rădăcini, am adăugat, încercînd să salvez conversația.
– Să nu-mi spui că familia ta este din Bella Piacere.
– Nu mai este de două generații. Nonna a vrut să se întoarcă și să revadă vechiul ei sat. Înainte să moară, am adăugat automat.
– Fascinant, comentă, uitîndu-se serios la mine. Dar cu ce te ocupi, pînă la urmă, pe lîngă că ești mamă?
– Pe lîngă asta, lucrez la spital.
– Ești asistentă?
I-am aruncat o privire pe sub sprîncene și șocată mi-am dat seama că cochetam. Da, cred că e greu să scapi dc vechile obiceiuri.
– De fapt, fac de toate la spital. Sînt medic la camera de urgență. Îngrijim pe toată lumea, de la oamenii străzii care speră să obțină un pat și copii bolnavi, pînă la ucigași cu mîinile prinse cu cătușe de targă și sîngerînd din rănile împușcate.
– Este o muncă grea chiar pentru unul bun la toate, spuse el impresionat.
O atracție reciprocă s-a instalat brusc. Mi-am revenit imediat. Unii tipi se îndrăgostesc pe loc cînd le spui că ești

medic. Probabil că trecea prin aceste simptome mintal şi se pregătea să-mi ceară, gratis, o părere despre sănătatea lui.

Tăcerea se lăsă între noi, apăsătoare.

– Îmi pare rău, nu prea mă pricep la conversaţii în asemenea conjunctură – la o petrecere. Singurele discuţii pe care le port vreodată sînt cu o fiică plină de furie adolescentină şi cu pacienţi pe jumătate în comă după vreun incident. Un incident, am adăugat pe gînduri. Iată un eufemism politicos pentru înjunghierile de pe şosea şi crimele în plină stradă şi violenţa domestică. Acoperă toată aria.

– Trebuie să fie o muncă grea, doctore, spuse el şi fluieră uşor.

– A, nu-mi spune doctore, că mă simt ca într-un serial TV, am zis eu şi am dat ochii peste cap.

– Scuze, doamnă, domnişoară... ştii, nici măcar nu ne-am prezentat. Sînt Ben Raphael, spuse întinzînd mîna.

– Gemma Jericho.

Mîna lui era caldă şi puternică, dar nu fină şi îngrijită cum m-aş fi aşteptat. Pielea era aspră, de parcă muncea cu mîinile.

– Pentru că sîntem chit acum, domnule Raphael, pot să te întreb cu ce te ocupi de fapt?

– O, te rog, îmi spuse ironic, zîmbind cu toată strălucirea dinţilor lui albi, dar cu o sclipire răutăcioasă în ochi. Vrei să spui că nu ai auzit niciodată de mine?

– Eşti un artist faimos? l-am întrebat holbînd ochii cu falsă inocenţă.

Oftă iar şi sorbi din vin.

– Nu, nu sînt un artist faimos, şi se pare că nu sînt nici atît de cunoscut pe cum credeam.

– Aşadar? am întrebat eu, iar el a rîs.

– Sînt un artist ratat, sau cel puţin un artist *manqué*.

– Ce înseamnă *manqué?*

– Fără succes, sau neîmplinit.

– Sună ca povestea vieţii mele, am spus sorbind la rîndul meu din vin. Toată istoria asta începea să-mi placă. Poate chiar să-l plac, numai puţin.

– Prin urmare, îţi place vila, mă întrebă atingîndu-mi braţul cu braţul lui, cum stăteam amîndoi sprijiniţi de balustradă.

– Îhî, trebuie să recunosc că da. Nici nu-mi amintesc ultima oară cînd m-am simţit aşa, dar ştiu că este dragoste.

– Ştiu ce vrei să spui! Poţi să vii în vizită oricînd doreşti, spuse zîmbind.

– Mulţumesc, n-o să uit invitaţia. Va trebui să facem o inspecţie serioasă şi să o evaluăm înainte de a o scoate pe piaţă.

– Poftim?

– Vreau să spun, ce rost are să deţii o vilă în paragină în Toscana, cînd nu ne putem permite să o întreţinem? Şi apoi, locul meu, *al nostru* este la New York.

– Dar nu am de gînd *să vînd* vila, mamei tale sau oricui altcuiva.

– Ce vrei să spui cu asta? Vila aparţine mamei mele. Contele de Piacere i-a lăsat-o prin testament.

– Trebuie să stăm de vorbă, spuse el, luîndu-mă de braţ şi conducîndu-mă către *gran salone,* cel cu pereţii de mătase verde-măr şi cu pernuţele potrivite peste părţile tocite ale canapelei.

M-am încruntat fără să înţeleg.

– Nu văd ce avem de vorbit despre asta. Don Vincenzo a anunţat-o pe mama că a moştenit vila prin testamentul contelui. I-a luat mai mulţi ani să o găsească, dar asta nu înseamnă că vila este a nimănui. *Signor* Donati a făcut o greşeală.

– Îmi pare rău, zise el, n-am vrut să ne enervăm, dar mama ta face o greşeală. A fost cu siguranţă indusă în eroare.

M-am gîndit la Nonna, la bucuria ei şi la hotărîrea de a veni aici. Şi la cît de fericită era că este moştenitoare. Cît o schimbase

şi cum... Doamne, cît de fericită era că se află aici. La naiba, era satul ei, prietenii ei, moştenirea ei.

– Uite cum stau lucrurile, spuse Ben serios, *foarte* serios. Locul acesta est *proprietatea mea*. L-am cumpărat anul trecut, din proprietatea contelui, cu semnătură şi ştampilă şi banii jos, prin intermediul avocatului, *signor* Donati. Am cerut aprobarea planurilor şi vreau să transform vila în hotel. De fapt, sîntem gata să ne apucăm de treabă.

Mi-am amintit de maşinile din curtea grajdurilor. Deci pentru asta erau acolo. Nările mi se arcuiseră ca ale unui cal gata să pornească în cursă.

– O să te dau în judecată, i-am spus. Nu poţi lua vila mamei.

– N-ai decît, dar nu o să cîştigi.

– O să vezi! O să obţin vila înapoi!

Ridică un deget spre mine şi-mi spuse:

– Peste cadavrul meu!

I-am întors privirea şi am ridicat şi eu degetul.

– *Se poate,* am replicat. Şi apoi, neştiind ce altceva să fac, m-am întors şi am plecat ţanţoşă ca o regină.

Ce păcat că m-am împiedicat de covor. S-a dus tot efectul. L-am auzit rîzînd pe cînd fugeam roşie de furie în grădină ca să caut... să caut ce?

22

NONNA

Nonna şedea la una din mesele lungi de răchită, acoperită cu hîrtie albastră şi încărcată cu sticle cu vin roşu şi alb, la umbra uriaşului castan bătrîn ale cărui ramuri ajungeau

pînă aproape de pămînt. Pînza stegulețelor festive flutura în vînt; mirosul familiar de hamburgeri se amesteca cu cel dulce al vinului roşu nou pe care îl turnau direct din vase de lemn, şi cu acela al roşiilor proaspăt culese, amestecate cu ulei şi busuioc şi puse pe felii de pîine cu coaja groasă. Păsărelele ciripeau în copaci în aşteptarea firimiturilor şi cineva cînta melodii vechi la un acordeon, acompaniat de cei ce băuseră destul vin.

Era, credea Nonna, combinația perfectă dintre familiarul de acasă, din America, şi familiarul de la vechea ei casă, adică Italia. Cel puțin asta credea că vrea să spună, sau poate că i se urcase puțin vinul la cap.

Se uita în jurul mesei, la fețele bătute de soare ale bărbaților pe care-i cunoştea de cînd erau copii, bărbați care nu erau cu mult mai în vîrstă decît ea, dar care îşi trăiseră viața în aer liber, în vii şi livezi sau pe cîmp. Erau fețe de fermieri pe care soarele fierbinte al verii şi vînturile reci ale iernii îşi lăsaseră amprenta, ca şi grija pentru recoltă şi capriciile vremii, sau pentru culesul strugurilor înainte să cadă prima brumă. Şi totuşi, cum se mai bucurau de viață! Uite cum cîntau acum, ridicau paharele, mîncau bunătăți, bucurîndu-se unul de prezența celuilalt. Aici toți se cunoşteau între ei, aveau grijă unii de alții – în afară de unele certuri dintre cîteva familii, dar, desigur, nici nu mai contau, pentru că erau vechi de secole. Faptul că tatăl ei sărise în apele înghețate ca să salveze viața unui băiețel nu o surprinsese pe Nonna. Oricare alt bărbat de aici, credea ea, ar fi făcut acelaşi lucru, cu toate că acasă nu ți-ai fi imaginat pe nimeni sărind în Hudson ca să salveze pe cineva.

Şi se simțea aşa de altfel aici! Cînd mă gîndesc numai că de ani de zile nu a purtat decît negru. Şi iat-o acum, în mătase verde deschis de la magazinul Rinascente din Florența şi chiar şi cu un sutien despre care vînzătoarea îi spusese că, la un asemenea decolteu, trebuie neapărat să-l poarte. Şi trebuia să

admită că decolteul scotea frumos în evidență șiragul de perle; și-apoi, cu toate că dresul care ascundea puțin pîntecele o chinuia, îi dădea o siluetă frumoasă. Avusese întotdeauna picioare frumoase, pe care le neglijase ani de zile. Acum, cu tocuri înalte, arătau aproape senzațional.

Era adevărat. Arăta senzațional. Așa îi spuseseră și Livvie, și vînzătoarea care o ajutase să aleagă toaleta. Tot ele deciseseră asupra rujului Begonia și asupra unui fard de obraz rozaliu. Nu folosise în viața ei fard de obraz, dar acum trebuia să admită că îi dădea o oarecare strălucire tinerească. De fapt, nu se simțise așa de tînără de ani de zile, în ciuda inimii care-i juca feste.

Fără să se gîndească că ar putea frînge inima cuiva, se ridică de la masă și porni spre casă. Voia să arunce o privire la vila ei. Vila *lor,* pentru că era în aceeași măsură a Gemmei și a lui Livvie.

Stătu în fața casei și se uită la nenumăratele ferestre, cu storurile înalte albastru-argintii, la pereții scorojiți de culoarea aurie a caisei și la terasa pardosită cu dale de teracotă. I se umpluseră ochii de lacrimi. *Vila asta era a lor!*

ROCCO

Rocco Cesani parcă micul camion alb și ruginit la marginea a ceea ce fusese cîndva pajiștea și așteptă să se așeze praful înainte să coboare. Scutură praful de pe haina neagră și veche de la costum, o puse peste cămașa albastră cu mînecă scurtă, la care purta o cravată de mătase albastră cumpărată special pentru ocazie, și fluieră după cîinele lui, un bull terrier alb cu nasul lung, urechile și pleoapele roz, cunoscut ca cel mai bun cîine de vînătoare din ținut. Stînd într-un picior, Rocco își șterse pe rînd pantofii de spatele pantalonilor. Își dădu peste cap părul des și

cenuşiu care sclipea ca o tăbliţă de Brillo, îşi puse pe cap vechea lui pălărie verde de camuflaj, îşi trecu degetele peste mustaţă ca să se asigure că toate firele erau la locul lor şi se consideră pregătit.

Cîinele, Fido, mergea cuminte lîngă el, fără să se uite în stînga sau în dreapta. Mergea oriunde se ducea Rocco, în speranţa că e o vînătoare de trufe sau măcar de iepuri.

– Nu astăzi, bătrîne! îi spuse Rocco peste umăr. Astăzi o să mănînci hamburgeri americani. Cu toate că nu înţeleg de ce au ales hamburgeri cînd ar putea mînca o friptură bună *à la fiorentina,* adăugă el, ridicînd din umeri.

Se opri ca să arunce o privire către petrecere, iar cîinele se opri la jumătate de pas în urma lui. Rocco îi cunoştea pe toţi, cu excepţia englezilor, pe care nu-i cunoştea nimeni pentru că nu veneau decît pentru cîteva săptămîni în timpul verii. Nu prea-i vedeai, cu toate că îi auzeai mereu; femeile cu voce ascuţită la *alimentaria* şi copiii certîndu-se la *gelateria,* iar bărbaţii, cu feţele roşii şi înfierbîntate de soare, inconfortabil instalaţi în Barul Galileo, mereu plin de fum, bînd o bere rece cu un păhărel de *grappa,* aşteptîndu-şi nevestele şi copiii.

Îl cunoştea în schimb foarte bine pe *americano*. Ben Raphael venea în fiecare an şi stătea o lună, uneori mai mult. Cîteodată venea chiar şi iarna, cînd stătea să ningă, şi la Villa Piacere era nevoie de lemn ca să încălzească apa şi să ţină focul aprins în şeminee. Rocco îi aducea întotdeauna o trufă, iar *americano* îi oferea o sticlă de şampanie bună pe care să o bea la masa de Crăciun, cu peşte, stridii şi homari, după tradiţia italiană.

Americano era un om bun, chiar dacă acum se dusese vorba despre nişte planuri de construcţie şi ideea de a transforma vila în hotel. Oricum, cine ar vrea să vină la Villa Piacere?

Se uită în mulţime după o faţă cîndva familiară şi o văzu singură, uitîndu-se la vilă. Trase aer în piept, apoi îi dădu drumul cu un oftat uşor de plăcere.

Sophia Maria se schimbase puţin de pe vremea cînd avea treisprezece ani. Fusese întotdeauna mai înaltă decît celelalte fete din sat şi părul ei negru lucios cădea în bucle pe umeri. Totuşi, acum îl purta ridicat într-o coafură elegantă şi era aşa distinsă în verde şi cu şiragul de perle la gît! Desigur, îşi amintea că avea picioare frumoase, care iată că nu se schimbaseră. Şi totuşi era puţin altfel. Să fi fost pentru că acum arăta ca o americancă? Că arăta ca o femeie bogată care locuia la New York într-o casă scumpă? O femeie care poate nu mai are timp pentru un vechi prieten? Un vechi pretendent – dacă ar fi rămas în Bella Piacere.

Putea afla într-un singur fel.

– Fido! strigă, iar cîinele sări la călcîiele lui. *Avanti,* spuse şi porniră împreună, pînă la locul unde Sophia Maria stătea singură.

23

NONNA ŞI ROCCO

Sophia Maria!

– Rocco Cesani! Nonna stătea cu mîinile-n şolduri, uitîndu-se la el.

Băiatul pe care şi-l amintea ca pe un ştrengar cu cămaşă mereu prea mică pentru el, era acum un bărbat voinic, mustăcios, elegant în costumul lui negru şi cu pălăria în mînă. Purta chiar şi cravată. Arăta ca un om de afaceri de succes.

– Rocco Cesani, spuse iar pe un ton mai blînd, întorcîndu-i privirea.

– Sophia Maria Lorenza Corsini. Rocco îi rosti uşor

numele, gîndindu-se la cît de frumoasă este încă, şi cît de elegant arată, şi cît de fermecătoare. Îşi spuse repede că Sophia Maria era evident o femeie bogată, în orice caz, prea bogată pentru el. Dar părul ei negru avea încă acele bucle mătăsoase, şi nuanța de cenuşiu numai înmuiase nuanțele măslinii ale pielii sale, iar ochii ei negri încă scăpărau ca pe vremea cînd o trăgea de codițe în curtea şcolii. Şi încă era cu un cap mai înaltă decît el.

Nonna se apropie de el şi-l strînse în brațe, acoperindu-i fața cu pieptul ei parfumat, îmbrăcat în dantelă.

Rocco îşi permise luxul de a zăbovi acolo o secundă înainte de a se trage înapoi. Apoi o prinse de umeri şi o sărută pe obraji.

– Sophia Maria, spuse el din nou. Ia te uită cum te-a schimbat America. Arăți ca un manechin.

– Iar tu, Rocco, arăți ca un bărbat de pe Wall Street.

Stăteau la un pas unul de celălalt, el cu mîinile încă pe umerii ei, strălucind de fericire. Amîndoi îşi formaseră o părere greşită despre celălalt. Adevărul este că Rocco muncea de obicei în livada de măslini, iar costumul acela era singurul pe care îl avea şi pe care îl îmbrăca la înmormîntări, nunți şi la petrecerea de fiecare an de la vilă. Iar Sophia Maria nu era decît Nonna, văduva italiano-americană din suburbie, care umbla mereu în negru şi nu ieşea niciodată din orăşelul ei, cu excepția zilelor de reduceri la Macy, şi pe care o găseai întotdeauna gătind prînzul de duminică.

Cu toate că acum avea multe livezi de măslini şi propriul *frantoio,* presa de măsline, Rocco locuia în aceeaşi casă mică de țară în care trăise dintotdeauna; purta tot salopetă şi ghete de muncitor şi bea cu aceiaşi vechi prieteni în fiecare seară, în acelaşi bar pe care îl patrona de peste patruzeci de ani. Nu fusese în viața lui mai departe de Florența. Dacă l-ai fi întrebat de ce, ar fi dat din umeri şi ar fi răspuns cu toată sinceritatea: „N-am de ce. Am tot ce-mi trebuie aici!“

– Sophia Maria, acum eşti o prinţesă americană bogată, se minună el.

Nonna clipi repede. Poate ar trebui să-i spună că nu era tocmai adevărat, deşi era o moştenitoare; oricum, nu mai părea să conteze acum.

– Iar tu, Rocco, spuse admirativ, eşti întruchiparea omului de afaceri de succes.

Rocco îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Ce ar fi putut spune cînd o femeie pe care o admira aşa de mult îi făcea un asemenea compliment, chiar dacă nu era adevărat? Pentru că nu mai ştia ce să spună, îşi chemă cîinele.

– Acesta este Fido, cel mai bun cîine de vînătoare din Toscana, spuse.

Nonna ridică sceptică din sprînceană. Îşi amintea că Rocco avusese mereu tendinţa de a exagera.

– Din toată Toscana?

– *Sì, sì*... în orice caz, din sat, poate din ţinut. Dar este cel mai bun, fără îndoială. Fido, salut-o pe Sophia Maria.

Ciudatul animal, roz şi alb, se apropie de ea. Nonna se uită serioasă la el, dar cîinele îi întoarse o privire blîndă, întinse laba dreaptă, aşteptă ca ea să o prindă, după care pufni nerăbdător.

– *Ciao*, Fido, spuse ea repede, scuturînd lăbuţa. *Come stai?*

Rocco îşi rechemă cîinele, zîmbind mîndru.

– Este ca şi copilul meu. Aproape la fel de bun ca fiul pe care nu l-am avut niciodată.

Nonna îşi trecu braţul după al lui şi urcară împreună treptele terasei.

– Nu te-ai căsătorit niciodată, Rocco?

– Ba da, am fost căsătorit. Nu ai cum să o cunoşti, era din Montepulciano, fiica unui fermier, o fetişcană adorabilă. Dar nu

am avut copii niciodată şi ea a murit acum zece ani şi m-a lăsat văduv, singur, să-i plîng amintirea.

Rocco îşi făcu semnul crucii, iar Nonna îl imită. Îi vorbi lui Rocco despre soţul ei şi despre fiica ei care era medic în Manhattan şi despre nepoata ei, Olivia.

– Medic, spuse Rocco impresionat. Şi ţi-ai botezat nepoata după livezile de măslini din Toscana.

Apoi, plimbîndu-se pe terasa de la Villa Piacere, Nonna îi spuse despre cum tatăl ei salvase viaţa bătrînului conte cînd acesta era copil şi că acum moştenise Villa Piacere.

– Îţi vine să crezi, Rocco, spuse ea zîmbind. Vila asta minunată este acum a mea.

Se uită mirat la ea, după care zise:

– Sophia Maria, tu nu ştii că vila este acum a americanului? Cel la a cărui petrecere sîntem. A cumpărat-o anul trecut. Cu semnătură, şi ştampilă, şi banii jos. Cum se face că tu ai moştenit-o?

24

LIVVIE

Livvie se plictisise. Se plimba prin grădină căutînd companie de vîrsta ei, dar fetele şi băieţii care dansau în foişor pe muzică pop italiană se zgîiau la ea de parcă ar fi fost de pe altă planetă. Fetele rîdeau pe ascuns, iar băieţii îi strigau ceva ce suna ca *ciao bella*. Nu ştia ce înseamnă, dar avea sentimentul că rîd de ea.

Dezamăgită, intră în casă, trecînd repede din cameră în

cameră, oprindu-se numai să se uite la picturile încîntătoare cu animale şi aproape îi sări inima din piept cînd bătrînul papagal, pe care-l crezuse împăiat, începu să cîrîie. Putea să jure ca a spus *Poppy. Poppy cara.* Apoi o spuse din nou. Livvie ştia că în italiană *cara* înseamnă dragă. Întinse mîna să-i atingă penele ciufulite şi năpîrlite, dar el se dădu înapoi pe bara de aur încît Livvie trebui să se aplece ca să se poată uita de aproape la inelele cu diamante, rubine şi smaralde din jurul picioarelor lui.

– Oho! exclamă ea uimită. Ah, Poppy *cara* trebuie să te fi iubit tare mult, micuţule papagal. Apoi observă numele de pe plăcuţă. Luchay, spuse ea.

Pasărea clipi din ochii ca două mărgeluţe aurii şi se aplecă, urmărind-o atent.

– Pa, Luchay, îi strigă ea îndepărtîndu-se. Sper că Poppy *cara* se va întoarce repede la tine.

Ieşi pe terasă ca să o caute pe Gemma şi o văzu stînd de vorbă cu un bărbat. Era cel de la Hassler, căruia mama îi spusese Michelangelo din Long Island. Se întrebă ce căuta aici. Dar dacă el era aici, asta însemna că şi copila aia sclifosită în rochie de catifea este cu el.

Se duse pînă la capătul terasei şi se uită în jur. Da, era chiar acolo. În leagăn, uitîndu-se în gol, îmbrăcată în alb şi de una singură. Grozav, îşi spuse Livvie, cu un zîmbet răutăcios.

Coborî în salturi treptele terasei şi păşi nonşalant de-a lungul pajiştii. Puştoaica se opri din legănat cînd o văzu apropiindu-se. Se uitară una la cealaltă cu atenţie. Fetiţa purta pantaloni scurţi albi, o bluză albă cu funduţe mici şi sandale albe. Proaspătă ca o margaretă, gîndi Livvie dispreţuitor.

– Bună, spuse copilul în cele din urmă.

– Bună, răspunse Livvie şi trecu în spatele leagănului.

Puştoaica se întoarse urmărind-o speriată din ochi.

– Cum te cheamă? o întrebă Livvie, învîrtindu-se în jurul leagănului pînă ajunse iar în fața ei.

– Muffie.

Livvie făcu ochii mari. Cum altfel ar fi putut să o cheme?

– Dar pe tine... Cum te cheamă?

– Olivia.

Muffie nu spuse nimic, lăsînd ochii în pămînt.

– Am o oiță de aur pe care o cheamă Veronica, spuse ea, iar Livvie oftă.

– Şi ce dacă? Eu am un motan roşu care are zece kilograme.

– Cum îl cheamă? întrebă Muffie, ridicînd ochii să se uite la Livvie.

– Sinbad. Dar de obicei îi spunem Bad.

Muffie se uită iar în iarbă.

– Am şi un ponei.

Livvie se cățără pe o creangă din bătrînul castan.

– Ai vrea tu!

Muffie îşi muşcă buza. Îşi plimbă degetul de la picior prin iarbă, desenînd un semicerc sub copac. Deodată coborî din leagăn şi se apropie de Livvie, uitîndu-se atent la ea.

– Îmi place părul tău. Culoarea, vreau să spun!

Livvie îşi trecu degajată mîna prin partea de păr mai mult blondă, numai cu o idee de verde.

– Asta-i nimic. De obicei am patru sau trei culori, dar mama nu mi-a mai dat voie. Ştii cum sînt mamele! zise ea ridicînd din umeri.

– O, ştiu prea bine! încuviință Muffie înflăcărată. Crede-mă că ştiu!

– Te-am văzut în Roma, la Hassler, zise Livvie, legănîndu-se de o creangă chiar deasupra lui Muffie. Erai în vacanță acolo?

– Da, cu tatăl meu. Mama se căsătoreşte iar. A spus că tata trebuie să mă ia cu el. Nu cred că el ar fi vrut. Ştii, îi place să vină singur aici. Numai ca să picteze, spune el, şi ca să se gîndească.

– De ce nu poate să se gîndească acasă?

– Spune că este prea mult zgomot în SoHo şi pe deasupra munceşte mereu.

– Este bogat?

– Da, cred că da. Dar mama este şi mai bogată, sau cel puţin aşa-mi spune ea.

Fără să vrea, Livvie se simţi impresionată.

– Eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, spuse.

– Oh, exclamă Muffie surprinsă. Îmi pare rău, zise ea politicos, ştergînd arcul din iarbă cu degetul de la picior.

– Oricum, cred că sîntem bogate acum, spuse Livvie dînd din umeri. Contele Piacere i-a lăsat bunicii mele vila asta cînd a murit, ştii. Este a noastră acum. Sări uşor de pe creangă şi adăugă: De fapt, cred că îmi încalci proprietatea. De acum încolo va trebui să-mi ceri permisiunea să vii aici.

– Vila asta? Villa Piacere? întrebă Muffie perplexă. Dar este a tăticului meu. A cumpărat-o anul trecut. O să facă un hotel aici. Toată lumea ştie asta.

Livvie rămase pe loc o clipă lungă. Se uită şocată la Muffie.

– Mincinoaso! îi aruncă în cele din urmă. Şi cu o privire peste umăr, porni să o caute pe mama ei.

25

GEMMA

Ne-am adunat toate trei la o întrunire de urgenţă, cu un cappuccino delicios dinainte, pe mesele delicate de metal din faţa hanului. Toată lumea era încă la petrecere şi a trebuit să mă descurc singură cu maşina de făcut cappuccino. Am pus atîta

spumă încît se revărsa în valuri din ceaşcă, dar Nonna a spus că e bun chiar dacă nu am ştiut cum să-l fac.

– Ce mai contează puțină cafea în farfuriuțe cînd Villa Piacere este în joc, am spus îngrijorată.

– Pur şi simplu nu mi-a venit să cred cînd puştoaica aia, Muffie, mi-a spus că tatăl ei a cumpărat-o, începu Livvie. I-am spus că este o mincinoasă.

– Se pare că nu este, zise Nonna punîndu-şi zahăr dintr-o zaharniță de sticlă cu capac cromat. Şi mie mi-a spus Rocco Cesani că domnul Raphael este acum proprietarul.

– A, da! am intervenit eu. Cum poate fi el proprietar cînd contele ți-a lăsat-o ție? Don Vincenzo a văzut testamentul.

– Poate era o limită de timp, ridică Nonna din umeri, neajutorată. Poate că după cîțiva ani revine statului şi este liber să o vîndă.

– Un testament rămîne un testament, şi sînt sigură că în orice țară procedura nu poate fi începută pînă nu este găsit unul dintre moştenitori. Nimeni nu poate să vîndă vila pur şi simplu. Şi vorbind despre avocați, unde este acest Donati? El are toate răspunsurile şi pun pariu că este cumva implicat în toată povestea asta. De fapt, o să-l sun chiar acum!

Am sărit de pe scaun şi am alergat la mine în cameră, am scotocit prin geantă pînă am găsit hîrtiuța cu numărul de telefon pe care mi-l dăduse Don Vincenzo şi am coborît în fugă la cabina mică de telefon din hol.

Am format numărul de telefon dintr-un oraş care se numea Lucca şi am auzit sunetul strident al soneriei. Şi a sunat şi a tot sunat! Aveam buzele strînse de furie. Unde era şarlatanul ăsta? Fără îndoială că plecase să-şi cheltuiască cîştigul ilegal. Şi, cel mai important, unde era testamentul?

Nici măcar nu văzusem o copie încă. Nu aveam decît spusele lui Don Vincenzo.

– Nu-ţi face griji, i-am spus Nonnei. O să rezolvăm toate astea. Nimeni nu o să-ţi ia ce este de drept al tău.

Am sunat la numărul lui Donati o dată la fiecare oră timp de două zile, fără succes. Eram înnebunită. Nonna o dusese pe Livvie să-l cunoască pe Rocco Cesani, un vechi prieten de-al ei, iar eu mă plimbam de una singură de colo-colo prin oraş, cu nervii la pămînt.

Am intrat în biserica micuţă şi m-am aşezat pe o bancă tocită, ascultînd liniştea, uitîndu-mă la firele de praf ce pluteau în aer, la sclipirile sfeşnicelor de alamă de pe altar.

Aici a fost botezată mama, m-am gîndit eu, chiar în această cristelniţă de piatră. Aici venise la prima împărtăşanie, îmbrăcată în alb, purtînd voal şi coroniţă de flori în păr, ca o mică mireasă a lui Hristos. Bunicii mei fuseseră botezaţi aici şi tot aici se căsătoriseră, la fel ca părinţii lor înaintea lor... şi cine ştie cîţi alţii înaintea lor.

Cînd am plecat din New York nu eram decît Gemma Jericho, fiica Nonnei, mama lui Livvie. Acum, deodată, făceam parte dintr-un şir de vieţi la care nu mă gîndisem niciodată, nici măcar nu ştiam că existase. Mă simţeam altfel, diferită. De parcă eram parte din ceva.

Am plecat capul recunoscătoare şi am ieşit în soarele orbitor de afară. Era cald şi îmi trebuia o băutură rece. Barul Galileo era aproape învecinat cu biserica, în spatele terenului de *bocce*. M-am îndreptat alene către umbra deasă a brazilor din faţa barului. Pînă şi de afară se simţea mirosul de zeci de ani al berii la butoi, iar înăuntru era şi mai rău. M-am uitat prin ceaţa fumului de ţigară şi foşnetul maşinii de espresso şi lumina televizorului care transmitea un meci de fotbal. Am salutat cu o mişcare timidă a capului bărbaţii în salopete albastre care au întors capul după mine şi am ieşit repede.

Mai bine îmi iau o îngheţată. De fapt, îmi lăsa gura apă după o *mocha granita* şi simţeam deja cristalele de cafea îngheţată alunecîndu-mi pe gîtul uscat.

Nu purtam decît un tricou fără mîneci, o pereche de pantaloni scurți kaki şi papucii pe care îi cumpărasem de la băcănia din sat, unde se vindeau de toate. Cu toate acestea, pînă să ajung la celălalt capăt al pieței, la *gelateria,* eram înfierbîntată, cu hainele lipite de mine. Am deschis uşa de sticlă, respirînd uşurată aerul rece care se ridica din congelatoare.

– Bună dimineața!

M-am încordat ca un cîine de vînătoare adulmecînd un fazan mort. Ben Raphael! Ultimul lucru care îmi trebuia acum. M-am întors să mă uit la el.

Şedea la o masă cu fiica lui, care mînca o enormă înghețată multicoloră. Se ridică politicoasă cînd mă văzu şi la fel făcu domnul Raphael. Tot gentleman, m-am gîndit eu cu dispreț, chiar dacă eşti un hoț.

– Bună dimineața, domnule Raphael, am spus rece ca gheața.

– Domnişoară Jericho – doctore Jericho, se corectă el. Cred că trebuie să stăm de vorbă. Am încercat să iau legătura cu Donati ca să rezolvăm această situație. Ridică din umeri cu mîinile întinse. Pînă acum nu am avut noroc să-l găsesc. Ce pot să vă spun este că s-a făcut o greşeală teribilă.

– Sigur că da.

– Aş putea să vă ofer o înghețată? Muffie recomandă Everest.

Era duşmanul meu, chiar dacă era prea drăguț ca să exprimi în cuvinte. Nu-mi puteam permite să stau la aceeaşi masă cu duşmanul.

– Nu, mulțumesc, am răspuns, sînt genul de fată căreia îi place să-şi cumpere singură înghețata.

L-am auzit oftînd cînd m-am întors să-mi comand cutiuța de *mocha granita*. În drum spre uşă m-am oprit să-i spun:

– Ca să ştii, şi eu am încercat să iau legătura cu *signor*

Donati. Şi cînd o să-l găsesc, o să te facă să opreşti lucrările la vilă. O să te dea afară de acolo înainte să-ţi dai seama.

Ei, uşa nu s-a trîntit în spatele meu, dar clopoţelul a sunat destul de tare. Şi apoi am dat cu degetul de la picior într-o piatră de pavaj uriaşă şi cutia mea de *granita* mi-a zburat din mînă direct pe asfalt. Am scrîşnit din dinţi, uitîndu-mă furioasă la ea. După care am adunat-o repede de pe jos şi am pus-o la coşul de gunoi.

Am auzit clopoţelul sunînd din nou cînd Ben Raphael a scos capul pe uşă.

– Vrei să-ţi iau eu alta? mă întrebă zîmbind ironic.

– Nu, mulţumesc, am replicat, întorcînd capul ca o adolescentă şi plecînd băţoasă. La naiba, de ce nu-mi reuşea niciodată o ieşire grandioasă?

26

Cînd m-am întors la *albergo,* mă aştepta o invitaţie scrisă de mînă, cu cerneală albastru-păun, cu o caligrafie frumoasă. Hîrtia groasă crem avea acele margini zimţate care spuneau cît de scumpă fusese şi o emblemă în susul paginii: un păun cu coada superbă desfăcută şi purtînd o diademă ce părea a fi de diamante.

Contesa Marcessi solicită plăcerea de a se bucura de companía segniorei Jericho, a doctoriţei Jericho şi signorinei Jericho la festivitatea celei de-a patruzeci şi noua aniversări.
Miercuri 10 iulie la 7 p.m.
Cină şi dans. Ţinută de seară

Maggie Marcessi nu mă uitase. Cină, dans şi ţinută de seară. Ce o să port? Nu mai dansasem de ani de zile. Totuşi, nu am fost Regina Dansului? Cine o să mai vină, m-am întrebat? Doar nu Ben Raphael. Ba sigur că o să fie acolo, doar Maggie Marcessi fusese la petrecerea lui. Şi pe lîngă asta erau vecini şi se cunoşteau de ani de zile. Ei bine, asta ar pune capăt. Sigur că nu pot să merg. Era război deschis între familia Raphael şi familia Jericho şi nu aveam de gînd să petrec cu duşmanul.

– De ce nu putem merge? întrebă Livvie. Este o petrecere la care o să vină probabil sute de oameni, ca la cea de la Villa Piacere. Hai, mamă, eu vreau să merg!

– Nu văd de ce nu, spuse Nonna, spre surprinderea mea. Pînă la urmă, nu-i decît o petrecere şi este o ocazie pentru Livvie să cunoască tineri din partea locului.

– Tineri? Maggie Marcessi sărbătoreşte probabil patruzeci şi nouă de ani pentru a treizecea oară. Cîţi tineri pentru Livvie crezi că o să fie acolo?

– Eu cred că o să ne simţim toate bine, declară Nonna hotărît. Şi, de fapt, am s-o sun chiar acum pe *contessa* ca să-i spun că acceptăm şi să o întreb dacă pot aduce un prieten.

– Nu ştiam că ai aici un prieten atît de special încît să-l inviţi la petrecerea lui Maggie.

– Se referă la Rocco Cesani, spuse Livvie cu un zîmbet atotştiutor. Şi e aprinsă după el, să ştii.

– Livvie! îi aruncă Nonna o privire de avertisment. Rocco este un prieten vechi. Am mers la şcoală împreună. Ne-a dus să-i vedem livezile de măslini şi *frantoio* în dimineaţa asta, mă informă.

– Plictisitor, adăugă Livvie.

– Face cel mai bun ulei de măsline din ţinut. Exportă pînă şi în Statele Unite.

– Trăieşte la o fermă, spuse Livvie, cu o vacă şi un cîine care arată ca un cîrnat alb-rozaliu şi adulmecă trufele. Mi-a arătat şi mie o trufă. Strîmbă din nas: E dezgustător. Cum pot mînca oamenii aşa ceva?

– Trufele sînt o delicatesă culinară, o combătu Nonna sever. În New York, oamenii plătesc o avere ca să comande la restaurant.

– Atunci sînt şi mai proşti, hotărî Livvie, iar eu m-am strîmbat, pentru că în sinea mea îi dădeam dreptate.

– În orice caz, declară Nonna scurt, am decis. O să mergem la petrecere.

– *Tu* o să mergi la bal, Cenuşăreasă, am bombănit eu, încă hotărîtă să nu mă duc. O să scap eu cumva.

Între timp, Bella Piacere acţiona asupra mea ca o magie. Mi-am dat seama că funcţionam cu încetinitorul, aveam un ritm atît de lent că aproape mă tîram şi mă aşteptam ca în curînd să rămîn nemişcată. Dar învăţam în sfîrşit să mă bucur de viaţă. De viaţa *adevărată*. Să mă bucur să cinez în *piazza* şi apoi să plec singură la plimbare, în explorarea satelor învecinate.

Acum mă aflam în vechiul cimitir, unde mormintele erau construite între ziduri, iar pe plăci de piatră erau gravate numele celor decedaţi şi datele, alături de îngeri şi heruvimi. Pe cîteva dintre ele erau şi fotografiile celor îngropaţi acolo. Cîteva buchețele de flori de plastic sau chiar flori vii împodobeau unele morminte la care se ajungea printr-o alee acoperită de muşchi, la capătul căreia se afla un turn cu clopot.

Am băut din apa de izvor rece ca gheaţa de la pompa mică, apoi m-am aşezat cu ochii închişi pe o bancă, ascultînd cîntecul păsărilor şi gîndindu-mă că nu era un loc rău pentru o ultimă casă. În spatele pleoapelor închise am văzut o cascadă de roşu şi purpuriu, la fel cu culorile apusurilor grandioase de pe aici. Albinele zumzăiau în lavandă, iar greierii scoteau ţîrîitul

acela de vară şi ceva se mişca prin iarbă. Am simţit că mă cuprinde uşor somnul.

– Ah, *dottoressa* Jericho... chiar persoana pe care o căutam.

Am sărit în sus şi am văzut faţa rozalie şi zîmbitoare a lui Don Vincenzo. Am reuşit să-i întorc un zîmbet speriat, aranjîndu-mi inutil părul. Nu-mi plăcea să fiu surprinsă în timp ce dormeam – parcă dezvălui un secret despre tine.

– Ah, Don Vincenzo, ce surpriză! Ce bine-mi pare să vă văd, am spus în italiana mea stîlcită.

– *Dottoressa,* am ce vă trebuie, îmi spuse pe un ton misterios. Cel puţin misterios pentru mine, pentru că vorbea în italiană, dar cred că asta era ceea ce spusese.

Scotoci în buzunarul sutanei, care văzută de aproape şi în lumina puternică a soarelui era verde de atîta purtat, cu cîteva pete – probabil de la sosul de spaghete. Scoase o bucată mototolită de hîrtie, o despături şi o netezi cu grijă pe genunchi.

– Iată, *dottoressa,* spuse el în continuare în italiană. Numărul nou de telefon al lui Donati. Am vorbit cu el chiar în dimineaţa asta. Am aranjat o întîlnire între voi doi. Îl vei găsi la Firenze, la Caffè Gilli, în Piazza della Repubblica, la zece dimineaţa, marţea viitoare. Atunci o să vă explice totul.

– Stai puţin, am ridicat eu mîna ca să-i cer s-o ia mai încet. Vrei să spui că am o întîlnire cu Donati?

– *Sì, con Donati,* avocatul.

– În Florenţa? Marţi? am repetat, încercînd să-mi amintesc numele zilelor în italiană.

– *Sì.*

– Serios! am exclamat încîntată.

– *Sì, dottore* Jericho. Marţi la zece, la Caffè Gilli, în Piazza della Repubblica. *Signor* Donati m-a asigurat că trebuie să fi fost o greşeală şi că o să vă explice totul.

– Cred şi eu, am replicat sarcastic, gîndindu-mă la Villa

Piacere în mîinile lui Ben Raphael. Semnat, ştampilat şi cu banii jos prin acelaşi *signor* Donati. Dar i-am mulţumit fericită lui Don Vincenzo şi m-am întors repede în sat ca să le caut pe Nonna şi pe Livvie şi să le dau vestea cea bună.

Eram aşa de nerăbdătoare să rezolv totul şi să mă asigur că Nonna poate intra în posesia moştenirii ei, că mi se părea că marţea viitoare nu mai vine. Ne-am dus să admirăm împrejurimile, am vizitat prietenii Nonnei, am mîncat afară, sub cerul înstelat, o cină de paste şi roşii încă fierbinţi de soare, cu *mozzarella* proaspătă şi ulei de măsline cu gust de Toscana, cu nenumăratele varietăţi de *zucchini* din grădina generoasă a hanului: sote, sufleu, fierte, gratinate, cu florile micuţe umplute şi crocante.

Între timp, mi se părea că Ben Raphael este peste tot: îl întîlneam la piaţă, la *alimentaria,* sorbind Campari în faţa Barului Galileo, făcînd plinul la benzinăria Moto. Şi de fiecare dată cînd ne întîlneam, ne salutam cu o mişcare rece a capului, simţind ostilitatea reciprocă electrizînd aerul dintre noi. Dar ce mă enerva cel mai tare era că îmi dădeam seama că, de fapt, îl căutam oriunde mergeam.

Desigur că nu aveam de gînd să-i spun că am o întîlnire cu Donati. Ştiam că n-ar fi foarte înţelept.

27

A venit în sfîrşit, şi ziua de marţi, iar noi eram pe autostradă, îndreptîndu-ne către Florenţa. Era devreme, traficul nu era aglomerat, iar cerul avea deja o nuanţă albastru aprins, anunţînd căldura din ziua aceea. Livvie şi Nonna vorbeau despre haine, plănuind să meargă iar, după întîlnirea cu Donati, la cumpărături pentru petrecerea lui Maggie. Iar eu mă concentram

asupra semnelor rutiere, îngrijorată în legătură cu ceea ce avea să ne spună Donati.

Don Vincenzo îmi spusese că, în calitate de avocat al bătrînului conte, *signor* Donati avea originalul şi singura copie a testamentului, după cîte ştia el. Nu fusese îndosariată la registrul tribunalului pentru că la vremea respectivă căutau încă moştenitorul. Sau moştenitoarea, în cazul Nonnei. Era ciudat cum tocmai eu, care nu am vrut să vin aici în căutare de potcoave de cai morţi, eram cea care voia acum atît de mult să salveze moştenirea Nonnei. M-am jurat că o să fac totul ca vila să fie a ei. Singura problemă era că, fără o copie a testamentului, nu aveam ce să facem.

Frumuseţea Florenţei îţi taie răsuflarea. Este peste tot în jurul tău, pe străzile vechi cu clădiri de piatră, în *piazza* punctate cu statui, în pieţele încărcate cu fructe şi legume, la uşile caselor încadrate de iasomie şi begonii. Pînă şi Livvie amuţise pe cînd străbăteam străzile înguste cu arcade şi clădiri atît de vechi încît am înţeles cît de nouă era, de fapt, America.

Ne-am plimbat pe malul rîului Arno, am admirat statuile celor Patru Anotimpuri de pe Ponte Santa Trinità care fuseseră salvate din rîu, după război, cînd podul a fost distrus. Acum podul fusese reconstruit – copie perfectă după original.

Ponte Vecchio, totuşi, se păstrase în original, cu parada generoasă de bijuterii din magazinele care arătau aproape la fel ca în secolul al paisprezecelea, un secol la care trebuie să recunosc că nici nu prea mă gîndisem pînă acum.

Atrase de sclipirea aurului, ne-am oprit în faţa unui mic magazin, uitîndu-ne la bijuteriile vechi din vitrină. Un inel îmi atrase atenţia în mod deosebit – făcut din două benzi de aur răsucite împreună, avea în centru o piatră de cristal înconjurată de diamante minuscule. Era evident foarte vechi şi m-am întrebat dacă fusese dăruit cîndva unei frumoase aristocrate florentine

de către iubitul său. Pentru prima oară în viața mea doream ceva așa de mult, dar mi-am revenit repede. Bănuiam că trebuie să fie foarte scump și aveam altele de făcut.

Piazza della Repubblica, cîndva piața de legume din Florența, era înconjurată acum de cafenele, cu măsuțe adăpostite sub umbreluțe albastre și galbene. Gilli's era acolo din 1793, pe cînd era doar un bar micuț cu ceainărie. Acum este locul de întîlnire din Florența. Era deja plin de florentini, începînd ziua leneș cu un espresso și un *dolce,* uitîndu-se prin ziare și privind trecătorii.

La celălalt capăt al pieței, magazinul Rinascente deschisese deja. Am văzut-o pe Nonna luminîndu-se la față. Își amintea fără îndoială de vînzătoarea drăguță care o aranjase atît de frumos în verde-smarald, perle și ruj Begonia. Am avut presimțirea că se pregătește pentru o nouă rundă, așa că i-am distras repede atenția.

Căutam un om mic de statură, foarte slab, cu părul negru și mustață subțire, care era, după cum ne informase Don Vincenzo, mereu bine îmbrăcat. Ne spusese că la vremea asta a anului, *signor* Donati poartă costume de vară din in alb. *Signore* este întotdeauna impecabil, ne spusese el, și întotdeauna în cele mai scumpe haine pe care le-ar putea cumpăra cineva.

Acel mic detaliu financiar îmi dăduse fiori reci. Pe banii cui se îmbrăca Donati în costume scumpe de vară?, m-am întrebat eu. Cu toate că puteam să jur că sînt milioanele pe care Ben Raphael le-a plătit probabil pentru Villa Piacere. Bani care, desigur, nu erau ai lui.

Ne-am uitat la toți bărbații de la Gilli's, atît în salonul de modă veche cu mahon și oglinzi, cît și sub umbrelele din piață. Firește, erau o grămadă de bărbați italieni care purtau in alb, toți impecabili și îmbrăcați în haine scumpe. Am mers de-a lungul șirului de mese, uitîndu-mă la ochelarii lor de soare. Toți italienii ăștia arătau bine și toți se uitau la mine. Sînt sigură că o făceau din reflex, că era o trăsătură națională, un fel de tic, să spun așa.

Şi trebuie să admit că îmi făcea plăcere. Chiar le-am zîmbit, aşa, numai puţin. Vreau să spun, era suficient ca să-i dea idei unei femei. Desigur, cu excepţia faptului că acea femeie eram eu, cea care adoptase singurătatea cu trei ani în urmă printr-o hotărîre pe care nu o să mi-o schimb.

– Nu este încă aici, am spus întorcîndu-mă la masa de sub umbreluţă.

– Este italian, spuse Nonna, prea liniştită, m-am gîndit eu, la cît de tensionată era situaţia. O să vină, aşa cum ne-a promis Don Vincenzo.

Aş fi dorit să fiu tot aşa de sigură că o să apară, dar am comandat totuşi un espresso dublu cu frişcă, o prăjitură cu zmeură, plus o îngheţată enormă şi o Cola pentru Livvie, care începuse să bea chestia asta aşa de des că mă gîndeam că o să-i cadă toţi dinţii pînă vom ajunge acasă, la dentist. Nonna bea cafea şi ciugulea dintr-o prăjitură, aruncîndu-şi nepăsătoare ochii peste ziarul de dimineaţă, în timp ce eu mă uitam îngrijorată prin piaţă după Donati.

Trecu o jumătate de oră. Apoi patruzeci şi cinci de minute.

– Aşteptăm de o oră, începu să se plîngă Livvie, unde este?

Am ridicat din umeri şi mi-am luat geanta.

– N-am idee, am spus cît de calm am putut, deşi fierbeam în sinea mea. Mă duc să-l sun chiar acum.

Am intrat în cafenea, unde am găsit un telefon public şi am format numărul pe care mi-l dăduse Don Vincenzo. Am renunţat după al zecelea ţîrîit. *Signor* Donati era invizibil ca o fantomă.

Întoarsă la masă, îmi muşcam buza de jos întrebîndu-mă ce să facem acum.

– Nu putem continua aşa, am spus hotărîtă. Va trebui să vorbesc cu Ben Raphael. El trebuie să rezolve cumva situaţia asta.

Nonna oftă adînc.

– Şi dacă domnul Raphael nu rezolvă nimic, spuse ea liniştită, cred că mai ştiu o metodă care o să-l pună în mişcare.

Am aşteptat să ne spună despre ce anume vorbea, dar a schimbat repede subiectul.

– Nu spun femeile că atunci cînd nu-ţi merge nimic trebuie să te duci la cumpărături? declară ea. Haideţi, *bambini,* trebuie să ne cumpărăm rochii pentru petrecere.

– Eu chiar nu vreau să merg la petrecerea asta.

Livvie se uită la mine, iar mie îmi trecu prin cap că arată exact ca bunica ei – aceeaşi atitudine cu mîinile-n şolduri, aceeaşi privire exasperată scăpărînd în ochii negri cu care mă fixa.

– O, mamă, hai! spuse ea nerăbdătoare. Nu-s decît cumpărături. E o chestie de-a fetelor, ştii şi tu.

– Ah, m-am dat eu bătută, o chestie de-a fetelor. Bine, atunci!

28

Iată-ne aşadar în Florenţa. Dacă am văzut Domul? În treacăt. Dacă ne-am oprit să ne uităm la Uffizi? Tot în treacăt. Piazzale Michelangelo cu statuia lui David şi vederea panoramică a Florenţei? Nici măcar nu ne-am apropiat. Nu, noi am fost la cumpărături. Lucrul cel mai enervant pentru mine şi, pînă acum, crezusem că şi pentru Nonna. Adică pînă să se întoarcă în Italia, iar acum nu o mai puteam opri.

Am trecut pe Via de' Tornabuoni cu viteza luminii, intrînd şi ieşind din magazine atît de repede încît m-am ofilit ca o floare fără apă. Îmi lipsea lenea, pacea, liniştea cu care mă obişnuisem la Bella Piacere, şezînd acum pe scaune mici de răchită, timp în care Livvie şi Nonna intrau şi ieşeau din cabinele de probă ca să-mi ceară părerea, mie, cea lipsită de experienţă, asupra alegerilor lor.

Mă gîndeam la vilă, la camera octogonală cu papagalul bătrîn, la eleganța spălăcită și la modul cum arăta tapetul de mătase verde-măr atunci cînd bătea soarele. Amintirile îmi dădeau un fior de recunoaștere, un sentiment că am trăit acolo cîndva, cu toate că oricare dintre strămoșii mei ar fi putut să se apropie de vilă doar ca servitor. Cu toate acestea, vila era acolo, în mintea mea, cînd dormeam și cînd mergeam, și mi-am dat seama că nu voiam să o obțin numai pentru Nonna. O voiam pentru mine.

Mă gîndeam cum o să-l încolțesc pe Ben Raphael mîine, la petrecerea lui Maggie, cum o să-l scot pe terasă la o discuție între patru ochi și cum o să... O să *ce?* Să-i spun că mă gîndeam la el? Că îl credeam un mincinos, iar pe Donati un hoț, sau că erau în cîrdășie și amîndoi niște mincinoși și niște hoți?

Chiar și eu știam că abordarea asta ar fi inutilă. Va trebui să calmez puțin situația, poate să clipesc frumos, să mă dau aproape așa încît să-mi simtă parfumul... Ce parfum? Nu aveam parfum. Dar asta se putea corecta imediat de îndată ce vom ieși din magazinul ăsta afurisit de haine. Poate ar trebui să mă uit în ochii lui și să sper în bunătatea sa? Dacă avea așa ceva, vreau să spun.

Apoi mi l-am amintit la Hassler, cu fiica lui, cît de atent era cu ea, cît de grijuliu. Ei, poate că nu era un tip chiar așa de rău. Poate că ar trebui să-i ofer prezumția de nevinovăție.

Absolut derutată, m-am uitat la Livvie care se învîrtea în fața mea. Rochia albastru-marin atîrna pe ea ca solzii unei sirene, scoțînd provocator în evidență toate formele ei tinerești, în cel mai mic detaliu. Nu o mai privisem niciodată pe Livvie așa și mi-am dat brusc seama că este aproape femeie. Dar nu încă, îmi spuse inima îndurerată, nu încă, te rog. Mai stai puțin fetița care ești...

Nonna ieși să arunce o privire. Strînse din buze, plescăind și dînd din cap dezaprobator.

– Dă-o jos! ordonă ea.

– Nu, Nonna, scînci Livvie.

– Jos, am spus!

Livvie se întoarse cu un aer arogant.

– Cred că a venit vremea să recunoşti că sînt femeie. Am sîni, spuse ea, trecîndu-şi mîndră mîinile peste mugurii gemeni. Mi-a venit ciclul.

– Şi cu rochia aia n-o să mai ai virginitatea. Dă-o jos, repetă Nonna.

– O, Nonna! Roşeaţa copilărească a lui Livvie urcă pînă la rădăcina părului. Murea de ruşine, iar eu i-am mulţumit lui Dumnezeu că pînă la urmă era încă un copil.

Se mai uitară puţin prin rafturi, asistate de o vînzătoare drăgălaşă care făcea diverse sugestii şi căuta mărimi corespunzătoare. M-am uitat la Nonna cum intră iar în cabina de probă cu un teanc de rochii şi mi-am dat seama că am mult de aşteptat. Dar eu ce o să port? M-am ridicat fără tragere de inimă şi m-am uitat şi eu printre toaletele expuse. Aş fi dorit să pot purta halatul meu alb.

– Cred că *signora* poartă *trentaquattro, trentasei,* îmi spuse vînzătoarea răbdătoare, scoţînd cîteva rochii ca să mi le arate. Am dat din cap – nu voiam să mi se arate ce să port. Dacă aveam s-o fac şi p-asta, atunci o să-mi aleg singură ceva şi o s-o fac repede. Am scos o rochie de mătase bej dintr-un teanc şi am ţinut-o în dreptul meu. Avea un decolteu în V, talia strînsă şi fustă cloş. Merge. Se zice că bejul se potriveşte la orice.

– Mamă, nu poţi să porţi asta! îmi strigă Livvie, smulgîndu-mi-o din mînă.

– De ce nu?

– Pentru că este *bej,* de aia. Şi uită-te la fusta aia, ai arăta ca o bilă de bowling. Mamă, sîntem în Italia. De ce nu-ţi alegi

ceva mai colorat? Vreau să spun, cîte femei o să vină în bej la petrecerea asta? Sînt sigură că nu multe.

Dumnezeule, m-am gîndit eu, acum fiica mea îmi spune cu ce să mă îmbrac.

– Nu prea am chef de culori, am spus, scoţînd o muselină albă şi moale din rastel. Era puţin decoltată, pe lîngă gît, rotund, şi pica dreaptă pînă la genunchi.

– Merge, am spus hotărîtă, ignorînd protestele lui Livvie care îmi spunea că ar trebui să o probez. Am ignorat şi eticheta cu preţul ridicat şi i-am spus vînzătoarei să o împacheteze.

– *Madame* va avea nevoie de sandale, îmi spuse, şi înainte să-mi dau seama, tropăiam în pantofi cu călcîiul gol, cu toc, de care nu mai purtasem de cînd mă îndrăgostisem de Cash. Mă îndoiam că o să pot face mai mult de zece paşi cu ei, dar mi-am zis că nu aveam de făcut decît să cobor din maşină şi să ajung în casă, unde aş fi în siguranţă.

Am aprobat alegerea finală a lui Livvie pentru o rochie strîmtă din lycra roşie – m-am gîndit că este un pic ţoapă, dar eram prea obosită ca să mai protestez. Am fost de acord şi cu costumul de mătase al Nonnei, galben-banană, pe talie şi cu decolteu cu cristale, deşi am întrebat-o unde o să poarte asta în Long Island. Mi-a aruncat o privire sarcastică, aşa că nu m-am obosit să-i răspund.

Am observat sclipirea din ochii ei şi m-am întrebat pe cine mai voia să impresioneze în afară de Maggie Marcessi. Mi-am amintit numele lui Rocco Cesani şi m-am întrebat dacă ar fi posibil. Dar nu, nu cred, sigur că nu. Am alungat gîndul că mama s-ar putea îndrăgosti de un vechi prieten de la şcoală. Nici nu voiam să mă gîndesc la aşa ceva. Viaţa era suficient de complicată şi aşa.

M-am gîndit la Ben Raphael şi mi-am amintit că am nevoie de parfum. M-am uitat în ghid după parfumeriile şi magazinele naturiste, unde ştiam că aş găsi exact ce căutam. Era un miros pe

care îl descoperisem cu ani în urmă. Îl purta o pacientă, o turistă italiancă ajunsă la camera de urgență cu o gleznă scrîntită după ce alunecase pe pavajul înghețat. Am sesizat parfumul cînd se aplecase spre mine şi m-am gîndit că miroase ca primăvara. Îmi spusese că era Violetta di Parma şi că se vindea mai ales în Parma, în farmacii speciale, ca cea din Florența. Nu l-am cumpărat niciodată, dar îmi amintesc parfumul uşor, aproape pulverizat de violete şi numele său.

Officina Profumo-Farmaceutica di Santa Maria Novella se afla într-o parte a mănăstirii cu acelaşi nume, ascunsă pe o străduță care se numea Via della Scala. De la strălucirea de pe Via de' Tornabuoni, ne-am întors în timp în lumea veche de la *farmacia*. Poțiuni colorate sclipeau în sticluțe pîntecoase pe rafturile de oglinzi, iar dulapurile vechi de lemn erau pline cu borcane de lut. Pe pereți erau fresce vechi pictate pe faianță, iar farmacia mirosea a ierburi şi parfumuri. Aici puteai cumpăra remedii pentru nervi sau pentru a-ți redobîndi vitalitatea. Puteai să cumperi loțiuni, săpunuri naturale care catifelează pielea şi creme care redau mătasea feței şi parfumuri care îți conferă o personalitate anume. Şi toate erau fabricate după rețete antice, scrise de mînă de călugării dominicani din vechime şi păstrate pînă astăzi.

Am găsit Violetta di Parma şi am pulverizat puțin din flaconul de probă în aer. Mirosea exact cum îmi imaginam că trebuie să miroasă violetele culese într-o dimineață cețoasă şi m-am îndrăgostit iar de aroma aceea.

Am cumpărat un cadou pentru Maggie, un coş mare cu săpunuri şi balsamuri, loțiuni şi elixire învelite în tul alb şi prinse la capăt cu o fundă impresionantă de satin. Cumva, ştiam că o să-i placă lui Maggie.

Apoi, încărcate de pachete, am ieşit din magazinul care închidea deja în urma noastră pentru prînz, cum fac toate

magazinele în Italia. Am reuşit să găsim un taxi care ne-a dus la o *trattoria* aglomerată, Garga, de pe Via del Moro, o stradă laterală îngustă, ticsită cu Vespa şi maşini micuţe, îngrămădite toate în locuri de parcare minuscule.

Înăuntru era şi mai aglomerat. Clienţii se îmbulzeau în faţa intrării rustice, stăteau în picioare la bar sau înghesuiţi în jurul meselor. Fumul de ţigară plutea sub tavanul jos în rotocoale albastre, în aer se simţea un miros greu de vin, iar conversaţia se răsfrîngea din pereţii acoperiţi cu lucrări artistice. Mirosea a supă de fasole şi a porc cu rozmarin. Am simţit valul revigorant de veselie al restaurantului aglomerat, în timp ce mulţimea ne-a împins către o masă micuţă de la marginea camerei, atît de apropiată de celelalte mese de parcă ar fi fost unite.

Pe faţa de masă de hîrtie se vărsase o sticlă de vin roşu. Chelnerul a schimbat hîrtia, a luat comanda şi ne-a adus pîine într-un coşuleţ. A pus pahare în faţa noastră şi a turnat vinul şi un San Pellegrino *„per la signorina"*.

M-am lăsat pe speteaza micului scaun de lemn, bucuroasă să stau jos, bucuroasă că am terminat cu cumpărăturile şi încă supărată că Donati nu apăruse la întîlnire. Am dat însă grijile la o parte pentru moment şi am savurat prînzul.

Am început cu o porţie mare de *prosciutto* cu smochine, plesnind de coapte ce erau şi atît de dulci că ar fi putut fi desert. Apoi am luat toate porc cu rozmarin, care era aşa de bun şi de crocant că ţi se topea în gură, şi după aceea un espresso fierbinte ca să cadă totul bine.

Ne-am adunat pachetele şi ne-am strecurat către uşă prin mulţimea care umplea încă restaurantul. Ajunse în stradă, Nonna nu a trebuit decît să ridice mîna cu un gest imperios pentru ca un taxi să oprească în dreptul nostru. Ne-am întors la locul de parcare şi la tortura de a ne găsi drumul prin traficul florentin. Am luat-o pe o stradă îngustă, care sînt sigură că fusese construită pentru motociclete, apoi am ieşit din oraş şi am ajuns în autostradă.

Ne-am întors la Bella Piacere după o zi petrecută într-unul din cele mai frumoase oraşe din lume fără să vedem măcar ceva din minunile lui.

29

BEN

Ben urcă colina rotundă din spatele vilei, ducînd un caiet de desen şi o cutie de acuarele. Muffie, care ţopăia în faţa lui, sărind peste smocurile de iarbă, scoase un ţipăt scurt cînd văzu un iepure. Cu părul lucios şi blond strîns în coadă, bronzată, cu picioarele ei lungi în pantaloni scurţi albi, cu tenişi în picioare, arăta exact ca un copil american. Era un spiriduş, o mică zînă, bucurîndu-se de libertatea clipei. Ben nici măcar nu trebuia să se gîndească la cît de mult o iubea; era pur şi simplu o parte din el. Viaţa n-ar avea sens fără Muffie.

– Tati, îi strigă din vîrful dealului, poţi să vezi *lumea întreagă* de aici. Spre amuzamentul lui, sărea-n sus, fluturînd mîna către lume.

Alergă pînă în vîrful dealului şi se opri lîngă ea, respirînd greu.

– Da, chiar aşa, spuse el. Poţi să vezi *lumea întreagă.*

– O, tati, ştii ce vreau să spun, răspunse Muffie chicotind şi dîndu-i un ghiont.

– Da, ştiu prea bine. Ceea ce vreau să faci acum este să pictezi lumea asta toată.

– Să o pictez? *Eu?*

– Da, tu, zise hotărît. Ăsta-i caietul de desen, acuarelele şi pensulele. Nu trebuie decît să pictezi ceea ce vezi.

Se uită neîncrezătoare la el, apoi la panorama de la picioarele lor.

– Dar nu pot.

– Cum adică nu poţi? Adică nu vezi?

– Sigur că văd, numai că nu pot să pictez.

– Muffie, sigur că poţi să pictezi. Nu trebuie să fie perfect, trebuie numai să-ţi placă ceea ce faci.

Stăteau întinşi pe burtă, unul lîngă celălalt, şi Ben o puse să-i spună ce vede.

– Un chiparos, arătă ea cu degetul. Acolo, chiar în mijloc.

– Deci un chiparos se va afla în mijlocul tabloului tău. Mai departe, ce mai vezi?

– O biserică, o fermă, livezi de măslini, viţă de vie pe pantele dealurilor.

– Atunci însemnă că vezi, îi spuse el, întorcîndu-se pe spate. Acum apucă-te de lucru.

Stătea întins, cu braţul îndoit sub cap, uitîndu-se leneş la albastrul infinit al cerului. Un albastru cum nu vezi niciodată în oraş, gîndi el. De parcă cineva ar fi măturat toţi norii, făcînd lumina mai strălucitoare, mai clară, mai intensă. Iar iarna, cînd cerul devenea cenuşiu şi *tramontana* sufla dinspre Alpi şi zăpada începea să cadă, lumina avea aceeaşi calitate care sublinia lucrurile, obiectele, sentimentele.

Lui i se părea că, aşa cum calitatea luminii era alta, şi calitatea vieţii era mai bună în Toscana. Trăiai mai intens fiecare zi, fiecare clipă. Simplul gest de a cumpăra o pîine la piaţă, sau de a alege un vin, sau de a admira o femeie drăguţă, aveau atît de mult *gusto*. Fiecare detaliu trebuia bine analizat, gustat, admirat; fiecare compliment trebuia ales cu grijă şi chibzuială.

Nu se îndoia că nu ar putea trăi niciodată la New York aşa cum trăia acum în Toscana. Aici putea să stea întins pe spate pe un deal înierbat, să se uite la cer, să se gîndească la viaţa lui, în loc să lase clipele să treacă în fugă pe lîngă el, chiar şi în somn. Sau în lipsa somnului.

Cînd cumpărase apartamentul de patru sute de metri pătraţi din SoHo, crezuse că este exact ceea ce vrea, că este simbolul succesului său, că nu-i trebuie nimic mai mult. Dar n-a durat mult pînă a descoperit că avea nevoie de mai mult decît atît. Mult mai mult. Îşi umplea zilele cu ceea ce fac toţi oamenii de afaceri: întîlniri, prînzuri, negocieri, aranjamente. Şi îşi umplea serile, uneori nopţile, cu diverse femei frumoase. Unele îl făceau să rîdă, pe altele le dorea, unele îi erau insuportabile după primele cinci minute.

Trebuie să existe şi un altfel de viaţă, îşi spusese. Trebuie să existe şi altfel de lucruri. Şi aşa a ajuns în Europa, şi pînă la urmă la Bella Piacere. I se păruse, atunci cînd cumpărase vila, că făcuse cea mai bună afacere din viaţa lui. Iar acum, Gemma Jericho ameninţa toate astea.

Desigur, se dusese imediat la bătrînul preot, Don Vincenzo, care provocase toate problemele astea căutînd familia Jericho. Don Vincenzo susţinea că a văzut testamentul prin care proprietatea era lăsată moştenire familiei Jericho. După aceea a dat înapoi şi i-a spus că cel mai bine ar fi să rezolve chestiunea asta cu *signor* Donati, de la care „cumpărase" vila.

Am cumpărat-o cu banii jos, îi reamintise Ben, dar Don Vincenzo ridicase mîinile şi dăduse din umeri în felul acela expresiv despre care Ben ştia foarte bine că înseamnă că fusese păcălit.

Gîndurile îi reveniră la Gemma, femeia aia colţoasă, bizară, nesigură pe ea, la fel de devotată fiicei sale cum îi era el lui Muffie şi care are – era sigur de asta – discuţii cu italianca ce-i e mamă şi care, fireşte, ar vrea s-o vadă măritată. Gemma părea să fie dedicată profesiei sale, deşi nu prea şi-o putea imagina în calitate de chirurg la camera de urgenţă în cel mai cunoscut spital din New York. Era prea... aiurită! Prea neîndemînatică. Prea... rezervată. Se gîndea că ar fi mai potrivită ca bibliotecară. Arăta chiar ca o bibliotecară dintr-un orăşel, cam aşa cum se văd în filme.

Totuşi, gura ei îl fermecase. Îi plăceau colţurile gurii ei întoarse în sus de parcă zîmbea, îi plăcea buza mare şi moale de jos şi felul în care şi-o muşca cu dinţii ei albi cînd se enerva sau cînd avea gînduri rele. Sau poate îl fermecaseră ochii. Felul în care îi mijea cînd se uita la el, sfredelindu-l cu privirea aceea intens albastră. Sau poate...

– Tati!

Se ridică şi se uită la fiica sa şi la tabloul pe care i-l arăta. Dădu din cap ca să o alunge pe Gemma din minte.

– Este grozav, scumpo! îi spuse. Chiparosul este chiar la mijloc, iar culoarea măslinilor este foarte reală. Înţelegi acum? Ceea ce contează este cum vezi, nu neapărat ceea ce vezi.

Şi aşa este în toată lumea asta, adăugă în gînd.

30

GEMMA

După atîtea ore petrecute la cumpărături, mi-a luat exact unsprezece minute ca să fiu gata pentru petrecerea lui Maggie. Cinci ca să fac un duş, să mă spăl pe cap şi să torn pe mine loţiunea scumpă de corp pe care o cumpărasem. Un minut ca să-mi aşez părul, în speranţa că se va usca înainte să ajung la petrecere. Trei minute ca să-mi pudrez nasul, să-mi dau cu rujul Begonia al Nonnei şi să-mi dau pe pomeţii obrajilor cu fardul lui Livvie. Şi încă un minut cu rimel şi o idee, numai o idee totuşi, din bronzul fals al lui Livvie. Cum se face că n-am ştiut că Livvie era înarmată cu tot acest arsenal de cosmetice? Începeam să cred că sînt foarte multe lucruri pe care nu le ştiu despre ea. Mi-a mai luat un minut ca să pun rochia pe mine, să

trag fermoarul (să trecem peste restul – ăsta-i momentul cînd ai nevoie cel mai mult de un bărbat!) şi o secundă ca să încalţ sandalele aurii şi să studiez în oglindă rezultatul.

Oglinda era de vreo treizeci de centimetri, în timp ce eu am probabil în jur de un metru şi şaptezeci cu noile mele tocuri, aşa că a trebuit să mă aplec ca să-mi văd numai capul şi umerii. Am sărit puţin ca să văd şi bucata de la mijloc, unde rochia albă plutea pe mine. Apoi a trebuit să aplec oglinda ca să văd fusta alunecîndu-mi peste genunchi, apoi ultima parte – sandalele aurii.

Mi-am muşcat surescitată buza de jos pînă mi-am dat seama că ştergeam Begonia şi m-am oprit. Nu eram mulţumită de ceea ce vedeam. Rochia arătase bine pe umeraş, numai că era altfel pe mine.

Livvie avusese dreptate, m-am gîndit descurajată, ar fi trebuit să o probez, dar am fost prea încăpăţînată şi eram prea sătulă, iar acum trebuia să plătesc pentru asta. Era o rochie drăguţă pe o femeie căreia nu i se potrivea.

Se spune că sînt două momente cînd o femeie poate să fie frumoasă: cînd este îndrăgostită şi cînd este e însărcinată. Nu ştiu cît de frumoasă am fost cînd am fost însărcinată cu Livvie, dar poate asta era pentru că iubirea mea nu era împărtăşită. Eram singură, luptînd cu situaţia, nesigură de sentimentele mele în legătură cu copilul pe care îl aşteptam, nesigură de viitor, de mine însămi. Dar apoi s-a născut Livvie şi clişeul acela – sau miracolul, depinde cum pui problema – s-a întîmplat. Eram îndrăgostită de ea.

A fost altfel, totuşi, cînd m-am îndrăgostit de Cash. Atunci m-am simţit iubită. Şi poate atunci mi s-a întîmplat şi mie acel adevărat miracol. Trăiam ca într-o transă. Am renunţat la ochelari şi mi-am luat lentile de contact, am început să mă fardez şi să port lenjerie intimă de dantelă. Arătam ca o femeie, nu numai ca o doctoriţă şi m-am simţit femeie aşa cum nu mă mai

simțisem niciodată înainte. Și cum nici nu o să mă mai simt vreodată.

Am auzit-o pe Nonna chemîndu-mă și, încă cu gîndul la Cash, mi-am adunat geanta și gîndurile și am coborît în grabă.

Amalia și fiica ei au ieșit ca să ne admire în costumația de petrecere și chiar că aveau ce să admire uitîndu-se la Nonna. Era numai forme și strălucea în costumul galben, șiragul de perle îi dădea eleganță și tocurile înalte îi puneau în valoare picioarele frumoase. Și dacă asta v-ar putea da impresia că arăta ca o nună mare, ei bine nu, strălucea de parcă ar fi fost ea însăși mireasă. M-am întrebat dacă renunțase pentru totdeauna la negrul simplu și pantofii butucănoși pe care îi purtase pînă acum.

– *Che bella figura, signora!* exclamă Amalia, vrînd să spună că era elegantă și cu stil, deși eu credeam că este mai degrabă sexy. Mi se făcuse rușine: cum pot gîndi așa despre propria mea mamă?

– Nonna, arăți grozav de sexy, exclamă și Livvie, dînd glas gîndurilor mele. Și pe cuvînt că Nonna a rîs, aranjîndu-și cochet buclele. Ce naiba se întîmplă? m-am întrebat năucită.

Desigur, Livvie arăta ca o sirenă cu rochia roșie de lycra, cu părul blond răvășit și o cruce atîrnîndu-i de o ureche. Exact ca a Madonnei, mi-a spus ea, de parcă asta o făcea să arate mai acceptabil. Arăta senzual și inocent în același timp, și m-am rugat să-și păstreze inocența.

Alături de ele, în albul virginal care nu mi se potrivea, arătam de parcă mă pregăteam să merg la biserică.

Apoi mi-am amintit și am alergat înapoi în cameră ca să-mi dau din plin cu Violetta di Parma. Măcar să miros nemaipomenit.

Am urmat un șir lung de mașini pe aleea pietruită, încadrată de plopi de care atîrnau felinare roșii. O fîntînă arteziană de bronz ne stropi ușor cînd am coborît și un valet în frac a preluat mașina

ca să o parcheze. Ne-am uitat impresionate la fațada luminată a Villei Marcessi.

Era o vilă imensă, ca un palat, cu scară dublă de piatră la intrare şi un rînd simetric de ferestre. Zugrăvită într-un perfect albastru-păun – cu care arhitectul nu ar fi fost cu siguranță de acord – avea cornişe din piatră crem. Păuni cu superbe cozi înfoiate treceau maiestuos pe lîngă noi pe aleea pietruită. Scările de marmură erau decorate cu hortensii albastre, iar prin ferestrele deschise se auzea muzică. Prin aceleaşi ferestre puteam să văd lumînările arzînd în sfeşnice de cristal şi torțe aurite, servitori cu peruci pudrate, genunchiere şi jachete albastru-păun turnînd băuturi şi servind aperitive pe tăvi de argint. Nu avusesem habar că Maggie Marcessi era aşa de bogată. Acum chiar că mă simțeam ca Cenuşăreasa la bal.

Cu cadoul în coşul de nuiele în mînă, am urcat scările pînă la uşile masive de la intrare, unde doi valeți în frac au preluat hainele şi cadoul şi ne-au condus în holul boltit. M-am uitat uimită la frescele de pe tavan, a căror frumusețe fanată îmi dădu fiori. Apoi Nonna se duse să-l caute pe Rocco şi Livvie dispăru şi ea printre musafiri, iar eu am rămas singură din nou. Am luat un pahar cu şampanie şi m-am uitat în jur după prada mea. Pînă la urmă venisem acolo cu un scop.

– Ah, iată-te, am crezut că nu mai vii, se auzi, din celălalt capăt al camerei, vocea pițigăiată în engleză a lui Maggie, făcîndu-mă să mă simt de parcă eram singura persoană pe care o invitase la petrecere. I-am zîmbit. *Excentricitatea* ar putea fi un alt cuvînt pentru nebunie, dar atunci cînd este combinată cu farmec personal este un succes total.

Îşi domina musafirii de la înălțimea tocurilor ei, sclipind ca un pom de Crăciun într-un nor de paiete de un roz şocant şi o fustă care era mai degrabă un morman pufos de pene roz. Părul roşu era ridicat în stilul anilor şaizeci, încununat cu o

diademă cu diamante înaltă de cel puţin zece centimetri. La asta se adăuga un colier asortat de diamante şi cercei imenşi, ca să vă faceţi o idee. Şi ştiţi ceva – avea picioare frumoase.

– Draga mea, arăţi minunat, îmi spuse pe cel mai calin ton pe care l-ar fi putut avea ea în engleză, şi mă sărută pe ambii obraji, lăsînd fără îndoială urme de ruj roz ciclam.

– Iar tu, Maggie, m-ai lăsat fără glas.

– A, chestia asta veche. Am purtat-o la un spectacol din Vegas, ştii, în... ei, n-o să-ţi spun exact cu cîţi ani în urmă, dar cu mult înainte să-l cunosc pe Billy Marcessi, desigur. Şi, ca să fim sincere, cîte din femeile pe care le cunoşti s-ar îmbrăca într-un costum de scenă pe care l-au purtat în Vegas cu decenii în urmă? Sînt sigură că nu multe.

Se dădu înapoi, ţinîndu-mă de mîini, şi se mai uită o dată la mine, analizîndu-mă.

– Prea simplu, draga mea, declară ea, dînd din cap. O femeie fără bijuterii este ca o prăjitură fără glazură.

Îşi scoase cerceii imenşi de diamant şi mi-i întinse.

– Ăştia o să te schimbe complet, hotărî ea, în timp ce eu protestam că n-aş putea să-i port diamantele şi că aş fi prea îngrozită să nu le pierd. Nu-ţi face griji, îmi spuse cu un zîmbet complice. Mai sînt o grămadă acolo de unde au venit şi astea.

Apoi îmi scoase ochelarii şi-mi spuse:

– Pune ăştia în poşetă, dragă, n-ai nevoie de ei în seara asta. Aşa, îţi place casa mea?

– Este la fel de minunată ca şi tine, i-am răspuns, punîndu-mi cerceii. Eşti sigură că vrei să-i port?

– A, termină, dragă, îmi zise, luîndu-mă de braţ şi conducîndu-mă prin mulţime într-o mare *galleria,* care avea cel puţin cincizeci de metri lungime şi cincisprezece lăţime.

Hîrdaie mari cu copăcei de gardenia ce-şi scuturau petalele pe parchetul lucios erau aliniate de-a lungul pereţilor îmbrăcaţi

în tul albastru-păun. Mirosul lor plutea deasupra noastră, ieşind prin uşile de sticlă arcuite, încadrate de perdele de mătase aurie de care atîrnau ciucuri imenşi de mătase. Printre copăceii de gardenia erau canapele din lemn aurit, tapiţate cu mătase dungată, socluri de marmură cu statui de bronz ale eroicilor strămoşi Marcessi şi măsuţe cu veioze cu abajur de mărgele, cutiuţe delicate şi diverse nimicuri. Pe un mic podium din colţ, o formaţie cînta încet muzică veche în stil Cole Porter, iar cîteva cupluri începuseră deja să danseze.

– Să te prezint, îmi spuse Maggie, conducîndu-mă către un grup de persoane care păreau aristocrate. Bărbaţi eleganţi în costume albe de seară, femei bronzate şi atent machiate, blonde şi pline de bijuterii. Apoi mă lăsă să-i salut, strîngînd paharul de şampanie într-o mînă, strîngînd mîini cu cealaltă, simţindu-mă deodată foarte singură.

M-am scuzat la scurt timp după asta şi am plecat grăbită să-l găsesc pe Ben. Am intrat în sufragerie, unde bucătarii aranjau mesele şi platourile imense de argint cu purcei de lapte împodobiţi cu frunze de dafin şi mere verzi. Pe platouri de aur erau raţe rumenite, înconjurate cu pene roşii, salate amestecate cu flori fragede, păuni sculptaţi în gheaţă tronau peste munţi de crevete şi homari, iar în cupe de cristal – caviar servit cu linguri în formă de scoici. Un tul albastru-păun atîrna din tavan ca un cort şi valeţi cu pantaloni scurţi de catifea şi peruci albe pudrate aşteptau să servească musafirii.

Era ca o bacanală romană. Totul la Villa Marcessi, chiar şi mîncarea, era atît de îmbelşugat încît am ştiut fără să arunc o privire că acolo nu voi găsi covoare tocite sau cornişe care se cer lustruite, nici pereţi scorojiţi.

Ştiam că bătrînul conte Marcessi se prăpădise de mult, dar aş fi putut să jur că pivniţele erau încă pline cu vinuri rare, cutiile speciale cu trabucuri Havana şi seifurile cu argintărie Cellini şi bijuterii nepreţuite, ca şi cerceii pe care îi purtam, şi

care fuseseră probabil transmise în familie de-a lungul secolelor. Şi cînd bătrînul conte şi-a găsit o soţie care a ştiut cum să-i cheltuiască banii, a petrecut şi el nişte ani minunaţi. Şi cum ar fi putut altfel lîngă o femeie ca Maggie, care i-a arătat cum să se bucure de viaţă.

Am ieşit prin uşile mari pe terasa vastă dinspre grădinile superbe ale Villei Marcessi şi lacul pe care fîntîni arteziene luminate dansau în ritmul muzicii. Un vînticel cald îmi răvăşi părul. Sirocco, îmi spusese Nonna, şi sufla dinspre deşerturile Africii. Feţele de masă albastru-păun fîlfîiau şi lumînările tremurau în timp ce mă plimbam pe lîngă lămîii uriaşi în imense hîrdaie.

Înserarea curgea către noapte, iar colinele aveau moliciunea faldurilor de catifea. Cerul era senin, limpezit de briză, şi luna se ridica la orizont. Glasurile nopţii fierbinţi ajungeau pînă la mine: ţîrîitul greierilor, orăcăitul broaştelor, chemarea dulce a păsărilor, foşnetul frunzelor în briza caldă. Am lăsat sandalele aurii să-mi alunece din picioare şi am simţit sub tălpile goale dalele de teracotă calde încă. Totul aici era atît de frumos şi atît de îndepărtat de viaţa mea adevărată, încît am simţit că mi se umezesc ochii.

M-am gîndit că este prea seducător, periculos de seducător. Era o viaţă de vis. Trebuia să plec, să mă întorc la siguranţa realităţii mele, înapoi în camera de urgenţă, unde făceam ce mă pricepeam cel mai bine să fac. Da, sigur că da, mi-am spus cu amărăciune. Desigur, doctoriţa Jericho – salvatoarea umanităţii.

Am auzit paşi în spatele meu şi mi-am şters repede ochii înlăcrimaţi. Întoarcerea capului a fost însoţită de clinchetul enormilor cercei de diamant. Ben Raphael stătea lîngă mine, relaxat, degajat în jacheta lui albă de seară, cu mîinile în buzunare. Se simţea atît de bine în propriul corp, era atît de sigur pe sine, că îl invidiam.

31

BEN

Ben era hotărît să nu se dea de gol, dar dorea în același timp să afle mai multe despre femeia asta enervantă care îl înnebunea și altfel decît pentru motivul atît de evident – vila.

Observase strălucirea rochiei ei albe pe terasă și profilul ei conturat de lumina tremurătoare a lumînărilor. Părul blond se ridica deasupra sprîncenelor în valuri moi, ondulate după urechile ei mici îngreunate acum – sesizase el – de picături mari de diamant. Era desculță și suplă în muselina care se mula pe genunchii ei bronzați, și se gîndise că așa cum e îmbrăcată în alb și cu haloul părului și fără ochelari arăta ca un înger de Boticelli. Ceea ce, desigur, ea nu era. Doctorița Gemma folosise cuvinte aspre pe care nu le-ar fi tolerat nici un înger.

Se întoarse și-l privi mijind ochii care aruncau scăpărări albastre. Se încruntă – ar fi putut să jure că plînsese.

– Îți place vila? o întrebă, iar ea își netezi părul și îi aruncă privirea aceea rece cu coada ochiului.

– Nu așa ai început și data trecută?

– Am crezut că este o introducere bună.

– Introducere la ce?

Era la fel de rece ca limonada cu gheață, și la fel de acidă.

– Trebuie să stăm de vorbă, noi doi.

– Da, răspunse ea, spre surprinderea lui.

Îl studia în continuare cu ochii mijiți. Îi întoarse privirea. Se gîndi că avea un aer ciudat în seara asta, cu rochia ei albă, deși ar fi putut să jure că este una dintre acele femei care arată mai bine dezbrăcată decît îmbrăcată. Era o fetișcană aprigă și,

Doamne, cît de bine îl făcuse să o ştie. Declarase război între ei doi, dar acum depindea de el să încheie armistițiu.

– Villa Marcessi este frumoasă, spuse ea brusc. Mai ales frescele din hol.

Aprobă cu o mişcare a capului.

– Sînt de Veronese. Ştiai că frescele au fost pictate într-o perioadă cînd cea mai mare parte a oamenilor era analfabetă? Aşa că artiştii pictau pentru ei poveştile pe pereţi, ca un fel de cărți.

– Nu ştiam.

Se uitară o clipă lungă unul la celălalt. Apoi:

– Unde este fiica ta? întrebă ea.

– Probabil cu a ta. Le-am văzut împreună acum cîteva minute, şterpelind un pahar de şampanie.

– Şi nu le-ai oprit? exclamă ea scandalizată.

– Bineînțeles că nu, n-a fost nevoie. Au gustat puţin, s-au înecat şi au scuipat totul, după care s-au dus să caute Cola. Ştii, trebuie să înveţe ce este rău şi ce este bine!

– Nu crezi că ar fi trebuit să le spui că nu este bine să bea?

Replică rîzînd:

– Cred că au aflat singure. Ascultă, doctore, am venit ca să încheiem un armistițiu. Hai să facem o plimbare prin grădină şi să vorbim despre Villa Piacere.

Se uită la el neîncrezătoare, dar pînă la urmă pentru asta venise aici, nu?

Încălță sandalele, Ben îi oferi braţul şi coborîră împreună treptele grădinii tăcute, luminate de felinare. Ţipătul unui păun, ascuțit ca al unui copil, tulbură liniştea, apoi altul şi altul, pînă ce noaptea se umplu de strigătele de jale ale păsărilor.

– O nălucă trecînd peste mormîntul tău, îşi aminti el zicala.

– Poate, zise ea, reluînd privirea de gheață.

– Vreau să ştii că am cumpărat vila cu bună-credință, începu

el. Am toate documentele legale. Am plătit un cec în contul contelui Piacere. Nu mi s-a spus nimic despre vreun testament sau despre orice altă dispoziție a contelui în legătură cu soarta vilei. Avocatul Donati mi-a spus că-şi face datoria şi că averea Piacere va avea numai de profitat de pe urma vînzării. A adăugat că existau taxe restante, pe lîngă cheltuielile de înmormîntare. A fost bucuros să primească banii şi să pună averea în ordine. Totul a fost legal, autentificat. Crede-mă, nu a avut loc nici o neregulă. Sînt expert în astfel de chestiuni.

– Numai că exista un testament prin care proprietatea revenea familiei mele, iar Donati nu ți l-a arătat niciodată.

– Ai o copie după acest testament?

Gemma oftă. Se aşteptase la întrebarea asta.

– Ai văzut vreodată testamentul?

Dădu din cap.

– Nu, dar Don Vincenzo l-a văzut. Era după înmormîntare, iar Donati inventaria conținutul seifului contelui. Don Vincenzo spune că Donati a scos documentul. Era testamentul şi ultima dorință a contelui, scrise de mîna lui. Donati îl întrebase cine este Paolo Corsini, apoi i-a arătat testamentul în care scria că proprietatea era lăsată moştenire familiei Corsini. Donati a spus că, desigur, nu a mai rămas nimeni din familia asta, dar mai tîrziu Don Vincenzo a aflat că au emigrat în America cu mulți ani în urmă. Şi-a jurat să le dea de urmă... să o găsească pe Nonna, adică. Şi pînă la urmă, peste cîțiva ani, a reuşit.

– Uite ce e, se opri Ben şi se uită în ochii ei. Am încercat să iau legătura cu Donati, dar nu răspunde niciodată la telefon. Trebuie să-ți spun că mingea e în terenul tău, doctore Gemma. Pînă n-o să poți dovedi altfel, sînt proprietarul legal al Villei Piacere.

Se uita la el parcă gata să plîngă, cu ochii aceia albaştri trişti şi cu fața de înger.

– Îmi pare rău.

Îşi puse mîna pe braţul ei şi o simţi tremurînd. Un fior îl străbătu prin tot corpul, dar nu era o stafie trecînd peste mormîntul lui. Femeia asta avea ceva deosebit; îi trezea o tandreţe de care nu se ştia capabil. O mîngîie uşor pe braţ cu vîrful degetelor şi o simţi închizîndu-se în sine.

– Gemma, şopti, îmi pare rău... n-am vrut să te rănesc.

– Nu-i nimic. N-ai făcut nimic rău. Va trebui să dovedesc asta, declară ea dînd din cap.

Se apropie de ea şi-i puse braţul în jurul umerilor goi. Simţea oasele delicate, vedea pulsaţia venei de la gît. Ochii lui reflectau scînteierile cerceilor ei de diamant şi deodată se simţi îndemnat să o sărute. De fapt, vrusese să o sărute din prima clipă cînd o văzuse. Dorea să ştie cum sărută o femeie ca ea. Voia mai mult, să o cunoască, să ştie cum era ea de fapt, care erau secretele ei, de ce se purta ca o fecioară de gheaţă, de ce nu voia să se îmbrace mai elegant, de ce îşi refuza orice bucurie.

Puse mîna pe gîtul ei, urcînd cu degetele către părul blond şi moale, simţind umezeala fierbinte de pe ceafa ei. O trase mai aproape, îi văzu gura deschizîndu-se a mirare. Şi o sărută.

32

GEMMA

Ştiţi cum este să săruţi un bărbat pentru prima oară după trei ani? Ca un şoc electric ce-ţi trece prin vene, puncte luminoase în spatele pleoapelor închise, genunchii ţi se moaie brusc ca ai unui pisoiaş şi o voinţă care s-a topit într-o incandescenţă între

picioare. Este ca şi cum ai face dragoste pentru prima oară, numai că mult mai bine, pentru că ştii ce se întîmplă şi de ce te simţi aşa.

Eram ca eroina dintr-un roman de Jane Austen, slabă şi pe cale să cad pradă unei fantasme, cu excepţia faptului că eu voiam mai mult. Să mă sărute mai mult, să mă simt mai mult aşa... Nu aş fi vrut să se mai termine.

Simţeam buzele lui apăsîndu-le puternic pe ale mele, deschizîndu-le, explorîndu-mă tandru cu limba. O, Doamne, ştiam că nu ar trebui să faci asta de la prima întîlnire, să săruţi cu gura deschisă, adică, cel puţin cînd eram eu tînără nu se făcea aşa ceva. Dar acum voiam să fac asta, pur şi simplu *voiam*. Şi recunosc, da, îl doream! Bărbia lui aspră îmi zgîria pielea. M-am lipit de corpul lui, ruşinată de cît de mult îl doream. Fusesem celibatară timp de trei ani şi în treizeci de secunde îmi pierdusem castitatea.

Îşi dezlipi buzele de ale mele şi m-am uitat fără răsuflare în ochii lui. Ştiu că ar fi trebuit să-l îndepărtez, ştiu prea bine. Îmi compromiteam tot viitorul acum. Dar l-am oprit? Nu! Degetele lui se jucau în părul meu, trăgîndu-mă înapoi spre buzele lui. Şi eram pierdută în asemenea extaz că nu mă mai gîndeam la nimic. O, Dumnezeule, mi-am zis, în timp ce buzele mele erau lipite de ale lui şi îi simţeam limba dulce, moale şi netedă. Aşa cum îmi doream să fie!

Un foc de artificii explodă pe cerul nopţii într-o strălucire colorată de rachete şi scîntei, flori şi stele. O clipă m-am întrebat dacă este numai în mintea mea. După care mi-am dat seama că era real, că focul de artificii se aprinsese pentru a sărbători cei patruzeci şi nouă de ani ai lui Maggie.

Am luptat să revin cu picioarele pe pămînt, l-am îndepărtat,

m-am dat înapoi, mi-am aranjat părul ciufulit, abia îndrăznind să mă uit la el. Şi cînd i-am aruncat o privire, am văzut că îmi zîmbea.

– N-am vrut să fac asta, îmi spuse.

– A, mulţumesc pentru compliment!

– Vreau să spun că am vrut aşa de tare că nu am putut să mă abţin. Cred că am vrut să te sărut de prima dată cînd te-am văzut.

Mi-am amintit de felul în care s-a uitat la mine la Hassler, făcîndu-mă să mă simt de parcă aş fi fost singura femeie din încăpere. Tot aşa se uita la mine acum şi m-am întrebat, derutată, ce ar trebui să fac. Era duşmanul meu, cel care o să-i ia mamei mele moştenirea. Iar asta era mai rău decît a te da cu duşmanul, aproape că mă culcasem cu el.

Focul de artificii încă lumina noaptea cînd m-am aplecat să-mi ridic poşeta aurie care alunecase pe jos. Am scos ochelarii şi mi i-am pus pe nas. Erau ca o barieră între mine şi el, dar acum îl vedeam clar şi, la naiba, arăta la fel de bine, la fel de relaxat, la fel de seducător. Trebuia să plec de acolo înainte să fie prea tîrziu.

– O să-l găsesc pe Donati, o să vezi, i-am spus cu răsuflarea tăiată. Apoi m-am întors pe tocurile mele subţiri şi am plecat ţanţoş. Şi pentru prima oară nu m-am împiedicat. Totuşi m-am întors să mă uit la el cum îşi ştergea rujul meu de pe buze cu o batistă, zîmbindu-şi. *Da, ca pisica după ce a furat smîntîna!* mi-am spus furioasă.

La naiba, pînă la urmă tot mă făcusem iar de rîs.

33

MUFFIE

Muffie Raphael o urmă pe Livvie pe terasă ca să vadă focul de artificii. O urmărise pe Livvie toată noaptea în speranța că o să vorbească cu ea, dar Livvie se purtase de parcă nici n-ar fi fost acolo. Muffie a șterpelit pînă și un pahar de șampanie cînd Livvie a luat unul, dar l-a vărsat tot pe îngrozitoarea ei rochie roz.

Livvie se opri la marginea terasei, pe jumătate ascunsă în spatele unui imens lămîi, fără să se uite la cer, ci la grădinile abia luminate, unde felinarele roșii sclipeau în copaci ca niște baloane de foc. Felinarele erau la fel de roșii ca rochia pe care o purta Livvie, se gîndi Muffie cu invidie.

Își trecu mîinile peste taftaua sa roz, peste oribilul corsaj cu volănașe și cu zorzoane pe umeri, detesta toate astea și eșarfa mare de satin roz, și afurisiții pantofi de piele Mary Jane, originali, pe care mama ei o obliga mereu să-i poarte. Nu avea voie să-și aleagă nimic singură și renunțase deja să mai încerce. „Mama știe cel mai bine", suna eternul refren din casa lor. Și dacă nu mama, atunci bunica. Toată lumea știa cel mai bine, în afară de Muffie. Și de tatăl ei, cu toate că el nici măcar nu părea să știe ce poartă fetițele de vîrsta ei.

Rămase la un pas în spatele lui Livvie, sperînd că fata se va întoarce să o salute, dar nu a făcut-o. Se uita numai la grădină, de parcă ar fi văzut ceva foarte interesant acolo.

Muffie trecu pe lîngă lămîi și se opri chiar lîngă ea, uitîndu-se la focurile de artificii care explodau într-o cascadă albastră și argintie. Livvie nici nu băgă de seamă că era acolo.

Muffie se uită şi ea în grădină şi îl văzu pe tatăl ei cu braţele în jurul unei femei. Făcu ochii mari de uimire şi şopti:

– Doamne!

Livvie se întoarse brusc şi se uită la ea.

– Tatăl tău o sărută pe mama mea, spuse Livvie sec.

– Mama ta îl sărută pe tatăl meu, i-o întoarse Muffie.

– Mama mea nu sărută bărbaţi, nu de cînd l-a cunoscut pe Cash, spuse Livvie.

– Da?! După cîte văd, se pare că îi place să fie sărutată. Muffie se aplecă peste balustradă ca să vadă mai bine.

– De unde ştii, ai sărutat tu vreodată?

– Ăă, nu. Da... dar numai la jocurile de ziua mea, ştii...

– Ha, spuse Livvie, de parcă experienţa ei ar fi fost mult mai vastă. Asta înseamnă că nu ştii.

– Dar tu? se uită Muffie întrebător la ea. Voia să ştie cum este să fii sărutată, şi de unde se cumpără haine ca ale ei, şi despre părul ei... despre existenţa sofisticată a lui Livvie, care era atît de diferită de a ei, din casa mare din Connecticut, unde trebuia să stabileşti întîlniri pentru ca prietenii să te viziteze şi nimeni nu trecea pe acolo pur şi simplu. Simţea că trăieşte ceva mai mult cînd mergea să stea cu tatăl ei în SoHo, iar el o scotea la restaurante micuţe şi la spectacole pe Broadway şi o ajuta să-şi facă temele la matematică, ceea ce constituia tortura vieţii ei. Pur şi simplu nu avea minte pentru matematică. El rîdea de ea, îi spunea că nu poate să înţeleagă cum propria lui fiică nu poate face adunări şi apoi îi arăta cum să adune. Îl iubea pe tatăl ei mai mult decît pe mama, dacă era să spună adevărul. Dar adevărul era că voia să fie liberă.

– Mama ta arată drăguţ în seara asta, spuse Muffie.

Livvie aprobă trist cu o mişcare a capului.

– Problema cu mama mea este că nu ştie cît de drăguţă este. Adică nici nu se gîndeşte vreodată la ea. Uneori mă întreb

ce vede cînd se uită în oglindă, cu toate că aproape n-o face niciodată. Nu are niciodată timp.

– Îmi place rochia ta aşa de mult! spuse Muffie.

Livvie se uită la ea, măsurînd-o din cap pînă-n picioare.

– De unde ai luat asta? Arăţi ca o domnişoară de onoare.

Muffie dădu din cap amărîtă.

– Ştiu. Tăcu o clipă, apoi continuă: Cum îţi faci părul aşa, culoarea – vreau să spun?

– E uşor, răspunse Livvie şi ochii i se luminară de un zîmbet. Vrei să-ţi arăt?

– Serios? Mi-ai arăta? Nu glumeşti? sclipeau ochii lui Muffie.

– Vorbesc serios, Muffie, zise Livvie dînd din cap şi luînd-o prietenos pe după umeri.

34

ROCCO ŞI NONNA

Rocco Cesani arăta elegant în costumul negru, cu cămaşa albă şi cravata neagră pe care Maria Sophia îi spusese că ar trebui să o poarte, deşi se simţea de parcă ar fi mers la o înmormîntare, nu la o petrecere. Pentru prima oară nu purta pălăria şi tot pentru prima oară cîinele lui nu era cu el, deşi Fido îl aştepta, de fapt, în camion. Rocco se amestecă printre oaspeţi, gustînd din paharul de şampanie, şampanie bună, putea aprecia el, şi admirînd casa lui Maggie Marcessi.

La fel ca şi Villa Piacere, cunoştea casa asta dintotdeauna. Se jucase aici cu băiatul grădinarului cînd era copil. Ca tînăr, servise la masă şi ajutase la bucătărie la nenumăratele petreceri,

cu toate că singura la fel de fastuoasă ca asta fusese nunta lui Maggie, cînd ea purtase valuri de satin alb împodobit cu perle şi diamante, că nu se mai ştia care este mireasa şi care tortul de nuntă.

Vînase fazani şi iepuri pe proprietatea asta, ştia că locul cel mai bun pentru trufe era în partea de jos a crîngului, sub un stejar pitic, iar el şi Fido erau singurii care ştiau asta. Ani de zile adusese în această casă cel mai bun lapte de la o anumită vacă albă de Chianina, pe care o ţinea în grajd şi o dădăcea zilnic. Fusese la înmormîntarea contelui Marcessi acum zece ani, purtînd acelaşi costum şi cravată şi după aceea aşteptase la rînd la intrare ca să sărute mîna văduvei. De pe ferma lui aduseseră şi purceii de lapte de la petrecerea din seara asta, ca şi uleiul de măsline proaspăt, din cea mai bună livadă a lui. Era un bărbat cu multe calităţi şi cunoştea mulţi dintre invitaţii din seara asta; şi la fel de mulţi auziseră de el.

O văzu pe Sophia Maria croindu-şi drum prin mulţime.

– *Madonnina mia,* îşi şopti, *che bella.*

Se apropie de el zîmbind, iar el întinse mîna ca să o ia pe a ei într-a lui. Apoi se aplecă să i-o sărute.

– *Principessa,* spuse zîmbind, iar Sophia Maria făcu o plecăciune şi replică:

– *Principe.*

După care o conduse pe ringul de dans pentru un vals.

Sophiei Maria îi plăcea să simtă mîna lui pe talie cînd o conducea sigur pe sine. Dar pentru că era cu un cap mai înaltă decît el, trebuia să se uite în jos cînd vorbeau. El se uita în sus în ochii ei şi îşi zîmbeau.

– Rocco, îi spuse, îţi mai aminteşti despre ce am vorbit alaltăieri?

– Villa Piacere, *sì*...

– Cred că este timpul să acţionăm, Rocco.

Se opri şi se uită la ea. Îşi frecă nasul cu două degete, acesta fiind gestul italian prin care spunea că totul este în regulă, apoi zise dînd solemn din cap:

– Ai încredere în mine, Sophia Maria.

Valsul se termină şi ei părăsiră ringul. Se aşezară unul lîngă celălalt pe o canapea. Un valet le oferi şampanie, apoi altul le aduse blinî cu caviar; băură şampania şi gustară caviarul, într-un *tête-à-tête* conspirativ.

Focuri de artificii aprinseră cerul şi Maggie Marcessi trecu în fugă pe lîngă ei, cu penele fluturînd.

– Italieni afurisiţi, spuse, nu fac nimic la timpul potrivit. Ar fi trebuit să înceapă focul de artificii la miezul nopţii, cînd formaţia cînta „La Mulţi Ani". *Attenzione,* toată lumea, nu mai putem face nimic acum, aşa că mai bine vă bucuraţi de ele cît mai puteţi. Şi ridică braţele, făcînd semn mulţimii să iasă pe terasă, printre oh-uri şi ah-uri, în timp ce cascade aurii scăldau cerul dintr-o dată incrustat cu diamante.

Ochii Sophiei Maria, la fel de negri ca ai lui Rocco, reflectau lumina artificiilor. S-au uitat unul la celălalt, şi-au zîmbit şi el a luat-o de mînă.

35

MAGGIE

Maggie o văzu pe Gemma urcînd în fugă treptele din grădină. Hmm, se gîndi, mă întreb unde a fost şi cu cine. O prinse de braţ cînd tînăra femeie trecu pe lîngă ea.

– Te distrezi, draga mea? o întrebă.

– Oh, ah... da. Mulţumesc, Maggie, este o petrecere grozavă!

Dar nimic nu scăpa ochiului cunoscător al lui Maggie.

– Gemma Jericho, eu cred că tocmai ai fost sărutată, declară ea. Şi sărutată bine, judecînd după privirea ta.

– Ce privire?

Maggie izbucni în rîs.

– Nu mă poţi păcăli pe mine, draga mea. Hai să mergem în budoar ca să-ţi refaci machiajul şi poţi să-mi vorbeşti despre ce s-a întîmplat. Ca între fete, ştii? Oh, Doamne, ce palpitant!

Bubuitul unui gong răsună în pereţi, făcîndu-le pe amîndouă să tresară. Maggie se uită la un servitor, care era unul dintre cei şase grădinari din tura de zi.

– Ce zăpăcit, murmură, şi i-am spus să nu lovească aşa tare.

– *Signore e signori*, cina este servită! strigă el şi mulţimea de invitaţi părăsi terasa, îndreptîndu-se spre sufragerie.

GEMMA

Budoarul era mare şi la fel de luxos ca într-un hotel de cinci stele. M-am aruncat pe o banchetă acoperită cu brocart şi m-am uitat la mine în oglinda luminată în roz. Chiar şi în lumina aia roşiatică arătam palidă, iar gura mea avea acel aer frămîntat pe care îl dau momentele de pasiune.

– Hm, spuse Maggie gînditoare, uitîndu-se la mine, poate că ai nevoie de mai mult decît de ruj. Arăţi de parcă îţi trebuie un duş rece.

– Oh, Maggie, am spus, şi spre groaza mea am simţit lacrimile umezindu-mi iar genele.

– Ce este, fetiţo? Poţi să-i spui lui Maggie. Se înghesui pe

banchetă lîngă mine şi-mi luă mîna într-a ei. Nu-ţi face griji, nimeni nu o să intre aici, toţi mănîncă acum, mă asigură ea.

– Este... complicat, am spus, iar ea îmi mîngîie mîna.

– Nu este oare mereu complicat?

– Da, dar acum chiar este foarte complicat. Ceva mi s-a întîmplat acum trei ani, un bărbat... iubitul meu. Oh, nu spun asta deloc cum trebuie. Numai că, ştii, nu vorbesc niciodată despre asta. Maggie, l-am iubit atît de mult! S-a terminat! Inima mea a fost zdrobită şi mi-am jurat că niciodată, niciodată n-o să mă mai uit la un bărbat. Mi-am spus că nu am nevoie de nici un bărbat şi că am să-mi dedic viaţa profesiei. Că o să-mi cresc fiica, o să am grijă de mama, o să mă duc la slujbă în fiecare zi... şi că asta o să fie viaţa mea de acum încolo. Poate nu foarte fericită, dar nici nefericită. Viaţa va merge înainte.

M-am uitat în ochii albaştri plini de înţelegere ai lui Maggie.

– Am ridicat o barieră între mine şi lume, am şoptit trist. Eram o femeie cu inima de gheaţă.

– Şi nici un bărbat nu ar fi putut să o topească, termină ea gîndul, iar eu am aprobat dînd din cap. Pînă în seara asta, adăugă ea, isteaţă. Lasă-mă să ghicesc cine a fost. Ben Raphael.

– M-am făcut de rîs, Maggie, am şoptit. La naiba, l-am lăsat să mă sărute. Şi, mai mult decît atît, mi-a plăcut, la naiba!

– Sigur că ţi-a plăcut. Nu-i nimic rău într-un sărut, fetiţă dragă, şi aş putea să pun pariu că Ben sărută bine. Dar vrei să-mi spui că n-ai mai sărutat un bărbat de trei ani?

– Mi-am promis că o să fiu singură.

Dădu scurt din cap.

– Ei bine, draga mea, poate că este cazul să ieşi din mănăstire. Nu ştiu ce a fost între tine şi bărbatul acela şi n-am să te întreb acum, pentru că văd cît de supărată eşti şi fără asta. Dar viaţa merge înainte, Gemma. Iar tu trebuie să continui să trăieşti.

Scoase o pudrieră de aur din poşeta de mărgeluţe şi mi-o întinse, concomitent cu rujul ei roz.

– Acum gata, scumpo, usucă-ţi lacrimile, pudrează-ţi nasul, dă-ţi cu ruj şi hai să mîncăm ceva. Şi apoi o să dansăm pînă-n zori.

Mă aşteptă la uşă.

– Iar săptămîna viitoare promit să-ţi citesc în cărţi, spuse făcîndu-mi şmechereşte cu ochiul. Atunci o să vedem ce te aşteaptă de fapt în viitor.

36

BEN

În dimineaţa de după petrecere, Ben se trezi tîrziu. Ar fi fost drăguţ să poată spune că primul lucru la care s-a gîndit a fost Gemma, dar nu a fost aşa. Se va gîndi la ea mai tîrziu, într-un context cu totul diferit de cel de aseară.

Soarele pătrundea prin perdelele tocite de brocart, atît de subţiate de vreme că erau aproape ca o plasă. Îi era cald, iar primul lui gînd a fost, de fapt, că trebuie să facă un duş.

Îmbrăcă un halat şi se duse desculţ pînă în camera fiicei lui. Patul era gol. Rochia roz de tafta era aruncată pe podea, împreună cu unul din pantofii Mary Jane pe care copila îi detesta. Se gîndi că trebuie să facă ceva în privinţa hainelor ei. Fetiţa detesta lucrurile pe care i le cumpăra mama ei. Presupuse că este în bucătărie cu Fiametta, menajera, mîncînd

din pîinea prăjită *ciabatta,* cu gemul de căpşune făcut de Fiametta. Asta mîncau în fiecare dimineaţă, plus un pahar de lapte rece şi dulce de la vaca lui Rocco Cesani.

Porni înapoi de-a lungul culoarului pînă la baia lui. Era aşa de mare că puteai să dai o petrecere acolo. Cada cu picioare întoarse era un obiect antic *in situ.* Instalaţia de duş era o lucrătură sofisticată în fier şi îi ajungea cam pînă la jumătatea pieptului. Iar capătul prin care ieşea apa era o floarea-soarelui imensă de metal, cu petale periculos de ascuţite şi găuri minuscule care lăsau să treacă o cantitate de apă potrivită pentru baia unei vrăbii.

Întreaga încăpere fusese probabil renovată prin 1904. În colţ era un şemineu din gresie verde, cu o oglindă ornată deasupra. Era pardosită cu un parchet tocit acum, iar ferestrele înalte fără perdele dădeau spre intrarea din faţă, oferind vizitatorilor o imagine clară a celui de sub duş. Dar ce naiba, nu aştepta pe nimeni.

Intră în cadă, mînuind cu grijă duşul în formă de floarea-soarelui şi întoarse robinetul fastuos cu patru ramuri către semnul *caldo.* Auzi un sunet îndepărtat pe ţeavă. Aşteptă răbdător. Lucrurile se desfăşurau cu încetinitorul prin părţile astea. Se aplecă să potrivească robinetul şi scoase un ţipăt cînd floarea-soarelui căzu şi îl stropi în locul cel mai nepotrivit cu un jet de apă rece, provenit parcă de la un izvor subteran.

Scrîşni din dinţi. Bine, va face un duş rece. Se săpuni în timp ce apa continua să huruie pe ţevi. Jetul rece se subţie într-o şuviţă maronie – apoi nimic. Nici o picătură de apă.

Lovi ţeava de metal cu pumnul, dar nu obţinu decît încă un strop de rugină. Era plin de săpun, iar pe ţeavă era deşert.

Înjurînd, se uscă şi plecă să vadă ce se întîmplase. Înţelese repede că nu era un strop de apă în toată casa.

*

– Nu putem face nimic, *signore,* i se spuse la telefon de la departamentul pentru apă. Este cald, prea mulţi turişti fac duş, sînt prea multe piscine. Aşa este vara. Va trebui să aveţi răbdare, *signore,* apa va reveni pînă la urmă.

– Da, dar cînd exact va fi acel „pînă la urmă"?

A obţinut în loc de răspuns un rîset.

– *Piano, piano, signore! Con calma.* O să revină curînd.

Ben puse receptorul în furcă şi se uită gînditor la el. Venea aici de ani de zile şi nu i se mai întîmplase aşa ceva. Înţelese imediat: era şantaj cu apă, iar banii erau răspunsul. Va trebui să se ducă în oraş, la bancă, şi să încerce să se înţeleagă cu birocraţii. Se mai gîndi puţin, bătînd darabana cu degetele. Ciudat, totuşi, că asta se întîmplase numai după ce veniseră în sat Gemma Jericho şi familia ei.

Trase pe el o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, încălţă nişte pantofi de sport şi îşi puse la mînă ceasul lui vechi cu brăţară de oţel. Avea ceasul acela de atîta vreme că aproape putea fi considerat un obiect antic. Îl cumpărase cînd avea douăzeci de ani şi urca primele trepte pe scara succesului, împreună cu o pereche de butoni de argint care, se gîndise el, o să-i confere un aspect prezentabil. Nu că ceasul sau butonii ieftini ar fi făcut vreo diferenţă, dar nu ştia asta pe atunci. Mai avea multe de învăţat. Şi probabil mai are încă, gîndi şi oftă.

Se duse pînă la fereastră, dădu perdeaua la o parte şi se uită afară. Chiar şi fîntîna secase.

Se gîndi la Gemma Jericho.

37

GEMMA

Umblam în sus şi-n jos în camera mea de la *Albergo d'Olivia,* cu mîinile strînse la piept, încruntată. Ajunsesem tîrziu acasă după dansul pînă în zori şi, spre surpriza mea, dormisem buştean. Dacă n-ar fi fost Ben, m-aş fi simţit iar ca Regina Dansului. Cel puţin, dansam încă la fel de bine. M-am trezit la amiază în cîntecul păsărilor şi aroma prînzului intrînd pe fereastra deschisă. Şi primul lucru la care m-am gîndit a fost Ben. Şi sărutul lui.

Of, Doamne, n-ar fi trebuit să fac asta, chiar nu ar fi trebuit să-l sărut. Am încălcat toate promisiunile pe care mi le făcusem. Dovedisem că doctoriţa Gemma este pînă la urmă o femeie proastă şi slabă. Ce zici de asta, Gloria Steinem? Asta-i puterea feminismului? Şi-apoi, nu se căsătorise ea însăşi nu de mult, după ce ne spusese tuturor că femeia nu are nevoie de un bărbat pentru a se simţi împlinită? Huh...

– Gemma?

Am deschis uşa şi m-am uitat la Nonna, proaspătă şi cu ochii limpezi, purtînd o cămaşă albastră de bumbac şi sandale albe, cu părul ondulîndu-se pe umeri. Exact ca în vechea fotografie, m-am gîndit, mirată că încă are puterea să mă uimească.

– Unde este Livvie? mă întrebă.

– În camera ei, cred.

– Ba nu este.

– Atunci probabil că s-a dus să se întîlnească cu fata lui Raphael. N-ai văzut ce bine se împrieteniseră aseară?

– Un copil drăguț, aprobă Nonna alegerea lui Livvie, deși mă gîndeam că Livvie nu prea avusese de ales din moment ce nu erau alți tineri la petrecerea lui Maggie. Fă un duș imediat, Gemma, este deja tîrziu. Apoi vino jos, îmi spuse Nonna. O să bem o cafea împreună.

– Mamă, i-am răspuns, am treizeci și opt de ani, nu-mi poți spune ce să fac. Doream grozav să mă întorc în pat.

– Ba sigur că pot, sînt mama ta, nu-i așa? Și acum grăbește-te, Gemma. Asta s-ar putea să fie o zi interesantă.

Și coborî scările, lăsîndu-mă să mă întreb ce a vrut să spună. M-am dus cuminte la duș și m-am spălat de păcatele nopții trecute.

LIVVIE

Livvie pornise de-a lungul străzii principale pentru a se întîlni cu Muffie la ora opt dimineața. Au făcut autostopul și un fermier le-a luat în camion, în spate, la un loc cu doi porci gălăgioși și urît mirositori, și le-a dus la Montepulciano.

Muffie pufnea îngrozită pe cînd urcau dealul spre *piazza* centrală. Strîmbă din nas.

– Acum eu miros mai urît decît porcii.

– Mai taci odată! se rățoi Livvie. Nu te mai smiorcăi atîta.

Muffie merse mai departe, încercînd să țină pasul cu Livvie.

– O să fac un duș de cum voi ajunge acasă, spuse și o auzi pe Livvie oftînd iritată, așa că tăcu și-și propuse să nu mai spună nimic despre cît de urît miroseau amîndouă.

În *piazza,* Livvie o luă direct către cafe-bar. Se așezară sub o umbrelă care le ferea de soarele fierbinte și Livvie făcu comanda:

– *Due cappuccini, per piacere.*

Muffie se uită impresionată la ea, iar Livvie spuse:

– Vorbesc puțin italienește, dacă vrei să știi.

– Ştii cum să ceri chestia aia la farmacie? şopti Muffie, uitîndu-se în jur ca să se asigure că nu o auzise nimeni.

– Sigur că ştiu. Oricum va scrie pe cutie, aşa că nu va trebui să cerem nimic.

– Aha, bine!

– O să-ţi cumperi şi nişte haine noi azi? o întrebă Livvie jucîndu-se cu linguriţa în spuma din ceaşcă.

Muffie o imită şi spuse, lovindu-se peste buzunarul pantalonilor:

– Am banii chiar aici.

– Foarte bine. Atunci bea mai repede cafeaua. Avem o grămadă de treabă de făcut.

Stomăcelul lui Muffie scotea zgomote de foame şi se gîndi cu poftă la pîinea prăjită *ciabatta* a Fiamettei şi la gemul ei proaspăt de căpşune, dar bău ascultătoare, arzîndu-şi limba. Apoi plecară să găsească repede o farmacie şi după asta – magazinele din oraş.

Două ore trecuseră şi încă mai aveau multe de făcut. Ieşiră dintr-un magazin – La Gatta Cioccolata, ducînd în mînă pungi de plastic. Coborau dealul, înapoi către piaţă, cînd Muffie o prinse pe Livvie de braţ.

– Dumnezeule mare, spuse pe un ton din care Livvie înţelese că era ceva serios. Uite-l pe tata!

Livvie o împinse numaidecît pe Muffie pe uşa unei patiserii şi îi spuse să se aşeze la masa din spate în timp ce ea se va uita pe geam. Muffie se execută, răsuflînd uşurată cînd Livvie îi făcu în sfîrşit semn cu mîna că drumul e liber.

Cumpărară apoi cîteva pateuri cu carne şi brînză şi o luară spre şosea. Au stat acolo cu degetul mare în sus, muşcînd din pateurile calde, lipicioase şi aromate. Un cuplu de turişti francezi a oprit curînd. Păreau să-i amuze cele două fetişcane şi au fost atît de amabili încît le-au lăsat la poarta din spate a Villei Piacere.

– Acum, Muffie, spuse Livvie, aruncînd pachetele pe patul

lui Muffie, ştim că tatăl tău este plecat în oraş, deci este cel mai bun moment să o facem.

Muffie se uită la ea speriată.

– Ăă, da, murmură fetiţa.

38

BEN

Ben conducea maşina ce se zdruncina pe aleea neîngrijită de la Villa Piacere şi se gîndea, aşa cum făcea întotdeauna, că trebuie să niveleze pămîntul şi să mai aducă pietriş.

Ocoli fîntîna arteziană cu Land Rover-ul şi observă că secase. Încruntat, urcă treptele din hol. Fiametta trebuie să fi plecat deja şi era îngrijorat că o lăsase pe Muffie singură atîtea ore.

– Muff, unde eşti, iubito? strigă el. Aşteptă cîteva secunde şi strigă din nou. Hei, Muffie, am venit acasă.

Casa avea acel răsunet gol şi se îngrijoră brusc. Se duse la bucătărie. Nu era nimeni acolo. Se uită pe terasă şi la leagăne. Nimeni. În camera octogonală, unde Luchay îl privi cu ochii săi ca două mărgeluţe, după care îşi ascunse capul sub aripă – tot nimeni. Urcă scările din două-n două şi o luă spre camera fiicei sale.

– Muffie, eşti aici?

Bătu tare în uşă, apoi încercă să o deschidă. Era încuiată. Zeci de scenarii oribile îi trecură toate în acelaşi timp prin minte.

– Muffie! strigă din nou. Eşti aici? Răspunde-mi.

– Sînt aici, tati.

– Dumnezeule! Se sprijini de tocul uşii, uşurat. Apoi îl cuprinse furia. Şi de ce nu mi-ai răspuns? Doar m-ai auzit, nu?

– Da, tati.

– Atunci? Deschide uşa.

Aşteptă. Dar nu se întîmplă nimic. Îşi lipi urechea de uşă şi auzi murmure înăuntru. Ce naiba făcea acolo?

– Cine este cu tine? Muffie, dacă nu deschizi uşa imediat, va trebui să o sparg.

Auzi din nou murmure. Apoi paşi pe podea şi cheia răsucindu-se în broască. După care paşii se îndepărtară repede de uşă. Deschise şi se uită la fiica lui.

– Doamne Dumnezeule, strigă el, ce ţi-ai făcut, Muffie?

Părul lung şi blond al lui Muffie dispăruse. Arăta de parcă fusese tunsă cu castronul. Iar părul ţepos, aşa cum arăta acum, era verde deschis. Purta pantaloni scurţi strîmţi de lycra şi un tricou de divă pop, lăsîndu-i buricul gol, înconjurat de ştrasuri sclipitoare. Şi în nas avea un cercel de aur.

Muffie stătea acolo, uitîndu-se speriată la el. Iar lîngă ea, cu o mutră vinovată, fata Gemmei Jericho, copilul post-punk de pe străzile Manhattanului.

– Muffie, o să te omoare maică-ta! urlă el. Şi după aceea o să mă omoare şi pe mine.

– Iar apoi ar putea să mă omoare pe mine, care i-am spus s-o facă, adăugă Livvie uitîndu-se speriată în podea.

– Nu, nu mi-a spus Livvie. Eu am vrut. M-am săturat să arăt, ştii şi tu, ca o mimoză. Ochii lui Muffie scăpărau. M-am săturat de tafta roz şi pantofi Mary Jane şi să trăiesc în spatele porţilor încuiate. Am rugat-o pe Livvie să mă ajute, iar ea a făcut-o. Dar este vina mea, adăugă ea şi o lacrimă i se scurse pe obraz. N-am vrut să te supăr, tati, dar ştii... a trebuit să fac asta.

La naiba, nu numai că arăta ca puştoaica Jericho, dar acum mai şi vorbea ca ea.

– Înţeleg, spuse Ben într-un tîrziu. Dar nu crezi că totul

este cam radical, Muffie? Puteai să-mi spui să mergem la cumpărături.

– Iar tu ai fi putut să sugerezi că *am putea* merge la cumpărături, răspunse Muffie. Dar nu, tu nu te gîndeşti decît la vila asta.

Ben ştia că are dreptate. Numai la asta se gîndea de cîteva zile.

– Bine, încuviinţă el, dar sînt foarte supărat pe amîndouă. N-am să vă las să scăpaţi aşa uşor. Livvie, adună-ţi lucrurile şi coborîţi amîndouă la maşină. Vă aştept jos. Se opri în uşă ca să adauge: Şi, Muffie?

– Da, tati?

– Scoate cercelul din nas.

39

GEMMA

Eram în *alimentaria* ca să cumpăr o pîine italiană care să mă vindece de mahmureală şi de tristeţe şi eram conştientă că vreo zece perechi de ochi se uitau la mine în timp ce îmi făceam cumpărăturile. *Signorina* mă sfătui să iau un remediu pentru *fegato,* ficat (italienii păreau să dea vina pe ficat pentru orice indispoziţie). Am zîmbit bătrînelor cu şaluri negre ce pierdeau vremea în magazin aşteptînd, fără îndoială, să plec şi să vorbească despre mine. Speram că le-am făcut o bucurie astăzi.

– *Ciao, dottoressa,* îmi spuseră într-un cor răguşit, iar eu am fluturat mîna în direcţia lor. Am rîs. Într-un fel, îmi plăcea că

toată lumea mă cunoştea şi ştia ce fac. Era ca un strat protector, aproape aşa cum era camera de urgenţă.

Abia ieşisem din magazin cînd am văzut Land Rover-ul verde-noroi legănîndu-se pe pavajul din piatră. Îi trebuie suspensii noi, mi-am zis. S-a oprit în faţa hanului şi am grăbit pasul. Venise să mă vadă?

L-am văzut coborînd din maşină şi ajutînd-o pe fiica mea să coboare. Şi apoi... să fie Muffie? Inima începu să-mi bată mai repede – nu era a bună. *Dumnezeule, Livvie,* m-am gîndit, *ce ai făcut acum?*

I-am prins din urmă şi am întîlnit ochii lui Ben. Era supărat şi furios. Eu eram precaută.

– Mai e nevoie să-ţi spun ce s-a întîmplat? întrebă el.

M-am uitat la Livvie, apoi iar la el.

– Cred că văd şi fără să-mi spui.

– Fiica ta este de vină pentru asta. O împinse pe Muffie în faţă, ca să văd mai bine. M-am uitat la părul verde pal şi ţepos, la îmbrăcămintea şi pantofii cu talpa groasă. M-am gîndit că tatuajele false de pe mîinile ei şi unghiile de culoarea sîngelui uscat erau o notă originală. Aşadar, se alăturase găştii din *Nosferatu*.

– Livvie, am zis eu, uitîndu-mă sever la ea. Din privirea ei de cîine plouat am înţeles cît de vinovată era.

– Nu am vrut decît să o ajut, mamă. Doar nu puteam să-mi las prietena să treacă prin viaţă ca o Pollyanna, nu-i aşa?

– Este adevărat, se uită Muffie drept în ochii mei. Uram felul în care arătam. Voiam să arăt ca Livvie, să fiu ca ea. M-am săturat pînă peste cap să nu fiu şi eu o persoană adevărată.

– O persoană adevărată? întrebă Ben uimit.

– Nu eram o persoană adevărată, insistă Muffie, îndîrjită. Eram fetiţa lui mami, cea cu care îi place să facă pe grozava la petreceri, o domnişorică perfectă. Şi ştii ce, nu sînt perfectă şi

nu vreau să fiu perfectă, iar Livvie este prietena mea şi nu are nici o vină. Eu am rugat-o să mă ajute.

– De fapt, am spus, fără să-mi pot ascunde zîmbetul, verdele pal vine chiar bine cu bronzul tău.

– Ar fi trebuit să mă aştept că ai să spui asta, izbucni Ben furios. Nu ştiu cum ai de gînd să o pedepseşti pe fiica ta pentru ceea ce a făcut, doctore Jericho, dar te avertizez s-o ţii departe de Muffie. Nu vreau s-o mai văd la mine acasă.

La el acasă! Ne-am uitat unul la altul furioşi.

– O să rezolv problema cu Livvie cum o să cred eu de cuviinţă. Trebuie să-ţi amintesc însă că acea casă este de fapt a mea.

Îmi mai aruncă o privire furioasă, după care îi spuse lui Muffie să urce în maşină. Urcă lîngă ea şi plecă în trombă, cu cauciucurile scîrţîind cînd părăsi piaţa. Am văzut mîna lui Muffie cu tatuajele artificiale şi unghiile de culoarea sîngelui uscat ieşită pe geam ca să ne facă un semn de rămas-bun.

40

GEMMA

Să ştii că greşeşti, spuse Nonna.

Şedeam amîndouă în sala mică de mese a hanului, cinînd la una din acele măsuţe cu faţă de masă verde deschis şi cu o garofiţă roz înfiptă într-o sticlă de San Pellegrino. O pedepsisem pe Livvie şi o trimisesem să ajute la bucătărie pînă cînd voi hotărî eu că este de-ajuns.

Din bucătărie se auzeau rîsete şi mă întrebam dacă fiica mea se distrează de fapt, în loc să simtă că este pedepsită.

– Cu ce greşesc?

– A fost vina lui Livvie, sau cel puţin ea este răspunzătoare pentru toată povestea asta. Este mai mare decît Muffie şi ar fi trebuit să ştie mai bine. Îi datorezi scuze lui Ben.

– Serios?

– Nu fi încăpăţînată, Gemma. Sigur că trebuie să-ţi ceri scuze. Livvie a greşit, iar tu nu ar fi trebuit să-l sfidezi aşa. Ar fi trebuit să-ţi asumi responsabilitatea şi să-ţi ceri scuze pe loc.

Am ronţăit gînditoare încă o frunză de anghinare.

– Şi totuşi, nu este vila lui.

– Uite ce e, spuse Nonna, oprindu-se cu furculiţa în aer, chiar dacă am declarat război, trebuie să ne purtăm civilizat. Ce e drept e drept, iar omul are dreptate să fie supărat pe Livvie şi pe tine că ai fost aşa de obraznică.

– Obraznică? Mă simţeam de parcă eram iar în clasa a treia – *Gemma este obraznică, trebuie să fie mai atentă în clasă....*

Cu toate acestea, nu am putut dormi în noaptea aceea gîndindu-mă la ce spusese Nonna. M-am dat jos din patul meu virginal şi am început să umblu iar prin cameră, cu braţele la piept, uitîndu-mă la *piazza* liniştită şi la fîntîna arteziană cu heruvimi ciobiţi şi delfini. La biserica ce căpăta o strălucire galbenă ca mierea dimineaţa, cînd răsărea soarele. La terenul gol de *bocce* cu umbrela pinilor clătinată uşor de briza zorilor. La tăcutul Bar Galileo, unde o lampă ardea încă deasupra intrării. Şi la Don Vincenzo care cobora scările casei sale de lîngă biserică, pregătindu-se să deschidă devreme.

În Manhattan, cam pe la aceeaşi oră, aş fi fost în metrou, uitîndu-mă pe fereastră, văzînd numai reflexia chipului meu în geam. M-aş fi gîndit la dramele şi haosul de peste noapte, cu

capul plin de țipetele, plînsetele, mirosurile și disperarea din camera de urgență. Mi-aș fi făcut griji pentru Livvie, gîndindu-mă la ce o să se aleagă de ea cu o mamă așa de ocupată. La fel cum mă gîndeam și acum. Numai că acum eram cu ea și, cu toate acestea, făcuse o nebunie mai mare decît oricare din cele de pînă acum.

Nonna avea dreptate. *Ben Raphael* avea dreptate. Și trebuia să-mi calc peste mîndrie și să-mi cer scuze.

Am așteptat pînă la o oră mai civilizată, zece, și am condus pînă la Villa Piacere. Am parcat în spatele fîntînii arteziene, unde am observat surprinsă că Neptun și Venus secaseră. Am urcat treptele de piatră și am sunat la ușă, cu toate că era larg deschisă.

– Bună ziua! am strigat timid.

M-am legănat nervoasă de pe un picior pe celălalt. Mă îmbrăcasem cu grijă pentru scena în care urma să-mi cer scuze. Purtam o cămașă albă de bumbac și o fustă scurtă kaki, care îmi punea în evidență picioarele proaspăt bronzate și sandalele din curelușe subțiri.

– Bună ziua! am strigat din nou, sunînd la ușă.

Nu mi-a răspuns nimeni, așa că am intrat în hol și am rămas acolo, uitîndu-mă în jur. Cineva trebuia să fie aici. Doar era deschisă ușa.

M-am uitat în camera octogonală, în care Luchay stătea cocoțat în cușca sa de aur, ascuțindu-și ciocul de un inel de aur incrustat cu pietre prețioase. Un tablou pe jumătate terminat era sprijinit de un șevalet, iar pe masa de alături erau o paletă, acuarele și pensule. Era o pictură care reprezenta chiar camera asta și mă gîndeam cît de reușită este, cînd deodată l-am auzit pe Ben Raphael:

– Ai venit să-ți inspectezi iar proprietatea?

Am făcut ochii mari. Iată-mă aici, cu cel mai frumos comportament de care sînt în stare, pregătită să mă umilesc și să-mi cer scuze, iar el era gata de atac. Reamintindu-mi că

trebuia să fiu o doamnă drăguță și educată, m-am întors ca să-i vorbesc.

– Bună ziua, am spus zîmbindu-i cît mai încântător cu putință, acel zîmbet care-i făcea pe pacienți să se simtă mai bine, sau cel puțin așa-mi spuneau. Cu el nu a funcționat însă. M-a privit cu răceală și m-a întrebat de ce am venit.

Mi-am luat inima în dinți și am spus:

– Am venit să-mi cer scuze. Am greșit, era vina lui Livvie. Este mai mare și ar fi trebuit să știe ce face. Să știi că am pedepsit-o. Este de serviciu la bucătăria hanului pînă cînd va fi iertată.

Gata, o spusesem. M-am uitat cu speranță la el pe sub gene. Trebuie să recunosc că arăta bine în cămașa albastră, blugii murdari de vopsea și pantofi sport. Iar colțurile gurii lui, o gură atît de atrăgătoare, la naiba, tremurau.

– Ăsta trebuie să fi fost un efort din partea ta, nu glumă.

– Mda. Dar acum am făcut-o.

– Ce zici de o cafea? spuse întorcîndu-se.

– Stai puțin, trebuie să știu dacă mi-ai acceptat scuzele.

– Îți accept scuzele, dar tot nu știu ce e de făcut cu părul fiicei mele și nici ce o să spună mama ei cînd o vedea-o.

L-am urmat în bucătărie, unde un ibric cu cafea aștepta pe plită. Turnă două cești, mă întrebă dacă vreau zahăr sau frișcă și am ieșit afară. Am stat la soare, în curtea mică, pavată, din fața bucătăriei, sub o umbrelă albastră care arunca peste noi o umbră de înserare, de parcă ar fi stat să apună. Am băut cafeaua în tăcere. Mirosul trandafirilor ajungea pînă la noi.

– Nu cred că este numai vina lui Livvie, spuse Ben, iar în același timp eu am zis:

– Nu fi așa de aspru cu Muffie.

Am zîmbit, iar el a adăugat:

–Tu ai început prima.

Mă gîndeam la ce să-i spun.

– Știi ceva, Ben, fiicele noastre seamănă. Amîndouă au

părinți prea ocupați pentru ele. Chiar dacă scuza mea este că serviciul meu este atît de important, iar a ta, probabil, că salariul a sute de oameni depinde de tine. Tu şi cu mine ne asemănăm pentru că sîntem prea preocupaţi de vieţile noastre.

– Mă întreb ce s-ar întîmpla dacă ne-am da amîndoi demisia.

– Eu nu aş putea face asta.

– De ce nu?

– Trebuie să muncesc, să-mi cîştig existența. Nu sînt bogată şi independentă ca tine.

– Nici eu n-am fost mereu bogat.

Mai luă o gură de cafea, uitîndu-se curios la mine, de parcă ar fi vrut să afle ce mă face să trăiesc. Şi eu aş fi vrut să ştiu ce mă face să trăiesc. Dumnezeu ştie că ar fi trebuit să o aflu pînă acum.

– Ce s-a întîmplat cu soțul tău? mă întrebă.

– Ha, cel despre care nici măcar nu merită să vorbim, vrei să spui. A plecat înainte ca Livvie să se fi născut. Nici măcar nu şi-a văzut vreodată fiica.

– Ce fraier! A pierdut cel mai bun lucru din viața lui.

– Dar sigur că nu-i simțim lipsa, am spus redevenind dură sub efectul tonic al cafeinei.

– Şi ce s-a întîmplat după asta? Întinse picioarele în față, uitîndu-se la mine cu coada ochiului. Te-ai mai îndrăgostit vreodată?

Am simțit un val de căldură urcîndu-mi de-a lungul spinării şi fața roşind. Doamne, să fie menopauză prematură sau erau hormonii mei care o luaseră razna din alt motiv? Uram faptul că roşeam şi mi-am dat seama după zîmbetul lui că observase.

– Am fost prea ocupată ca să mă mai îndrăgostesc. A trebuit să termin medicina şi să lucrez în acelaşi timp. Ceva de genul ăsta.

– Şi după medicină şi serviciu, te-ai îndrăgostit?

Ochii ni s-au întîlnit.

– Nu-i treaba ta, am spus.

– Doamne, mormăi el. Ştii ce se întîmplă cu tine? Eşti sigilată în sacul tău frigorific pe care îl pui în frigider de fiecare dată cînd realitatea – un bărbat, eu, pentru numele lui Dumnezeu – de fiecare dată cînd mă apropii de tine. Ce-i cu tine pînă la urmă?

Mă uitam la el cu ochii holbaţi, perplexă. Nimeni nu-mi vorbise vreodată aşa. Niciodată!

Mă apucă de mînă, mă conduse prin bucătărie şi de-a lungul culoarului, prin uşile de la intrare, pînă la Land Rover-ul lui.

Îmi ţinu portiera şi-mi spuse să urc.

– Unde mergem? Unde mă duci?

– Te răpesc, zise, împingîndu-mă în maşină.

Nu eram sigură dacă îmi păsa. Eram prea uimită ca să reacţionez.

– O să mergem, Gemma, spuse în timp ce porni maşina, să vedem Viaţa Adevărată. Cea cu litere mari. Vrei să trăieşti aici, în Toscana? Dar ce ştii despre locul ăsta? Ce ştii despre Toscana adevărată? Eu vin aici de ani de zile. Ăsta este refugiul meu, casa mea. Dumnezeu ştie că de fiecare dată cînd plănuiesc să vin aici mă întreb dacă nu cumva fug de viaţa mea. Dar apoi, cînd sînt aici, ştiu că nu este aşa. Uită-te pe geam, doctore. Spune-mi ce vezi. O străduţă albă şi goală şerpuind în susul dealului. Plopi cu umbra lungă. Soare, vînt, elementele care ne dau struguri şi apoi vin. Şi floarea-soarelui... ah, la naiba, femeie, uită-te şi absoarbe toată frumuseţea asta prin toţi porii tăi. Simte toate astea. Simte ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

M-am uitat pe geam fără să ştiu ce să spun. Imaginile treceau pe lîngă noi ca într-un spectacol de magie, umbră şi lumină, culori şi arome care nu erau spitalul. I-am aruncat o scurtă privire.

– Unde mergem? l-am întrebat din nou cînd maşina hurducăi în susul dealului şi am intrat pe porţile de lemn ale unei mici ferme. O învălmăşeală de şoproane şi hambare, grajdul pentru vaci şi o căsuţă de piatră.

Pe un lac de mărimea unui pled pluteau două sau trei rațe vesele. Vreo doi cîini au venit să ne adulmece cînd am coborît din mașină. O vacă albă și frumoasă se uita la noi din grajd cu ochii ei umezi, umbriți de cele mai lungi gene pe care le-am văzut.

– Am venit aici să luăm ceea ce produce ea, spuse el, luînd o sticlă de pe scaunul din spate al mașinii.

Ne-am dus prin iarba înaltă care ne ajungea pînă la genunchi pînă în spatele grajdului.

– Asta este vaca lui Rocco Cesani, îmi spuse. Nu știu dacă este conștientă de prestigiul pe care îl are, dar laptele ei este cel mai bun. Scoase capacul unui bidon de oțel ținut la frigider, deschise robinetul, umplu sticla, îi puse capacul și ne întoarserăm în mașină.

– Livrarea laptelui în stil toscan, spuse și îmi întinse sticla să gust.

Era gros și cremos. Bun, dulce ca înghețata de vanilie. Mă aflam în raiul laptelui, așa cum nu mai putem avea vreodată în această eră, a laptelui cu 2% grăsime, omogenizat, pasteurizat, degresat. M-am ales cu o mustață albă.

L-am văzut pe Rocco trecînd peste cîmp cu cîinele lui alb și roz. Purta o pereche de pantaloni scurți care atîrnau peste genunchii lui mari, un tricou jerpelit, vechea lui pălărie de ploaie și cizme de cauciuc verzi. Ridică bastonul ca să ne salute, iar noi i-am făcut semne cu mîna, am strigat ca să-i mulțumim și am plecat mai departe.

– Încotro acum? am întrebat, simțindu-mă dintr-o dată foarte bine.

– Începe să devină interesant, ha? îmi spuse Ben zîmbind.

– Poate.

– Acum mergem la cumpărături.

Era duminică dimineața și *piazza* din fața bisericii din satul învecinat era aglomerată. Clopotele bisericii sunaseră pentru

slujbă, în timp ce viaţa îşi continua cursul sub vitraliile sale.

Ne-am făcut loc printre tarabe, admirînd încîntaţi produsele. Am găsit-o pe *signora* care se specializase în *lamponi* – zmeură lucioasă ca rubinele, adunată în aceeaşi dimineaţă. *Signora* asta nu era o precupeaţă cum v-aţi putea imagina. Nu prea tînără, blondă şi fermecătoare, elegantă cu eşarfa sa de mătase Versace. Ne-a vorbit despre zmeura ei, şi despre muştarul special de zmeură, şi despre oţetul de zmeură.

Am luat trei pachete de zmeură şi muştar, apoi ne-am dus la taraba cu peşte, de unde ne priveau ochii lucioşi ai somonilor şi păstrăvilor. Ne-am uitat la legume, admirînd un fel de broccoli despre care mi-au spus că se numeşte *romanesque* şi lujerele răsucite şi verdele crud ale unor legume cum nu mai văzusem pînă atunci. Am cumpărat *radicchio,* salată proaspătă, brînză de capră şi *pecorino.*

Femeia de la taraba cu pîine vorbea englezeşte. Avea pielea măslinie şi ochi luminoşi de ţigancă. Mi-a spus că ea şi soţul ei au căutat o fermă vreme de şapte ani. Acum au găsit-o şi semănau singuri grîul pe care îl măcinau la moara proprie, după care coceau ei înşişi pîinea la cuptoarele din bucătăria lor.

– Soţul meu coace pîinea cu dragoste, îmi spuse, ducînd mîna la inimă. Şi am crezut-o. Am cumpărat o pîine grea, ţărănească, din care am rupt bucăţi delicioase ca să mîncăm în timp ce ne tăiam drum prin mulţime pînă la următoarea vizită, la bar.

Era deja plin de localnici, adevăraţii localnici italieni adică, pe lîngă localnicii din Anglia, Olanda, Germania şi Statele Unite care renunţaseră la desfătările oraşului pentru viaţa mai simplă a unei vile la ţară, a unei pieţe săteşti şi a unui espresso cu coniac duminică dimineaţa. Mai întîi, totuşi, am luat *sfoghiate* – nişte pateuri cu cremă de vanilie, de la *pasticceria* de vizavi. Apoi ne-am alăturat mulţimii ca să bem o cafea, cu lapte cald pentru mine.

Ben bea cafea neagră. Am încercat să nu respirăm fumul de ţigară, ceea ce era imposibil. Ben a strigat *ciao* patronului şi altor cunoştinţe cînd ceasul bisericii a bătut tare ora. După care ne-am strecurat prin mulţime pînă la maşină.

– Plăcerile rurale, am spus privindu-l lung pe sub gene, aşa cum îmi aminteam de pe vremea cînd cochetam, în tinereţe. Sînt sedusă.

– Ai văzut vreodată cu adevărat Florenţa? mă întrebă.

Am dat din cap.

– Atunci acolo o să mergem, declară pornind motorul.

Şi ştiţi ce? Aş fi mers oriunde ar fi vrut el. Nu mă mai simţisem aşa bine de multă vreme. Era ca o călătorie pe covorul fermecat.

41

Norişori pufoşi de culoarea lavandei pluteau deasupra dealurilor, iar ici şi colo se vedeau alţii ca nişte turnuleţe moi. Raze de soare le străpungeau, aurind cerul şi colorînd leneşul rîu Arno în chihlimbariu.

Coboram spre Lungarno delle Grazie, aproape mînă-n mînă cu duşmanul meu declarat şi gîndindu-mă fericită că nu am văzut niciodată o privelişte aşa de minunată ca rîul, clădirile vechi de piatră şi bărbatul care mă însoţea.

Nu puteam să-mi explic. Să fi fost numai pentru că eram în Italia? Sau pentru că eram o femeie slabă? Sau poate pentru că pur şi simplu mă bucuram de plimbarea aceea minunată? Nimic serios. Nu reveneam asupra deciziei mele sau ceva de genul

ăsta. Pur şi simplu mă simţeam bine. La urma urmei, de ce nu m-aş distra şi eu puţin?

Pentru cineva care vedea Florenţa pentru prima oară, aveam ghidul perfect. Ben cunoştea toate detaliile, datele, istoria fiecărei clădiri importante şi a fiecărei statui.

Am stat în Piazza Santa Croce admirînd grandoarea imensei pieţe, mărginită de clădiri din secolul al treisprezecelea. Apoi Ben spuse:

– Vreau să-ţi arăt ceva, şi mă conduse în biserică.

Paşii noştri răsunau în tăcerea maiestuoasă. Şi aici, dragi prieteni, era mormîntul lui Michelangelo. Am trăit acelaşi sentiment ca la Roma, cînd am văzut ruinele templului lui Marcus Agrippa. Uimirea de a afla cît de vechi este, cît de mult face parte din viaţă a fost ca o lovitură în plex, ca şi în mintea mea. Exact aşa mă simţeam.

M-am gîndit la întîmplarea de la Hassler, cînd l-am numit pe Ben Michelangelo din Long Island, şi am rîs.

– Ce-i aşa de amuzant? mă întrebă în şoaptă.

Cînd i-am spus, a rîs şi el şi a zis:

– Mă bucur să aud că măcar te gîndeai la mine.

Ochii ni s-au întîlnit deasupra mormîntului lui Michelangelo şi cred că, pentru o clipă, timpul a stat în loc.

Cristelniţa arăta ca un tort de mireasă octogonal, cu pereţii de marmură albă de Carrara şi verde de Prato, şi am întins gîtul pînă m-a durut ca să văd mozaicurile dinăuntrul domului, lucrate de maeştri veneţieni din secolul al treisprezecelea şi începutul secolului al paisprezecelea.

Alături, ne-am uitat muţi de admiraţie la Uşa de Est a Domului, catedrala (desăvîrşită de Lorenzo Ghiberti, 1378–1455, mi-a spus Ben, care a mai adăugat că Michelangelo o admirase aşa de mult încît o numise „Uşa Paradisului“). Mai

erau zece panouri de bronz care descriau scene din ceea ce Ben numea „povestirile biblice din top ten". Dar şi mai interesante erau cele douăzeci şi patru de capete ale artiştilor vremii, inclusiv autoportretul lui Ghiberti.

Apoi Ben mă luă iar de mînă şi am urcat, unul în spatele celuilalt, pe scara spiralată de piatră pe care nu încăpea decît o persoană, atît era de îngustă şi de mică. Aproape că m-a cuprins o stare de claustrofobie. Pînă am ajuns în vîrf, după un urcuş parcă de cîţiva kilometri, inima îmi bătea puternic, speriată de toate nimicurile. Ne-am uitat prin fereastra îngustă peste oraşul care se întindea la picioarele noastre, şi peste toată Toscana, şi dincolo de rîul care se ramifica, şi-apoi lumea se dizolva într-un vîrtej de culori. M-am ascuns în spatele domului magnific al lui Brunelleschi.

– Am rău de înălţime.

Ben se aplecase peste balustradă ca să admire priveliştea. S-a întors şi a rîs de mine:

– Ţi-e frică, ha?

– Da, am şoptit, şi văzîndu-mă speriată, s-a îndurat de mine, m-a luat de mînă şi m-a condus în jos pe nesfîrşitele trepte de piatră tocită, pînă înapoi, în siguranţa străzii.

Apoi, ca să mă calmeze, ghidul meu care, credeţi-mă, se purta ca întruchiparea farmecului, mă duse în Caffè Rivoire, în Piazza della Signoria, o ceainărie în stil art-nouveau, unde, pentru că se făcuse brusc răcoare, am băut ciocolată caldă şi am împărţit o prăjitură mare, murdărindu-ne de zahăr pe faţă, de parcă ne-am fi cunoscut de ani de zile.

Mă aşteptam ca Ben să fie sarcastic, ostil şi supărat pe mine. Oare ce se întîmpla, m-am întrebat? Dar, de fapt, nici nu voiam să ştiu. Şi e sigur că nu mă gîndeam la trecut sau la viitor în clipa aceea. Vasăzică asta este ceea ce se numeşte „trăieşte clipa". Şi sînt multe de spus despre asta. Uneori.

Deşi *gran piazza* este acum aproape în întregime un loc de parcare, tot poţi sta pe o bancă să te uiţi la fîntîna de marmură a lui Neptun şi la Palazzo Vecchio din secolul al paisprezecelea, care era, după spusele lui Ben, chiar inima Florenţei. Relaxată şi fericită, mă întrebam de ce sunetul unei fîntîni arteziene într-o după-amiază caldă de vară este atît de încîntător.

Nu am vorbit foarte mult. Eram prea ocupaţi să vedem Florenţa şi să ne uităm pe furiş unul la celălalt. Tocmai spuneam că ciocolata caldă este ca aurul topit, cînd Ben mă întrebă dacă făcusem duş în ziua aia.

Ştiam că fusese o zi lungă, dar nu se putea să fie aşa de rău. Şi el nici nu zîmbea. Devenise brusc cît se poate de serios.

– Sigur că da, am răspuns pe un ton serios, tu?

– Da, dar cu foarte mare greutate.

Nu-mi puteam da seama la ce se referea.

– Nu avem apă la Villa Piacere de două zile, spuse el. A trebuit să car apă rece de la cisterna veche ca să putem face baie şi cafea.

Mă întrebam ce legătură putea avea cu mine informaţia aceea personală, sau cu faptul că stăteam la Rivoire bînd ciocolată caldă şi, m-am gîndit, cu faptul că ne simţeam bine.

– Îmi pare rău să aud asta, am spus politicos.

– Tipul de la Departamentul de Apă mi-a spus că sînt prea mulţi turişti care fac duş, prea multe piscine. A spus că se întîmplă mereu.

– Şi chiar se întîmplă?

– Niciodată pînă acum.

Se uita în ochii mei. În alte condiţii m-aş fi gîndit să mă înec în ochii lui, cum se întîmplă cu eroinele din romane, dar în privirea lui nu era nimic romantic.

– Niciodată înainte ca tu şi familia ta să veniţi la Bella Piacere şi să pretindeţi că vila este a voastră.

A fost rîndul meu să-l privesc în ochi.

– Vrei să spui... sugerezi cumva că aş avea vreo legătură cu asta? Că am sabotat livrarea apei?

Cred că indignarea mea sinceră l-a făcut să-şi dea seama că greşea, pentru că a oftat şi şi-a cerut scuze. Mi-a spus că nu ştie ce se întîmplă, dar că a plătit destul la Departamentul de Apă pentru ceea ce ei pretindeau că ar fi „restanţe" ca să aibă apă mîine.

– Mă bucur, m-am răstit eu. Prin urmare, o să poţi face duş liniştit.

– Îmi pare rău, zise el, luîndu-mă de mînă peste masă. Sigur că nu ai fi putut avea vreo legătură cu asta. Eşti prea nobilă. Eşti medic. Nu te-ai coborî pînă la a mă sabota, oricît de mult ai vrea să mă dai afară din vilă.

– Vreau să-l găsesc pe Donati şi să-ţi arăt testamentul şi să te scot din vilă amiabil, am spus. Ăsta-i adevărul.

42

Eram în Oltramo, de cealaltă parte a rîului, într-o zonă de mici *botteghe,* prăvălioare cu miros greu, unde artizanii sculptau în lemn sau în ghips rame sofisticate, pe care apoi le aureau pentru a înfrumuseţa oglinzi şi picturi vechi sau noi. Tot aici, din cea mai fină piele, lucrau manual genţi elegante şi mănuşi fine. Mese de marmură erau intarsiate cu scoici şi malahite. Aurarii modelau inele pe care le vindeau apoi pe Ponte Vecchio şi pe Via de' Tornabuoni, sau vase pe care pictau de secole aceleaşi motive.

Un copac singuratic foşni sub o rafală bruscă de vînt pe

cînd ne plimbam fericiți pe străduțele înguste și șerpuite, uitîndu-ne în vitrine ca să alegem ce am cumpăra dacă am fi bogați. Desigur, Ben era bogat, dar nu asta conta, ci jocul.

Am cumpărat o pungă de cireşe negre coapte de la o tarabă din stradă şi cînd am muşcat una, sucul dulce a sărit de sub coaja subțire. Ben m-a şters pe bărbie, apoi şi-a lins degetele. Am simţit că mă topesc. Era unul dintre cele mai sexy gesturi pe care îl făcuse cineva vreodată. Ne-am uitat unul la altul, iar el s-a aplecat ca să-mi sărute buzele însiropate. Mă treceau fiori uitîndu-mă la el şi gîndindu-mă cît de mult aş vrea să fiu iar îndrăgostită. „Să iubesc nebuneşte!" Nu era un vers dintr-un cîntec de-al lui Marc Anthony? Descria aşa de bine ceea ce simţeam eu: aruncîndu-mă cu capul înainte, nebuneşte... îndrăgostită. Desigur, dacă mi-aş permite una ca asta. Dar fireşte că nu o făceam.

Vuietul îndepărtat al unui tunet rupse vraja. Stropi mari de ploaie cădeau pe pietrele pavajului şi pe capetele noastre. Ne-am adăpostit în pragul unei uşi, iar Ben s-a mirat:

– Cum se face oare că nici măcar nu am observat că o să plouă?

Am vrut să spun că n-am observat pentru că eram prea absorbiți unul de celălalt, dar, evident, am tăcut. Apoi m-a luat în brațe şi ne-am sărutat iar, un sărut adevărat de data asta.

Buzele lui le apăsau pe ale mele, desfăcîndu-le, sorbindu-mă pînă am rămas fără răsuflare, amețită de plăcere. Simțeam fiori în stomac, iar sucul cireşelor parcă mi se scursese între picioare. Doream acest bărbat. Îl doream aşa de mult. M-am lipit de el, l-am gustat, mi-am încolăcit brațele în jurul gîtului său. Am zîmbit amintindu-mi de italienii de la Roma pe care îi văzusem îmbrățişîndu-se în pragul uşilor. Acum eram ca ei şi am încercat să-mi spun repede că de fapt m-a sedus farmecul Italiei, nu

bărbatul din brațele mele. Acest bărbat extraordinar al cărui corp era strîns lipit de al meu.

Ne-am oprit să ne uităm unul la altul și m-a mîngîiat pe păr. Fața lui era atît de aproape de a mea încît îi sorbeam răsuflarea.

– Ești ciufulită, a spus gînditor și am ridicat mîna ca să-mi așez părul. Este ca un halo blond și creț. Ești îngerul meu botticellian, a spus sărutîndu-mă iar.

Ne-am oprit ca să respirăm și ca să ne dezmeticim. Ben se uită la cerul cenușiu și jos și spuse:

– Ploaia n-o să stea curînd, ar trebui să plecăm de aici.

– Și unde să mergem? am întrebat strîngîndu-l de mînă, cu dinții clănțănind de emoție și pentru că se făcuse dintr-o dată răcoare. Căldura apăsătoare fusese alungată de primul tunet, iar acum, din cerul săgetat de fulgere albastre, ploaia cădea ca o perdea grea. Nu-mi plac furtunile, puterea naturii mă sperie.

– Ți-e frică? mă întrebă ridicînd din sprînceană amuzat.

– Da, am spus, gîndindu-mă că este al doilea lucru pe care îl recunoșteam în ziua aceea.

– Să nu-ți fie, o să am grijă de tine, m-a asigurat. Va trebui să alergăm.

Dar pînă am ajuns la capătul străzii eram uzi leoarcă. Un vînzător oportunist de la un chioșc a întins niște umbrele către noi și am cumpărat una, sub care ne-am înghesuit amîndoi și am pornit mai departe în căutarea unui taxi liber.

– Va trebui să mergem pe jos, hotărî Ben și cînd am întrebat încotro, a spus: Într-un loc pe care îl știu eu.

Așa că am mers mai departe, bălăcindu-ne prin băltoace.

Ben ținea umbrela, în timp ce eu mă sprijineam de brațul lui, dar pentru că era așa de înalt și începuse să bată vîntul, toată ploaia cădea pe mine. Se opri brusc, se uită în jur și zise:

– Trebuie să întreb pe cineva.

Udă și tremurînd toată, am spus:

– Dar tu ştii Florenţa. Eşti ca acasă aici. De ce trebuie să întrebi acum?

Se uită la mine înduioşat şi replică:

– Pentru că ne-am pierdut, de-aia!

M-am adăpostit sub umbrelă. Nici nu voiam să mă gîndesc la cum arătam.

Am cerut indicaţii într-o italiană împiedicată de la un bărbat care tocmai urca pe micuţa lui Vespa, pentru ca el să ne răspundă – cu acelaşi accent american, cu o privire compătimitoare pentru turiştii neştiutori – că am mers în direcţia greşită. Trebuia să o luăm înapoi, să traversăm rîul, iar la cîteva străzi ar trebui să fie locul pe care îl căutam.

Aşa că am pornit-o înapoi, cu umbrela înainte, călcînd prin băltoace. Am trecut rîul umflat, am luat-o în jos pe strada goală şi acolo era. Restaurantul Camillo de pe Borgo San Jacopo. Un paradis!

Numai că noi nu eram tocmai o imagine de paradis. Cămaşa îmi era lipită de spate şi de piept, picioarele ude leoarcă, iar părul ca al unui cîine ud.

Pereţii galbeni de la Camillo reflectau lumina veiozelor şi înăuntru mirosea a flori, a vin şi a sosuri cu mirodenii. *Trattoria* era la fel de veche ca restul Florenţei şi, de sute de ani, prepara delicatesuri pentru clienţii săi. Avea o uşă de sticlă cu perdea de dantelă, cu un clopoţel care a sunat anunţîndu-ne intrarea. Îl cunoşteau pe Ben, i-au strîns mîna, ne-au luat umbrela şi ne-au compătimit că eram aşa de uzi. Apoi ne-au condus la o masă în camera din spate.

Am rîs unul de celălalt de felul în care arătam, dar ne-am spus că nu contează şi ne-am şters cu şerveţele de hîrtie sub privirile dezaprobatoare ale patronilor unui club american care, evident, considerau că nu avem ce căuta acolo.

– Nu au nici un fel de milă pentru un cuplu care a înfruntat furtuna ca să ajungă aici, îmi şopti Ben.

– Da, şi pe lîngă asta, i-am răspuns tot în şoaptă, storcînd apa din şosete, părul lor este impecabil.

Dintr-o dată mi-am amintit de Livvie şi de Nonna.

– Ar trebui să sun acasă, am spus vinovată, referindu-mă la han.

– Şi eu.

– Tu primul, am spus pe tonul familiar care se instalase între noi.

Aşa că a plecat şi a revenit peste cîteva minute, zîmbind:

– Ghici ce – nu plouă în Bella Piacere. Oricum, Fiametta o va duce pe Muffie la Maggie Marcessi să stea peste noapte.

– Rîndul meu, am spus, ridicîndu-mă şi făcîndu-mi loc printre mese pînă la telefon. N-a fost nici o problemă să o găsesc pe Nonna.

– Ce ploaie? m-a întrebat suspicioasă. Aici nu plouă.

– Mamă, am spus oftînd, este o furtună grozavă. Este potop în Florenţa. Nu ştiu cînd mă întorc. Oricum, sînt aici cu Ben Raphael şi încercăm să lămurim lucrurile.

– Despre vilă, vrei să spui.

– Sigur că da, mamă. Am îndoit un deget, pentru că era o minciună. Poţi să-i spui lui Livvie că nu mai este de serviciu la bucătărie în seara asta, am adăugat. Poate să-ţi ţină ţie de urît.

– Bine, dar vine Rocco Cesani să ia cina cu mine.

– Atunci o să fiţi trei, mamă. Auzind de Rocco, mi-a trecut brusc prin cap o bănuială. Ai idee de ce apa este oprită la Villa Piacere, mamă?

– Apă? Cum aş putea să ştiu eu? mi-o tăie ea scurt, dar m-am întrebat dacă şi ea a îndoit un deget.

Ben mi-a ţinut scaunul şi m-a întrebat:

– Totul este în regulă?

– Da. Mă gîndeam însă la Rocco Cesani şi la apă.

– Am comandat vin roşu, îmi spuse umplîndu-mi paharul cu Chianti înmiresmat.

Am atacat delicioasa pîine cu o poftă de parcă nu am fi mîncat nimic toată ziua, ceea ce, dacă stau să mă gîndesc, era adevărat. Mîncasem doar cîteva pateuri, nişte cireşe zemoase şi unul pe celălalt – aproape.

Am comandat, pentru început, spaghete bologneze ca la mama acasă şi le-am mîncat ţinîndu-ne de mînă peste masa mică, luminată numai de o veioză. Mă uitam la el întrebîndu-mă la ce se gîndeşte.

43

BEN

Se gîndea că părul Gemmei se usucă în spirale aurii ca ale unui pudel elegant, dar că nu ar putea să-i spună aşa ceva. O cunoştea atît de bine acum încît să-şi dea seama că s-ar simţi jignită. Învăţase din experienţă că trebuie să fie foarte atent cu ea. Iar acum ştia că sub imaginea distantă a doctoriţei se ascundea inima unei femei sensibile.

Gemma îşi linse sosul de spaghete de pe buze, iar Ben observă înduioşat că buzele ei avea colţurile ridicate în felul acela drăgălaş care o făcea să arate de parcă ar fi zîmbit chiar şi atunci cînd era enervată la culme. Îl străbătu un fior de pasiune care îl făcu să dorească să o sărute iar, să o ia în braţe. În clipa aceea puţin îi păsa de Villa Piacere sau de apă. Nu i-ar fi păsat nici dacă ea ar fi fost cea care îl sabota.

– Şi acum? întrebă Gemma şi el rîse încîntat de entuziasmul ei.

– Ce zici de o salată? întrebă, dar ea dădu dezaprobator din cap. Atunci un antricot de vită pentru tine şi un cotlet pentru mine.

– Ba şi eu vreau cotlet, spuse şi ochii ei albaştri şi înguşti zîmbeau.

– Chelner, două cotlete de porc, vă rog, comandă el, după care turnă restul sticlei de vin în paharul ei şi mai comandă încă una.

– E ceva vreme de cînd un bărbat a încercat ultima oară să mă îmbete, spuse ea ridicînd din sprînceană.

– Nu încerc să te îmbăt, Gemma. Era adevărat, nu voia să fie ameţită de băutură, ci trează, zîmbitoare, tandră şi iubitoare.

Proprietarii clubului american se ridicară să plece.

– Puteţi să ne chemaţi un taxi? îl întrebară pe chelner, iar acesta răspunse ridicînd din umeri:

– Îmi pare rău, *signore,* dar plouă şi nu este nici un taxi liber.

Ben şi Gemma s-au uitat unul la celălalt zîmbind ironic.

– Mi-ar plăcea să-i văd mergînd prin ploaie şi ajungînd la hotel uzi cum am ajuns şi noi aici, şopti ea.

– Ca să vadă şi ei cum este? întrebă Ben, iar ea rîse amuzată ca de cea mai bună glumă. Doamne, se gîndi Ben, nu poţi să nu iubeşti femeia asta.

La desert au mîncat castane coapte muiate în rom, preparate după o reţetă ţărănească după cum le spusese chelnerul. Apoi au băut un espresso, uitîndu-se în tăcere unul la celălalt.

– Mă întreb dacă a stat ploaia, spuse Ben, sperînd că nu.

– Iar eu mă întreb cît e ceasul, zise ea, uitîndu-se la ceasul ei rezistent de medic, cu cifre mari şi secundarul care parcă număra clipele pe care le petreceau împreună.

De parcă le-ar fi răspuns însuşi Dumnezeu, bubuitul unui tunet zgudui ferestrele.

Ben a achitat nota de plată şi au ieşit în uşă, uitîndu-se la

ploaia ce nu contenea. Rămaseră îmbrățișați în prag în timp ce fulgerele străpungeau cerul, iar tunetele se rostogoleau deasupra orașului. Ben îi spuse că ar fi periculos să conducă pe o asemenea furtună și, oricum, mașina era parcată de cealaltă parte a orașului.

– Nu ne rămîne decît să găsim un hotel, spuse el.

Gemma îl strînse de mînă, speriată de fulgere și îngrozită de sugestia lui.

– Un hotel? șopti, uitîndu-se la el.

– Da, dacă nu te deranjează, îi spuse sărutînd-o pe obrazul ud de ploaie.

44

GEMMA

Nici măcar nu ne-am mai sinchisit să alergăm; nu ar fi avut nici un rost. Făceam slalom printre băltoace și, la fel cum se întîmpla și cu Cash, am dat imediat peste un hotel micuț. La ușă, o firmă luminată în verde informa că sînt camere libere.

Pe ușa de sticlă cu mîner de alamă era o plăcuță cu numele: HOTEL DOTTORE. Am rîs, iar Ben a spus că este mîna destinului. Am deschis ușa și am intrat ținîndu-ne de mînă.

Să nu credeți că nu m-am gîndit la ce făceam. Sigur că m-am gîndit, dar vinul mă încălzise și excitarea îmi cuprinsese vintrele, dacă așa se cheamă ceea ce are legătură cu sexul în corpul omului. Eram îndrăgostită la nebunie, pînă peste cap, din tot sufletul. Chiar eu, fecioara de gheață, cea pe cale să-și încalce promisiunea. Ah, dar nu puteam! Nu, nu puteam! Sigur că n-aș fi putut, pentru că mi-am amintit că purtam desuurile mele vechi de bumbac, cele pe care le spălasem de o mie de

ori. Iar Ben era un bărbat cu experienţă. Cu siguranţă era obişnuit să facă dragoste cu blonde în lenjerie scumpă de dantelă. Dar era prea tîrziu. Mă privea iar în felul acela care mă făcea să mă simt de parcă eram singura femeie din încăpere. Şi de data asta chiar eram.

Fereastra camerei noastre dădea spre rîul umflat de ploaie, dar Ben a tras jaluzelele. Eram singuri amîndoi, într-o cameră mică cu un pat enorm, cu spetează sculptată. Veiozele roşii aruncau o lumină roz; stăteam în picioare şi ne uitam unul în ochii celuilalt.

– Eşti udă leoarcă, îmi spuse, mîngîindu-mă pe păr.

– Şi tu la fel, i-am răspuns ridicînd faţa către a lui, aşteptînd să mă sărute. Nu-mi mai păsa de felul în care arăta părul meu sau lenjeria de corp. Îl doream aşa de mult pe acest bărbat!

Am lăsat cămaşa udă să alunece de pe mine ca o stripteuză la începutul spectacolului. Apoi am desfăcut uşor fermoarul fustei care s-a oprit, în cădere, în jurul gleznelor. El era deja cu pieptul gol, apoi şi-a scos şi pantalonii. Eram desculţi, pe jumătate goi, uzi încă.

S-a desprins de mine ca să se ducă la baie, iar eu am rămas acolo, admirîndu-i muşchii bine conturaţi de pe spatele care forma un unghi perfect cu fundul lui atît de frumos, m-am gîndit cu drag.

S-a întors cu un prosop şi a început să-mi usuce repede părul. Am plecat capul, alintîndu-mă ca un cîine de casă. Apoi i-am luat prosopul şi am început să-i usuc părul, pieptul şi... mai jos.

M-a luat în braţe şi m-a purtat către patul acoperit cu mătase roz, a tras cuvertura la o parte şi m-a aruncat pe cearşaf. Am rîs iar cînd s-a aplecat peste mine şi mi-a acoperit cu sărutări faţa şi părul, dînd la o parte şuviţele de pe umeri şi

căutîndu-mi sfîrcul cu limba. Eram uimită să mă aud gemînd aşa, cu sunetele acelea nelumeşti venind de undeva din adîncurile mele. M-am trezit mîngîindu-l, trecîndu-mi mîinile de-a lungul corpului lui suplu, peste părul creț, apoi moliciunea aceea rotundă şi tăria lui ispititoare.

Gemea ca şi mine şi îmi şoptea:

– Fac dragoste cu îngerul meu, îngerul botticellian.

Aproape că m-am uitat în jur să văd dacă mai este şi altcineva în cameră. Oare chiar vorbea despre mine?

Dar ne sărutam din nou, cu buzele lipite, cu corpurile lipite unul de celălalt. Corpul meu părea o coardă întinsă şi el mă săruta de parcă aş fi fost fîntîna tinereții, iar el nespus de însetat. Mă arcuiam şi mă răsuceam, implorîndu-l fără ruşine să nu se oprească.

Cînd s-a strecurat în sfîrşit între picioarele mele, s-a oprit o clipă aşa, deasupra mea, şi m-a întrebat în şoaptă, privindu-mă în ochi:

– Eşti speriată?

Era a treia oară în ziua aceea cînd îmi punea această întrebare. Dar a treia oară a fost cu noroc.

– Nu, am răspuns.

Ţineţi minte fiorul cînd m-a sărutat prima oară? Ei bine, acum mă simțeam de parcă m-a străpuns un fulger. M-am înălțat către el, simțind cum mă pătrunde, simțind cum sevele îmi curg în jurul lui, auzindu-mi clocotul de plăcere. Corpul lui îmi biciuia trupul şi eram pe culmile plăcerii, prăvălindu-mă de cealaltă parte a paradisului.

Mai tîrziu ne-am desprins unul de celălalt şi am stat întinşi, unul lîngă altul, uzi de sudoarea iubirii şi de sucurile sale preţioase, cu mîinile unite. Nu voiam să-i dau drumul. Corpul meu era iar neastîmpărat. Mai voiam.

M-am întors să mă uit la el chiar cînd el întorcea privirea către mine.

– Îngeraş Botticelli, îmi spuse.

M-am gîndit că nu trebuia să-mi fac griji, nici măcar nu observase lenjeria mea veche de bumbac. Apoi am făcut iar dragoste.

M-am trezit în întuneric. Înfrigurată, i-am atins corpul adormit, m-am tras mai aproape, lipindu-mă de el. Ploaia lovea încă în ferestre şi tunetele răsunau în depărtare. Habar n-aveam cît este ceasul. Ştiam doar că nu aş fi vrut ca această noapte să se termine.

Nu-mi place noaptea. Mi-a fost întotdeauna frică de întuneric şi am dormit cu o lumină aprinsă. Noaptea este atît de densă încît te atinge, îţi şopteşte cuvinte seducătoare la ureche. Pot atinge noaptea. Este o vreme potrivită pentru gemete înfundate, temeri nerostite, ţipete mute. Sau este ora magică în care faci dragoste cu un bărbat pe care îl doreşti, bărbatul de care eşti îndrăgostită. Noaptea, mă gîndeam acum, este cel mai minunat moment dacă ţii în braţe bărbatul pe care îl iubeşti.

Următoarea dată cînd m-am trezit, o lumină cenuşie pătrundea prin jaluzele. O clipă m-am întrebat unde sînt. Apoi am întors capul şi am privit faţa adormită a lui Ben. Era aşa de frumos, m-am gîndit, imaginîndu-mi că-i mîngîi cu degetul buzele generoase, linia bărbiei nebărbierite, pomeţii largi. Aş fi vrut să sărut fiecare părticică din corpul lui.

Braţul drept, prins sub greutatea corpului său, îmi amorţise, dar nu-mi păsa. Putea să mă strivească toată dacă voia. Dincolo de fereastra noastră viaţa îşi reluase cursul: păsărelele ciripeau, traficul începuse să huruie, motocicletele

zdrăngăneau pe pavaj. Şi briza răcoroasă a dimineţii. M-am gîndit la Bellevue şi la Patty, la metrou şi la drumul meu tăcut spre casă, la cum ajungeam prea obosită ca să fac duş sau ca să mai mănînc. Dar singurul lucru la care nu mi-am îngăduit să mă gîndesc a fost Cash.

Am oftat. Eram o femeie care-şi pierduse dintr-o dată faţada dură, concomitent cu amintirea serviciului şi a responsabilităţilor. M-am întors către Ben, lipindu-mă aşa de strîns de el că-i simţeam căldura. Întotdeauna mi-a plăcut să fac dragoste în zori.

45

Am luat un mic dejun de copii neascultători, cu *semifreddo*, la Riccis, în Piazza Santo Spirito, în faţa bisericii mici şi elegante. Salonul împodobit cu fresce, mahon şi decoraţii de alamă lustruită era plin de italieni eleganţi care veniseră să bea un espresso în drum spre serviciu.

Semifreddo – o îngheţată cu cremă de vanilie cu bucăţele de ciocolată – era cel mai nepermis lucru cu care mă puteam răsfăţa, ceea ce se potrivea cu momentul de faţă, m-am gîndit.

Nu eram chiar cuplul perfect: nu eram machiată, nu-mi dădusem nici măcar cu ruj, pentru că buzele-mi erau umflate de sărutările lui. Şi, în ciuda faptului că fusta şi cămaşa erau aproape uscate, arătau de parcă dormisem în ele. Fireşte că nu dormisem îmbrăcată, dar din privirile sceptice ale celorlalţi îmi puteam da seama că nu erau de aceeaşi părere.

Ben arăta mult mai bine decît mine şi m-am întrebat de ce, după o asemenea noapte, bărbaţii arată întotdeauna odihniţi şi împăcaţi cu lumea, în timp ce noi, femeile, trebuie să ne facem

griji pentru bărbia roşie şi pentru interiorul dureros al coapselor, şi pentru că arătăm de parcă am fi făcut dragoste toată noaptea, ceea ce este adevărat, dar poate că nu vrem ca toată lumea să-şi dea seama.

– Bună, îngeraş, îmi spuse Ben, întinzînd o linguriţă de *semifreddo* către buzele mele zîmbitoare. M-am simţit iar dintr-o dată bine, fără să-mi mai pese de felul în care arătam sau ce credeau ceilalţi.

– Botticelli? am întrebat lingîndu-mi buzele. De unde ţi-a venit şi ideea asta?

– Ei, de la un tablou... mai multe de fapt, ştii, alea cu îngeraşii cu feţe dulci, de copii neastîmpăraţi, cu păr blond şi creţ.

– Dar nu sînt cam dolofani, de cele mai multe ori?

– Mai bine mănîncă, îmi spuse rîzînd şi-mi mai întinse o linguriţă de îngheţată.

– Da, trebuie să ne întoarcem, am spus cu regret.

– Înapoi la viaţa adevărată, nu?

– Am responsabilităţile mele.

– Da, şi eu. Eşti sigură că nu ai nici o problemă cu situaţia asta, Gemma? Cu noi doi, vreau să spun.

– Da, sigur, am răspuns ridicînd din umeri confuză. Parcă nu femeia trebuia să facă pasul următor, nu? Îmi pierdusem experienţa şi nu ştiam cum stau acum. Ştii, am adăugat stînjenită, lucruri d-astea se întîmplă mereu.

– Se întîmplă?

I-am evitat privirea, amintindu-mi de comportamentul meu necuviincios. *Necuviincios!* Doamne, iar vorbeam ca Jane Austen. Fusesem, mai degrabă, *indecentă* şi *neruşinată*.

– Păi da, am spus nepăsătoare, iar el privi în jos către măsuţa de marmură.

– Ai dreptate, spuse, ridicîndu-se. Cred că ar trebui să mergem.

Ne-am dus pînă la parcarea unde lăsasem Land Rover-ul, după care am rulat, aproape în tăcere, înapoi la Bella Piacere.

Doamne, Cash, m-am gîndit brusc îndurerată, ce am făcut?

46

BEN

Întors la vilă, Ben scoase din priză aparatul electric de bărbierit. Îl băgă înapoi în priză, dar tot degeaba. Încercă să aprindă lumina, dar rezultatul fu acelaşi. Acum avea apă, dar nu avea curent.

Se înfăşură într-un prosop şi coborî în fugă pînă la telefon. Era unul singur în toată casa – în bibliotecă. Se trînti pe un scaun şi căută numărul companiei de electricitate şi îl formă. Duse receptorul la ureche, încruntat. Nimic.

Acum şi telefonul fusese întrerupt.

Se duse la bucătărie să o caute pe Fiametta. Uşa către curte era încuiată, iar bucătăria întunecată şi pustie. Ibricul obişnuit de cafea nu fierbea pe plită şi nici aroma de *ciabatta* prăjită nu se simţea.

Ieşi şi se aşeză la măsuţa la care băuse cafea cu Gemma – să fi fost numai ieri?

Mintea i se umplu deodată de imaginea ei, de mirosul ei şi de felul în care îi simţea pielea sub mîinile lui, de ridicătura de la colţurile buzelor. Gura ei zîmbitoare, se gîndi zîmbind îndrăgostit, amintindu-şi cum arăta cu acel halo de păr în timp ce scutura picăturile de ploaie, şi cum nu recunoscuse că este speriată să facă dragoste cu el, gemetele ei şi picioarele lungi şi

suple încolăcite în jurul lui. Gîndindu-se la ea, la bucuria şi dorința ei, se simți cuprins de pasiune şi zîmbi cu regret.

Gemma era o femeie complicată, tratîndu-l acum cu căldură, rece ca gheața în clipa următoare. I se părea necugetat să-şi complice viața cu o femeie cînd el venise de fapt aici ca să se bucure de linişte, să picteze, să înceapă să transforme vila în hotel şi tocmai ca să scape de toate aceste complicații care-i încurcau întotdeauna viața. Şi totuşi, acum nu putea să şi-o alunge din minte.

Dar avea treabă. Şi o dată cu gîndul îşi dădu seama că nu se mai aud utilajele din curtea grajdurilor.

Alergă iar sus, aruncă nişte haine pe el, apoi se grăbi către grajduri. Utilajele dispăruseră. Rămăseseră numai sacii de ciment şi o grămadă de nisip. Stătu acolo o clipă, cu brațele la piept, încruntat şi furios. Apoi se întoarse, ocoli casa şi se duse să o ia pe Muffie de la Maggie.

Le găsi pe pajiştea îngrijită din spatele casei. Maggie o învăța pe Muffie să joace crochet. Soarele strălucea în părul verde pal al fiicei sale şi el oftă. Uitase de asta. Mai purta şi o fustă atît de scurtă că-i ajungea pînă aproape sub fund, un tricou roşu strîmt şi pantofii cu talpa groasă care o făceau să pară aşa de înaltă. Puştoaica lui arăta ca o prostituată în miniatură şi se gîndi la familia Jericho.

– Bună, tati, ia uite, jucăm crochet, spuse Muffie alergînd către el.

O ridică în brațe şi o învîrti. Arăta vulgar sau nu, era tot fiica lui, iar el o iubea.

– Bună, iubito! spuse. Şi apoi: Bună, Maggie!

– Bună, Ben! îi răspunse Maggie lovind mingea cu ciocanul, urmărindu-i bolta în aer, după care intră prin cerc. Zîmbi încîntată, apoi se întoarse şi-l măsură din cap pînă-n picioare. Te-ai distrat bine aseară, Ben?

Privirea aia atotştiutoare! Maggie mirosea imediat intrigile. Ştia întotdeauna cînd se întîmpla ceva şi cu cine. Şi pe lîngă asta, avea un talent înnăscut pentru bîrfe.

– Două zile n-am avut apă, începu Ben, ignorînd întrebarea. Azi nu am curent, nu am ton la telefon şi echipamentul de construcţii a dispărut din curte. Fiametta nu a venit la serviciu şi nici echipa de muncitori. Sînt rupt de lume, de lumea localnicilor şi sînt furios ca dracu' pe localnici. Scuză-mă, scumpo, adăugă el uitîndu-se spre Muffie. Sînt sabotat, Maggie, şi m-am gîndit că poate tu ştii ceva despre asta.

Maggie făcu ochii mari. Îşi aranjă părul, apoi şiragul de perle şi se pregăti să expedieze o nouă lovitură, cu picioarele depărtate şi cu mîinile strînse pe partea de sus a mînerului, legănîndu-se uşor.

– De ce aş şti eu ceva? Lovi bila într-o parte, trimiţînd-o în hopuri pe pajişte. La naiba! spuse.

– Vezi, zise Ben, te-a pedepsit Dumnezeu că ai minţit. Ştii ce se întîmplă, nu-i aşa? Şi ştii că are legătură cu femeile Jericho.

– Oh, tati, interveni Muffie, mereu dai vina pe familia Jericho, pentru orice!

Maggie îl lovi pe Ben peste picior cu ciocanul de crochet, zîmbind satisfăcută cînd el strigă de durere.

– Asta pentru că m-ai făcut mincinoasă, Ben Raphael. Nu ştiu nimic despre maşinăriile tale sau despre electricitatea ta. Oricum, tu şi Muffie sînteţi bine veniţi să staţi la mine pînă rezolvaţi problema. Pe care, adăugă aruncîndu-i o privire din colţul ochilor, nu mă îndoiesc că o s-o rezolvaţi. La momentul potrivit!

– Ce vrei să spui cu „la momentul potrivit"?

– Ben, dragul meu, eşti în Italia. Italia rurală. Nu ai învăţat pînă acum cum merg lucrurile? Pot să te sfătuiesc să mergi să

vorbeşti cu primarul. Pe la ora asta îl găseşti de obicei în Barul Galileo, bînd prima *grappa* a zilei. De ce nu-l întrebi pe el ce se întîmplă?

Guido Verdi, primarul din Bella Piacere, avea şi el treburile lui, muncind în propria vie, unde creşteau struguri Trebbiano, pe care îi vindea marilor podgoreni. Avea doi acri de vie pe un deal nisipos, unde via lui creştea în rînduri frumos aliniate, fiecare cu o tufă de trandafiri plantată la capăt. Trandafirii nu erau numai un ornament, cu toate că îi plăceau florile pe care le dădeau, dar erau plantaţi pentru ca insectele să-i atace pe ei mai întîi, avertizîndu-l înainte să ajungă la struguri. În lumea lui mică, Guido era un om de succes. Avea o căsuţă de fermă asemănătoare cu cea a lui Rocco, o soţie, un fiu şi doi nepoţi şi era primarul satului. Era un om fericit şi în fiecare zi la unsprezece venea în Bella Piacere şi se oprea la Barul Galileo.

Şedea în scaunul lui obişnuit de plastic verde, uitîndu-se la un meci de fotbal la televizorul vechi alb-negru. Avea în faţă un păhărel de *grappa* şi o Peroni rece, berea lui favorită. Îi ţinea companie vechiul lui prieten, Rocco Cesani. Pentru că veniseră direct de pe cîmp, purtau amîndoi hainele obişnuite de muncă – pantaloni scurţi jerpeliţi, tricouri şi cizme de cauciuc.

Cînd Ben a intrat pe uşa larg deschisă, proptită cu un butoi gol de bere, Guido şi Rocco rîdeau. Carlo, proprietarul, spăla pahare în spatele tejghelei de formica, iar Ben observă că aici aveau apă din plin, ca şi electricitate. Cei trei se uitară la el, salutîndu-l politicos cu o mişcare a capului, după care se întoarseră la meciul lor de fotbal dintre Firenze şi Milano.

Ben trase un scaun şi se aşeză între ei şi televizor.

– *Signor* Verdi, Rocco, spuse, am venit aici cu treburi importante. Apa la vilă a fost tăiată două zile. Acum nu am curent, nu am ton la telefon şi maşinile grele au dispărut cu tot cu muncitori. Vreau să ştiu ce se întîmplă.

Cei doi se uitară cu înţeles unul la celălalt. Dădură din umeri, ridicară din mîini, sincronizîndu-se perfect, apoi unul dintre ei spuse:

– Poate este numai ghinion, *signor* Ben. Poate s-a făcut vreo greşeală cu facturile...

– Mi-au spus asta de la Departamentul de Apă din oraş. Am plătit aşa-zisele taxe restante. Acum ce trebuie să fac, să mă duc la compania de telefonie, la electricitate, la cea de construcţii? Să mai plătesc taxe neachitate?

– Dacă asta trebuie făcut, atunci asta trebuie să faceţi, *signor* Ben, spuse primarul ridicînd din umeri.

Ben se uită în ochii lor, iar cei doi îi evitară stînjeniţi privirea. Ben îşi dădea seama că ştiu mai mult decît vor să spună, iar ei ştiau că el ştie.

– Totul o să se rezolve, spuse Rocco împăciuitor. Numai că o să dureze puţin.

– Cît o să dureze, Rocco? întrebă Ben, lovind cu pumnul de speteaza scaunului, fapt pe care îl regretă.

Rocco ridică iar din umeri cu mişcarea aceea expresivă, dar zîmbetul şiret spunea mai mult decît cuvintele.

– *Signore,* spuse, asta-i Italia.

Ben se ridică. Puse scaunul de unde îl luase. Comandă încă un rînd de *grappa* pentru primar şi pentru Rocco. Se opri în uşă şi îi spuse clocotind de mînie:

– Nu, Rocco, nu este Italia. Ăsta este sabotaj.

Apoi plecă să o caute pe Gemma Jericho şi familia ei care-i aduseseră numai necazuri.

47

GEMMA

Stăteam întinsă pe scaunul vechi de răchită din grădina hanului şi mă uitam la strugurii verzi, mici şi tari care atîrnau deasupra capului şi la polenul şi praful şi celelalte chestii care pot provoca, fără îndoială, alergii, ce pluteau în aerul străpuns de razele soarelui. Mintea mea era goală; trupul ostenit; sentimentele mele amorţite. Braţul îmi alunecase de pe braţul scaunului şi atîrna în gol. A fost un efort pînă şi să-l ridic.

Nu mă gîndeam la Ben, ci la Cash. La ziua cînd m-a dus să-i cunosc familia, în Texas. Livvie era, desigur, cu noi. Cash spusese că vrea să se mîndrească cu familia lui gata făcută, iar micuţa Livvie era grozav de încîntată că o să mergem cu avionul.

Eram cu Cash de aproape un an, fără să stăm împreună, cu excepţia week-end-urilor, şi ne simţeam deja ca o familie, iar duminicile de la Nonna căpătaseră o semnificaţie nouă. Era de parcă ar fi existat un viitor dincolo de prînzul de duminică.

Cash juca într-o piesă de pe Broadway, eu munceam din greu şi nu aveam decît timpul pe care îl puteam fura din programul nostru neobişnuit de lucru. Iubeam, trăiam, aveam grijă de Livvie, făceam totul împreună. Ideea că ne-am putea despărţi nici nu-mi trecuse vreodată prin cap. Dar s-a întîmplat. S-a sfîrşit cu un ultimatum. Eram aşa de îndrăgostită de el şi de viaţa mea cea nouă!

Un bărbat care arăta ca o variantă mai bătrînă a lui Cash ne-a întîmpinat la aeroportul Fort Worth din Dallas. Era, desigur, tatăl lui Cash. Avea părul argintiu, nu blond deschis ca al lui Cash, dar aceiaşi ochi de un albastru deschis, cu riduri la colţuri –

fiindcă se uitase toată viața de-a lungul acrilor de pămînt de la fermă, m-am gîndit eu. M-a îmbrățișat, după care a luat-o pe Livvie în brațe, spunîndu-i:

– Ești prea mare ca să te țin în brațe, domnișoară?

Îmi amintesc încă cum Livvie a rîs sigură pe sine și i-a spus că îi place să fie ținută în brațe, chiar dacă este prea mare. Apoi au pornit ținîndu-se de mînă pînă la mașina lui mare, un Chevy de țară, în care erau îngrămădite bucăți de sfoară, tot felul de piese și alte chestii. El și Cash și mașina erau așa de macho că aproape puteam simți mirosul de testosteron. Și asta îmi plăcea. Doamne, cum îmi plăcea! Nu m-am simțit în viața mea mai în siguranță.

– Așadar, ești doctoriță, îmi spuse Matt Drummond, zîmbindu-mi în oglinda retrovizoare.

– Da, am răspuns eu, brusc intimidată.

– Întotdeauna i-am spus lui Cash să-și găsească o femeie deșteaptă. E mai bine cu creier decît frumoasă.

M-am uitat îngrozită la reflexia lui din oglindă. Arătam chiar așa de rău?

– Dar Cash are noroc! adăugă el. Le are pe amîndouă. Am rîs cu toții, iar Livvie a întrebat cînd poate să vadă caii și cîți acri are ferma și dacă au cîine, unul mare, spera ea.

Drumul a durat mult, mi s-a părut mie, pînă cînd am intrat pe o poartă mare, cu stîlpi de lemn și un arc de metal pe care erau inscripționate inițialele proprietarilor, un D&R din metal răsucit. Aleea neagră ducea, printre pajiști verzi de-a lungul cărora erau dealuri prăfuite, la casa joasă, tipică pentru o fermă texană. Era construită din lemn, cu acoperiș de țiglă vopsit în alb cu verde și cu multe ferestre strălucind curate în soare. Marietta Drummond ne aștepta pe verandă.

– Bine ați venit! ne strigă ea cu brațele deschise, gata să ne îmbrățișeze.

După ce ne-am îmbrățișat și s-au minunat de Livvie, ne-au arătat casa și camerele noastre. Noi urma să dormim în fosta

cameră a lui Cash, cu steagurile diverselor echipe de fotbal şi premiile la înot din liceu şi diploma înrămată de absolvire de la Universitatea din Texas. Nu am ştiut niciodată cum a plecat din familia asta sigură şi a lăsat această viaţă liniştită, cu o slujbă asigurată la fermă, pentru care părea făcut, ca să devină actor. Dacă aş fi fost în locul lui, nu aş fi plecat niciodată.

Era minunat să fiu acolo ca prietenă a lui şi viitoare soţie. Nu eram logodiţi oficial. Nu aveam încă un inel, dar „ne era scris", spusese Cash, iar eu ştiam că aşa era. Vorbisem despre casa la ţară şi îi promisesem lui Livvie cel mai mare cîine pe care îl voia, un Newfoundland faţă de care Sinbad era un surogat. Plănuisem să-mi schimb viaţa, să lucrez la un spital de ţară, cu un program mai lejer care ne-ar fi permis să petrecem mai mult timp împreună.

Cash, frumosul Cash, cu părul auriu şi ochi albaştri ce sclipeau la fel ca ai tatălui său, cu corpul lui care se potrivea aşa de bine cu al meu şi pasiunea lui pentru mine... şi a mea pentru el. Nu mai doream pe nimeni altcineva, îi spusesem. Şi era adevărat.

A fost altfel să facem dragoste în dormitorul lui din copilărie, în casa familiei sale, cu părinţii la capătul culoarului. Eram mai tăcuţi, desigur, aproape muţi, chicotind ca nişte şcolari vinovaţi în timp ce ne îmbrăţişam cu atîta dragoste, atît de multă dragoste. Atîta iubire!

A doua zi am călărit de-a lungul fermei, jucîndu-ne de-a cow-boys. Lui Cash i se potrivea ca o mănuşă acest rol, iar Livvie avea un talent înnăscut, dar pînă seara pe mine mă durea fundul de stat în şa şi capul din cauza soarelui. Acum ştiam de ce poartă pălăriile alea mari şi au riduri în jurul ochilor. Spre fericirea lui Livvie, unul dintre cei cinci cîini se lipise de ea şi o urma oriunde se ducea. În seara aceea am făcut un grătar pantagruelic, la care au fost invitaţi toţi prietenii, familia şi vecinii. Era ca o săptămînă de demult, acasă în Texas, cu bărbaţii purtînd

cămăşi albe, iar femeile cizme de cow-boy din piele de crocodil şi cu vîrful ascuţit, iar noi am fost primite ca parte din familie.

A fost seara în care Cash ne-a dat vestea cea mare. Primise o ofertă să joace într-un film. Nu era rolul principal, dar era un rol bun, nu unul de cow-boy. Urma să joace rolul unui poliţist de la Hollywood într-un scenariu care nu includea vreun irlandez, ceva în genul Raymond Chandler. Desigur, asta însemna că va trebui să se mute la Hollywood.

– Sigur, numai temporar, iubito! a adăugat, luîndu-mă de mijloc şi strîngîndu-mă tare. Sînt actor de teatru în sufletul meu. O să mă întorc repede!

Am simţit un nod în gît la gîndul că o să-l pierd, chiar şi numai temporar, pentru Hollywood. Dar împărţeam atît de multe, iubirea noastră era aşa de puternică încît ştiam că nimic nu ne-ar putea despărţi. Ar fi fost posibil aşa ceva?

M-a trezit din gîndurile mele despre Cash şi despre trecut vocea lui Ben Raphael. Îndreptîndu-mă spre el, inima îmi bătea ca a unei fetişcane în chinurile celei de-a doua iubiri.

Şedea în faţa Nonnei pe canapeaua tare de piele. Se uita la mine pe măsură ce mă apropiam, fără să zîmbească. Doamne, m-am întrebat, ce s-a mai întîmplat acum?

Am văzut-o pe Amalia făcîndu-şi de lucru prin hol şi pe Laura, fiica ei, stînd acolo cu gura căscată, fără să încerce să ascundă măcar că trage cu urechea.

– Doamnă Jericho, l-am auzit pe Ben adresîndu-mi-se. Am motive să cred că sînteţi în spatele necazurilor pe care le am cu vila.

– Ce tot spui? am zis aşezîndu-mă lîngă Nonna şi punîndu-mi protector mîna pe umărul ei. E vorba de apă? Iar? Ţi-am spus deja că nu ştiu nimic despre asta!

– Da, şi îmi imaginez că voi, împreună cu complicii voştri, Rocco Cesani şi primarul, Guido Verdi, nu aveţi nimic de-a face

cu faptul că nu am curent, că am telefonul tăiat şi că muncitorii mei au dispărut cu tot cu utilaje.

O clipă am fost prea uimită ca să pot spune ceva. Am observat că şi Nonna tăcea şi m-am gîndit cît de şocată trebuie să fie de acuzele care i se aduc.

– Am venit să vă spun că, dacă acest sabotaj continuă, va trebui să recurg la metode legale, adăugă Ben.

Asta era culmea! Era de parcă noaptea trecută n-ar fi existat. Eram străini, duşmani, era război deschis între noi.

– Şi dacă o să continui să ne insulţi, pe mama şi pe mine, am spus emfatic, şi eu va trebui să recurg la justiţie, *domnule* Raphael.

Se ridică, părînd foarte înalt în acel fost grajd pentru vaci cu tavanul jos, cu jgheaburile de metal încă pe perete.

– Nu mă poţi intimida! am adăugat, încrezătoare.

Se uită lung la mine, cu ochii aceia verzi-aurii în care nu puteam citi nimic.

– Îmi cer scuze dacă am fost nepoliticos, spuse hotărît, dar am vorbit serios.

Ne-am uitat iar unul la celălalt fără o vorbă. Am simţit că Nonna ne urmărea. Apoi el s-a întors şi a plecat.

Of, Doamne! m-am gîndit. Acum a ieşit din viaţa mea!

48

Ce este între voi? mă întrebă Nonna.

– Nimic, după cum vezi, absolut nimic, am spus dînd din umeri.

– Ha, ştiu bine ce am văzut.

Şezînd pe scaunul tare, verde, în cămaşa răcoroasă de bumbac albastru, se uita la mine serioasă.

– Ai fi putut să-mi spui că este ceva între voi. Am fi abordat altfel chestiunea.

– Ce chestiune? Vrei să spui vila? Dumnezeule, *mamma*, doar nu vrei să-mi spui că de fapt eşti amestecată în toate astea!

– Eu n-am făcut nimic. Oricum, cred că Ben Raphael primeşte ceea ce merită. Dacă localnicii s-au întors împotriva lui, ce şansă crezi că are aici cu planurile lui de a construi un hotel? În vila mea! adăugă ea.

Mi-am trecut mîinile prin păr îngrijorată. Asta era o nebunie. Îmi doream din toată inima să fiu iar în siguranța camerei de spital, unde nu am de-a face decît cu viață şi moarte. La asta mă pricep cel mai bine, nu la ce se întîmpla acum. Era prea complicat, prea încărcat de sentimente contrare.

Am căutat în buzunarul pantalonilor scurţi cheile de la maşină.

– Mă duc să o văd pe Maggie Marcessi, am spus ieşind.

– Ce cauţi acolo? se repezi Nonna după mine.

– Mă duc să-mi citească în cărţi, i-am răspuns.

– Ei bine, draga mea, asta este o surpriză, îmi spuse Maggie care şedea pe o canapea moale de bumbac, cu picioarele pe măsuţa de cafea, în salonul „mic". Culoarea ei era astăzi violetul: purta o rochie cu imprimeuri, bine deasupra genunchilor – era aşa de mîndră de picioarele ei! – şi un decolteu în V foarte adînc, împodobit cu o broşă din ametist în formă de fluture. Un colier atîrna la gît pînă la broşă şi avea mijlocul gros înfăşurat într-o eşarfă. Purta nişte papucei de culoarea lavandei, la fel de scumpi ca tot ce era pe ea.

Îmi făcu semn din mînă să mă aşez lîngă ea pe canapea.

– Arăţi foarte bine, i-am spus, afundîndu-mă în pernele moi.

– Cred în coordonarea culorilor, draga mea. Întotdeauna

merge. Mă pricep la culori la fel de bine ca la tarot. Şi la frunzele de ceai, sînt destul de bună şi la astea.

Îşi aranjă coafura ca un stup roşu, împodobită cu diamante sclipitoare, şi îmi aruncă o privire şireată.

– Te aşteptam, îmi spuse.

– Serios?

– Ben a fost deja aici.

– Da? M-am uitat derutată la picioarele mele încălţate cu nişte pantofi vechi de sport.

– Miroşi foarte bine, draga mea, îmi spuse după cîteva clipe.

– Violetta di Parma, am spus. Violete.

– Ştiu.

– Maggie, am spus, dîndu-mi seama de disperarea din vocea mea, vreau să-mi citeşti în cărţi.

– Desigur, draga mea fată, vrei să-ţi cunoşti viitorul. Şi poate şi unele părţi din trecut.

Se ridică şi se duse la biroul vechi din care scoase cărţile şi mă chemă să ne aşezăm la masa de lîngă fereastră.

– Şi acum, spuse cu un hohot de rîs ştrengăresc, să vedem ce ne spun cărţile.

– Cred că ştiu deja, am spus, dar ea negă dînd din cap.

– Soarta este nestatornică, draga mea, să nu uiţi asta! Nimeni nu ştie ce îl aşteaptă, spuse şi îmi dădu un pachet de cărţi să amestec. Hai să începem!

Întinse cărţile, uitîndu-se gînditoare la ele.

– Hhm! murmură. Mai puse cărţi pe masă, comentîndu-le în şoaptă pe fiecare, dar eu nu înţelegeam nimic.

– Ce înseamnă toate astea? am întrebat, iar ea începu să-mi vorbească despre Arcana Mare şi Arcana Mică, lovind cu degetul cu inel peste Joker sau peste Nebun, care ştiam că o să spună că mă reprezintă pe mine.

– Te păcăleşti singură, draga mea, îmi spuse, privindu-mă

pe deasupra ochelarilor ei de aur. Te înşeli şi nu priveşti realitatea în faţă.

– Dar privesc realitatea în fiecare zi din viaţa mea, am spus, gîndindu-mă la spital.

– Nu a ta, draga mea, îmi spuse liniştită. Niciodată a ta! Uite aici, îmi arătă ea o altă carte. Văd aici suferinţă şi disperare, un rîu mare pe care va trebui să-l treci.

Se uită la mine curioasă, iar eu am dat din umeri şi i-am răspuns sceptic:

– Ai ghicit deja asta.

– Văd probleme, spuse, dificultăţi...

Acum îmi părea rău că i-am cerut să-mi citească în cărţi.

– Aha, exclamă încîntată, un brunet. Îmi zîmbi trumfător. Ben Raphael, desigur!

– Maggie, tu chiar vezi ceva acolo sau mă păcăleşti?

– Sigur că pot să citesc în cărţi. Sînt vrăjitoare într-un fel, ştii! Cel puţin aşa îmi spunea al doilea soţ. A, ia uită-te acum, Gemma. Ai întîlnire cu destinul!

– Aş vrea mai degrabă să am un sfîrşit fericit, am spus disperată, dar Maggie a fost de părere că asta depinde de mine.

– Mai încercăm săptămîna viitoare, draga mea, sînt sigură că o să se schimbe cărţile pînă atunci, adăugă cu un zîmbet ştrengăresc.

Apoi am băut ceai şi am refuzat oferta ei de a-mi citi în frunze. Am mîncat prăjituri englezeşti simple şi m-a întrebat cum mai stau lucrurile între mine şi Ben.

– Nu stau deloc, i-am răspuns. Mai rău decît atît, ne războim iar! Şi i-am spus ce acuzaţii ne aducea.

– Crezi că s-ar putea să aibă dreptate? mă întrebă curioasă.

– Sigur că nu! Nu aş face niciodată aşa ceva!

Maggie sorbi din ceai gînditoare.

– Ascultă-mă pe mine, draga mea! Este o vorbă veche care zice să nu-ţi tai singur craca de sub picioare. Ştiu că ceva s-a întîmplat între voi. Am citit asta pe faţa lui Ben şi pe a ta. Fă pace, draga mea, ăsta este sfatul meu!

În drum spre casă m-am gîndit la ceea ce mi-a spus.

49

Au trecut două zile fără ca Ben să dea vreun semn de viaţă. Am stat în cameră ţintuită la pat de o răceală de vară – pe care o făcusem cu siguranţă din cauza ploii – încercînd să-mi echilibrez conştiinţa cu acţiunile şi eşuînd. Nu ar fi trebuit să fac dragoste cu Ben. Îmi încălcasem promisiunea. Îmi încercasem iar norocul. Dar fusese atît de minunat, atît de senzual, atît de înfricoşător acel sentiment că mă îndrăgosteam. Să fie dragoste? Aşa cum a fost şi cu Cash? Sigur că nu. Nu era decît o scurtă aventură. Şi se terminase oricum.

Mi-am amintit de ultima noastră întîlnire şi ştiam că Ben crede că sînt implicată în problemele pe care le are cu vila. Era numai vina lui Donati, şarlatanul care dispăruse fără urmă. El îmi distrugea viaţa.

Înfuriată, am alergat jos şi am încercat iar să-l sun pe Donati. Desigur, nu răspundea nimeni. Eram sigură acum că Donati a băgat în buzunar banii lui Ben şi că a dispărut cu ei şi cu unica copie după testamentul contelui Piacere. Şi că singura mea şansă să rezolv o dată pentru totdeauna problema asta era să mă duc la Ben, să-i spun ce cred şi să-i sugerez să angajăm un detectiv

care să-l găsească pe Donati. „Este singurul mod de a afla adevărul“, i-aş spune. Sînt sigură că o să înțeleagă.

Am pus receptorul în furcă şi am văzut-o pe Amalia făcîndu-şi de lucru prin hol, prefăcîndu-se că şterge praful.

– *Buona sera, dottoressa,* mi se adresă. Sper că vă simțiți mai bine.

Vorbea în italiană, dar învățasem suficient pînă acum ca să înțeleg despre ce este vorba. Am mulțumit, dar i-am spus că nu, nu mă simt mai bine şi am arătat cu degetul nasul meu roşu şi ochii apoşi.

– L-am văzut pe *signor* Ben în dimineața asta, zise ea cu un aer detaşat, dar eu am ciulit urechile. A fost plecat la Roma vreo două zile, cu afaceri, continuă ea, dar s-a întors acum.

– Ah, *grazie,* am spus în lipsă de altceva. Dar mintea mea începu să lucreze repede. Am vrut să-l sun, dar mi-am amintit că are telefonul tăiat. Era patru după-masă. Nonna şi Livvie plecaseră să viziteze senzaționalele grădini La Foce de lîngă Pienza. Acum era momentul! Acum ori niciodată, mi-am spus.

Nonna luase maşina, aşa că trebuia să merg pe jos pînă la vilă. Am scos capul pe uşă să văd cum este vremea. Un nor acoperea soarele şi nu era aşa de cald. Mi-am scos halatul, pentru prima oară după două zile, am tras pe mine o pereche de pantaloni scurți şi un tricou alb, mi-am dat cu loțiune protectoare pe față, m-am pieptănat, mi-am pudrat nasul şi am pus o pălărie de pai pe cap.

Mi-am dat cu generozitate cu Violetta di Parma pe tot corpul şi am ieşit pe uşă. La întîlnirea cu destinul, m-am gîndit, amintindu-mi de cărțile de tarot ale lui Maggie.

Vila era mai departe decît îmi aminteam eu, în vîrful unui deal. De asemenea, era mai cald decît crezusem şi, pînă să ajung acolo, tivul pantalonilor îmi zgîria pielea de pe picioare, iar tricoul mi se lipise de spatele ud de transpirație.

Land Rover-ul era parcat lîngă fîntîna arteziană, deci era acasă.

– Bună ziua! am strigat, intrînd în holul răcoros. Bună, Ben, eu sînt. Am ieşit pe terasă prin uşile de sticlă şi am strigat iar: Bună ziua.

Ben bea ceva rece, iar lîngă el stătea o frumuseţe scandinavă, înaltă şi rece. Părul ei blond deschis era strîns la spate, lăsînd să se vadă faţa perfectă. Purta ochelari de soare mari şi negri şi un costum alb imaculat de in. Chiar şi degetele picioarelor ieşind din sandalele scumpe păreau perfecte, aşa cum erau lustruite cu ojă rozalie sclipitoare. Era aşa de seducătoare şi sexy, că ar fi invidiat-o pînă şi Nicole Kidman. Iar Ben ar fi putut fi Tom Cruise, atît de distant părea.

Noaptea aceea ploioasă în patul alb din hotelul vechi, cu lămpi roşii şi o fereastră dînd spre rîul Arno părea să se fi petrecut acum cîteva milioane de ani.

Ben se ridică, în timp ce frumuseţea blondă se uita la mine de parcă n-ar fi văzut aşa ceva în viaţa ei.

– Gemma, ea este Luiza Lohengrin, îmi spuse.

M-am simţit insignifiantă pînă şi în comparaţie cu numele ei!

– Îmi cer scuze, n-am vrut să vă întrerup, am spus zîmbind de parcă n-aş fi avut nici o grijă pe lume. Ben, vorbim mai tîrziu.

La naiba, mă bîlbîiam. Nu ar fi trebuit să vin. Apoi m-am întors şi am intrat direct prin uşa de sticlă care s-a trîntit în spatele meu.

M-a propulsat ca pe o minge de cauciuc. *Doamne Dumnezeule, îmi dădeam duhul aici.* Mi-am împins la loc ochelarii pe nasul care mă durea îngrozitor şi m-am îndepărtat ţanţoşă.

L-am auzit pe Ben strigîndu-mă, dar nici prin minte nu mi-a trecut să mă întorc. Alergam pe alee, împiedicîndu-mă de smocurile de iarbă, furioasă pe mine că am fost aşa de proastă.

Sigur că puţin îi păsa de mine... nu i-a păsat niciodată... n-ai văzut cu cine era? Şi nu-i luase decît două zile să o găsească.

La naiba cu el! Am mers mai departe, rănită şi singură. Nu ar fi trebuit să fac asta, nu ar fi trebuit să fac dragoste cu el, nu ar fi trebuit să-i permit să intre în viaţa mea. Lămpile alea roşii aruncaseră o lumină prea romantică pe patul alb şi trupurile noastre înfierbîntate. Doamne, nu suportam să mă gîndesc măcar la asta. Mă simţeam atît de umilită!

M-am întors ca să mă uit la Villa Piacere, senină sub bolta umbroasă a copacilor, înconjurată de dealurile toscane. Cînd am văzut-o prima oară, m-am gîndit că este paradisul. Acum era paradisul pierdut.

Întoarsă în siguranţa camerei mele albe, m-am trîntit pe pat şi am început să plîng. Acum mă gîndeam la Cash. Nu mai plînsesem de multă vreme, prea multă probabil, pentru că acum nu mă puteam opri. Lacrimile îmi curgeau intrîndu-mi în urechi, udînd perna, dar asta nu-mi alina cu nimic sufletul îndurerat. Lacrimile nu-mi aduceau nici o alinare.

După vreo oră de plîns, m-am ridicat, mi-am suflat nasul, apoi, reuşind cu greu să mă ţin pe picioare, m-am dus pînă la dulapul imens care ocupa tot peretele. Am căutat în valiză şi am scos un pulover la care ţineam foarte mult. Caşmir moale. Era puloverul gri deschis al lui Cash.

L-am lipit de faţă, adulmecîndu-l aşa cum ar fi făcut-o poate un animal, dar trecuse atîta vreme încît pierduse mirosul lui. Nu mai rămăsese decît lîna gri. Şi amintirile. Mi-am lipit puloverul strîns de faţă şi am plîns, domol de data asta, în cutele lui.

Pînă cînd Nonna şi Livvie s-au întors mai tîrziu, făcusem un duş ca să spăl transpiraţia, şi praful, şi stresul acelei zile. Mă simţeam refăcută. Cu toate acestea, privind la feţele lor îngrozite,

mi-am dat seama că ştiau că ceva nu este în regulă. Cred că era pentru că aveam ochii roşii şi umflaţi şi nasul incandescent, aprins ca al lui Rudolf.

– Mamă, se repezi Livvie la mine, ce s-a întîmplat? Te simţi bine?

Era cît pe ce să plîngă şi ea de mila mea şi am îmbrăţişat-o şi i-am spus că o să fiu în regulă.

– Ce s-a întîmplat, Gemma? mă întrebă Nonna pe un ton prea liniştit pentru ea. De data asta nu mai făcea pe matroana italiană, aşa că mi-am dat seama cît de îngrijorată trebuie să fie.

– Trebuie să plec de aici pentru o vreme, le-am spus, încercînd să ascund emoţia pe care mi-o provoca îngrijorarea lor. Vreau să spun, nu ştiu... pur şi simplu trebuie... este absolut necesar.

Nonna nu a mai pus nici o întrebare. A dat doar din cap şi mi-a spus:

– O să plecăm mîine. Întotdeauna mi-am dorit să văd coasta Amalfi şi o să-i prindă bine lui Livvie să meargă la mare o vreme.

50

Coasta Amalfi, la sud de Napoli, este un vîrtej de şosele înguste şi şerpuite, care atîrnă chiar deasupra mării. Nu prea am avut ocazia să-i admir frumuseţea, pentru că a fost un chin să evit camioanele ce ocupau toată şoseaua de parcă era proprietatea lor şi autobuzele cu turişti care conduceau chiar pe mijloc. Nu mi-au scăpat, totuşi, tinerii bronzaţi, cu busturile

goale care mergeau la plajă pe vechi Vespa. Chiar şi în starea în care mă aflam, tot i-am observat, aşa că vă puteţi da seama cît de superbi erau.

Şoferi italieni nebuni în Fiat-uri mici treceau în viteză pe lîngă noi chiar la cotituri. Alţii încercau să parcheze şi pietonii mergeau nepăsători pînă aproape sub roţile mele. Vînzători ambulanţi de îngheţată îşi scoseseră cărucioarele pe şosea şi cîinii se plimbau leneş prin trafic. Am observat totuşi că mulţi erau şchiopi.

Livvie şi Nonna dormeau pe scaunele din spate. Conduceam de ore întregi, iar acum eram blocată în trafic, într-un orăşel de pe coastă. Ne tîram în căldura insuportabilă pe o şosea cu o singură bandă. Mi se părea că tot drumul am condus bară la bară. Am deschis geamul şi am scos cotul afară, sperînd măcar să sufle briza. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare, la mama şi la fiica mea.

M-am uitat îngrijorată la Nonna. Era mai palidă ca de obicei, cu faţa ca de ceară. Mi-am spus că trebuie să fie din cauza drumului lung, că probabil este doar oboseala şi căldura.

Mă sprijineam obosită de volan, aşteptînd ca şirul de vehicule să avanseze prin orăşelul italian de pe coastă, gîndindu-mă la toate lucrurile din viaţa mea care nu mergeau bine, cînd am observat un bătrîn. Trecea şchiopătînd de-a lungul străzii cu pavajul spart, ducînd în braţe o pisică persană superbă.

Faţa bronzată i se zbîrcea toată cînd deschidea gura într-un zîmbet ştirb şi ridica pisica pentru ca şoferii în trecere să o admire. Pisica avea blana albă imaculată, deasă şi moale, iar părul bătrînului era ciufulit, rar şi cărunt. Pisica ne privea cu ochi imenşi, albaştri şi leneşi. Ai bătrînului erau mici şi negri şi străluceau de mîndrie printre ridurile adînci. Era jerpelit şi ghebos, un ţăran sărac, cu toate acestea legase o fundă roşie la gîtul pisicii şi îi periase blana pînă se făcuse ca satinul. Cînd m-am uitat la el, a aşezat cu grijă pisica pe parapetul dinspre plajă.

S-a întors zîmbind către mulţimea de pe şosea:

– *Guardate,* ne strigă, *guardate tutti la mia principessa. Vedete quanto bella è*. Priviţi-o pe prinţesa mea. Ia uitaţi-vă ce frumoasă este!

Oamenii din maşinile înghesuite pe şosea începură să scoată capul pe geam ca să se uite. Bătrînul ţăran flutura mîna, arătîndu-ne mîndru pisica lui, iar oamenii rîdeau şi îi răspundeau:

– *Quanto bella, è allinare una principessa*. Ce minunăţie, este cu adevărat o prinţesă.

Bătrînul mulţumi, modest, cu o plecăciune.

– *Grazie, grazie, signori,* spuse el.

Pisica se uita liniştită la noi, admiratorii ei. Întinse graţios o lăbuţă de parcă şi-ar fi verificat manichiura, primind aplauzele cu un căscat.

M-a înduioşat tristeţea acestei scene, mîndria bătrînului, iubirea lui şi nevoia de a împărtăşi singurul lucru frumos din viaţa lui. Nu stătea pe trotuar cu pălăria întinsă, nu cerşea, nu cerea nimic în schimb. Doar să recunoaştem cît de frumoasă este pisica lui.

Şirul de maşini avansa încet, lăsîndu-l în spate pe bătrînul cu prinţesa lui. Am simţit că îmi curg lacrimile pe obrajii înfierbîntaţi. Plîngeam pentru bătrînul cu pisica lui frumoasă şi pentru toată tristeţea care se adunase în sufletul meu. Lupta de zi cu zi, încercarea emoţională din camera de urgenţă, unde viaţa mi se scurgea printre degete şi trebuia să recunosc că sînt un simplu om, o simplă doctoriţă, nu Dumnezeu. Plîngeam singurătatea pe care am negat-o de parcă n-ar fi existat şi care acum, din cauza lui Ben, era un fapt. Plîngeam pentru Cash şi pentru Ben, pentru iubirile mele pierdute.

Era un fel de revelaţie datorită unui bătrîn şi iubirii lui pentru o pisică albă, frumoasă. Reuşeam, în sfîrşit, să-mi văd viaţa aşa cum era în realitate. Şi pentru prima oară m-am întrebat – asta-i tot?

Dacă era să găsesc un motiv pentru a fi venit în Italia, ştiam că acesta trebuia să fie.

51

Locuiam la San Pietro, un hotel mic şi luxos de ţară, cocoţat miraculos în vîrful unei stînci din Positano. Era un lux simplu: un interior alb şi răcoros, multe buchete de flori proaspete şi vedere la marea de la picioarele stîncii. Dormitorul meu mare cu podea de gresie, ca să fie răcoros, avea un balcon plin de flori de unde vedeam panorama însorită a mării albastre. Baia dădea tot spre mare, aşa că puteai să stai în cadă şi să te uiţi la bărcile din larg.

Era acel moment magic al zilei cînd înserarea curge în noapte, cu marea de un albastru intens şi cerul de un gri-crom opac. Şedeam pe o mirifică terasă, luminată cu lampioane şi acoperită cu bougainvillea, dar am observat că Livvie nu admira priveliştea. Se uita apatic la paharul cu limonadă, părînd absentă.

Mi-am dat seama că acest peisaj, această frumuseţe nu erau de-ajuns pentru Livvie. Se plictisea. Avea nevoie de compania celor de vîrsta ei, de acţiune. Am oftat fără să ştiu ce să fac.

Chelnerul ne zîmbi fermecător. Ne spuse că nu trebuia decît să alegem din meniu.

– Vă rog, *signore,* întărindu-şi spusele cu o mişcare largă a braţelor. Spuneţi-mi ce vreţi şi vă va fi servit. Sîntem aici ca să vă transformăm visele în realitate.

Aş vreau eu, m-am gîndit deprimată, dar Livvie spuse:

– Bine, atunci vreau cremă de grîu, vă rog. M-am uitat la ea mirată. Ştiam că nu vrea decît să-l pună la încercare.

– Desigur, dacă ăsta este visul dumneavoastră. Părea dezamăgit că ea nu vrea decît cremă de grîu şi Livvie se schimbă şi ea la faţă. Îmi dădeam seama că regretă deja.

– Mai bine iau o pizza, spuse încet, iar el îi zîmbi spunîndu-i că dorința îi va fi îndeplinită. Cîteva minute mai tîrziu reapăru cu o pizza margherita cu blatul subțire ca biscuitele, proaspăt coaptă la focul din vatra de la capătul terasei. Livvie era impresionată. Își aminti brusc de bunele maniere și mulțumi politicos.

Nu-mi amintesc ce am mîncat eu, dar țin minte că a fost delicios. Și că, în timp ce cinam, deasupra golfului au explodat focuri de artificii care mi-au amintit de petrecerea de Patru Iulie de la Villa Piacere, de Ben. De parcă ar fi trebuit să mi se aducă aminte!

Mai tîrziu m-am întins pe patul meu enorm. Cearșafurile frumoase miroseau a vînt și a soare, iar greierii țîrîiau afară, ceea ce îmi dădea un sentiment oarecum liniștitor. Era o noapte fierbinte și eram goală sub așternut. L-am dat la o parte și am stat întinsă pe pat, ascultînd marea și greierii, numai cu gîndurile mele drept companie. Nu eram obișnuită să dorm dezbrăcată, nu mai făcusem asta de multă vreme. Mă rog, de săptămîna trecută... cu Ben.

Iar asta se întîmplase demult de tot!

52

LIVVIE

Era o dimineață însorită, care prevestea căldura de peste zi. Umbrela arunca pe părul lui Livvie un curcubeu de umbre violete, roz și portocalii, iar la piciorul stîncii marea sclipea într-un albastru ademenitor. Eram pe balconul din camera Nonnei, luînd un mic dejun cu fructe proaspete, cornulețe, pîine

cu coaja groasă şi suc proaspăt de portocale. Nonna turna cafeaua fierbinte şi tare dintr-un ibric de argint şi Livvie observă că mama ei nu băuse decît cafea. Nonna îi spusese că nu i-au trecut toanele şi că era iar suferinţă din dragoste, numai că de data asta, pe lîngă Cash mai era şi Ben.

Se gîndi la Muffie. I-ar fi plăcut să vină cu ele. Ar fi avut măcar cu cine să stea de vorbă, pentru că acum se plictisea ca naiba. Nu era tocmai prietenă cu Muffie, ci mai mult aliată. Dar îi plăcuse că Muffie avusese curajul să facă ce făcuse şi să-l înfrunte pe tatăl său, deşi era sigură că altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi fost mama ei.

Se uită plictisită la marea de un albastru translucid. Nici măcar să înoate nu o tenta – de una singură, fără cineva de vîrsta ei cu care să împartă plăcerea. Cineva cu care să plonjeze în valuri şi să plutească pe saltea, aşa cum făceau cei la care se uita de pe terasă. Poate că ar trebui să-şi ia o saltea dintr-alea şi să plutească singură pe marea ei de singurătate. Aşa se simţea? Singură? Plictisită? Neliniştită? Cine ştie? Nici ea nu ştia ce are.

Nici una dintre ele nu avea costum de baie, aşa că au fost nevoite să facă mai întîi un drum la Positano ca să-şi cumpere. Livvie s-a gîndit că măcar asta o să fie distractiv: îi plăcea să meargă la cumpărături. Poate că o să găsească ceva foarte la modă în sat. Ha, ar fi vrut ea!

Era deja cald cînd au luat şalupa hotelului pentru cei cîţiva kilometri pînă la Positano. Satul se întindea la poalele dealului, cu încîntătoare străduţe pavate, cu arcade de piatră de care atîrnau flori de piersici şi trandafiri. Turiştii îşi beau deja cafeaua sub umbrele galbene pe terase, iar magazinele cu obiecte de plajă îşi expuneau marfa: pălării de soare, costume de baie, fustiţe de bumbac şi tricouri inscripţionate POSITANO. Erau şi

ateliere de olărit, cu ceramică tradițională albastră şi galbenă, castroane din lemn de măslin şi suporturi pentru şervețele, magazine de artă cu tablouri mari cu Golful Salerno sclipind într-un albastru şi mai intens decît realitatea de la picioarele orăşelului, şi nostime mici prăvălioare de încălțăminte.

Livvie şi-a cumpărat o pereche de bikini minusculi cu care ştia că Nonna n-o să fie de acord, iar mama ei a cumpărat un costum albastru dintr-o bucată, despre care Livvie a declarat că este anost. Nonna a cumpărat un costum alb fără bretele, cu un volănaş pe talie, în care arăta ca Rita Hayworth, vedeta de cinema din anii cincizeci. Apoi Livvie spuse:

– Doamne, *roşu, alb* şi *albastru!* O să arătăm ca steagul!

Nonna şi mama ei s-au aşezat pe o terasă să se refacă cu un espresso, timp în care Livvie se plimbă de una singură prin port. Şi acolo l-a văzut. Legănîndu-se pe botul unei bărci cu motor pe care o lustruia într-o doară.

Arăta, ca şi barca lui, ameţitor de frumos. Doamne, toate cuvintele acelea despre care n-ar fi crezut vreodată că i s-ar potrivi unui bărbat i se potriveau lui. Toți băieţii pe care îi cunoştea acasă erau nişte papă-lapte, încă în creştere. Toată lumea ştia că fetele sînt mai mature decît băieţii de aceeaşi vîrstă, dar acesta era mai mare oricum. Şi era tot de aur, cu părul decolorat de soare, lung pînă la umeri, cu trupul suplu şi bronzat, cu muşchii umflîndu-se la fiecare mişcare. Avea un puf de păr auriu pe braţe, picioare şi piept şi chiar şi pe abdomenul plat.

Se întoarse şi o surprinse uitîndu-se la el. Avea ochii de culoarea mării din spatele lui.

– *Ciao,* spuse el, iar lui Livvie i se păru cel mai minunat cuvînt din lume.

– *Ciao,* îi răspunse, deodată timidă şi conştientă de corpul ei lung şi slab, cu sîni încă prea mici. Spera doar că nu o să fie ca mama ei, care trebuia să-şi îndese sutienul cu şosete. Pentru prima dată îşi dădea seama că nu ştie cum arată.

El continua să se uite la ea.

– *Che bella,* îi strigă, ducînd degetele la buze şi zîmbi, dezgolind nişte dinţi sclipitor de albi.

Livvie îşi muşcă buza de jos şi lăsă ochii în pămînt, intimidată. În comparaţie cu ceilalţi băieţi pe care îi cunoştea, ăsta era BĂRBAT.

– Vrei să închiriezi? o întrebă, arătînd cu mîna către barcă. Te pot duce la Capri în numai o jumătate de oră.

Se apropie ca să-l privească mai îndeaproape, punînd mîna streaşină la ochi.

– Mergi la Capri?

– Merg oriunde... cu tine, spuse, afişînd acelaşi zîmbet. La Capri pentru cumpărături. Toată lumea merge.

O întreagă jumătate de oră cu el, jumătate de oră într-acolo şi jumătate de oră înapoi. Oricît ar costa, merita.

– Cît? întrebă Livvie. Totuşi, făcu ochii mari cînd îi spuse cifra cu multe zerouri. Mă întorc într-o clipă, spuse.

– Trebuie s-o întrebi pe mama? strigă el zeflemitor pe cînd ea alerga deja în susul străzii înguste ce ducea la cafenea.

– Trebuie să mergem la Capri, le informă fără răsuflare pe mama ei şi pe Nonna. Aproape la fel de fără răsuflare ca şi ele la auzul preţului. Se uită rugător la mama şi observă înduioşarea din ochii ei, ceea ce însemna că va ceda. O, mulţumesc, mamă, mulţumesc! strigă îmbrăţişînd-o.

– Spune-i să ne ia la două de la San Pietro, îi spuse mama ei zîmbind.

– La ora două la San Pietro, îi transmise Livvie şi mai fără răsuflare după ce alergase înapoi.

– Bine, încuviinţă el, lustruind în continuare barca, iar ea rămase acolo uitîndu-se la el. Este, gîndi ea, Absolut Perfect.

– Cum te cheamă? îndrăzni ea.

– Tomaso, îi răspunse cu un zîmbet de cunoscător. *E tu?*

– Livvie.

– Bine, Livvie, la ora două.

– Bine, spuse ea fără să plece. Atunci, *ciao*.

– *Ciao*. Reluă lustruitul bărcii, fluierînd.

Întoarsă la hotel, Livvie îşi puse bikini şi fusta nouă, apoi, împreună cu mama şi cu Nonna, luă liftul exterior, optzeci de metri în jos, de-a lungul stîncii, pînă la o plajă micuţă, cu o platformă pentru băi de soare construită deasupra mării. În spate se deschidea în stîncă un fel de grotă largă, în care instalaseră barul. Un angajat al hotelului tiraniza clienţii, împărţind locuri pe plajă ca un mic împărat, hotărînd cine poate să stea pe locurile de la mal şi cine trebuia să stea cu două sau trei rînduri în spate. Desigur, cînd Nonna l-a informat în italiană cine este, ne-a pus la dispoziţie trei şezlonguri la mal, a luat comanda pentru prînz, care trebuia transmisă sus, la bucătărie, şi ne-a adus băuturi reci.

Simţindu-se de parcă terminase ce avea de făcut pe ziua aceea, Livvie se aşeză pe perna moale de pe şezlong. Stătea întinsă pe burtă, uitîndu-se la golful care sclipea în soare, jucîndu-se leneş cu bretonul pe prosop şi gîndindu-se la Tomaso. TOMASO. Ora două părea aşa de departe.

53

GEMMA

De ce m-am dus la Capri în după-amiaza asta? De fapt, nu-mi doream decît să stau acolo, să mă uit la mare şi să nu mă gîndesc la absolut nimic. Gol. Mintea mea este prea plină ca să mai pot face faţă. Sentimentele mele de acum erau paralizate – era cea mai corectă apreciere. Şi aşa trebuia să rămîn.

M-am uitat îngrijorată la Livvie. Îmi doream aşa de mult să se simtă bine în vacanţa asta şi într-un fel îi plăcea, dar mi se părea singură şi pierdută, cred. Pierdută în sensul în care adolescenţii tînjesc după ceva fără să ştie exact după ce anume, adică ştia unele lucruri, dar nu destul de multe. Tînjind după experienţe, dar fiindu-i frică de ele, construindu-şi o aparenţă firoscoasă de orăşean, cînd, de fapt, era la fel de vulnerabilă ca toţi cei de vîrsta ei. Viaţa este aşa de dură cînd eşti adolescent.

Şi e mai uşoară mai tîrziu? m-am întrebat. Uite unde am ajuns eu. Nu eram cel mai bun exemplu.

M-am uitat după Livvie şi Nonna care se duceau la barul de pe plajă pentru prînz. Mie nu îmi era foame. Zilele astea mă hrăneam cu cafeină forte. Am văzut-o pe Livvie trecîndu-şi braţul după al Nonnei. S-au uitat una la cealaltă zîmbindu-şi, iar eu m-am simţit ceva mai bine privindu-le. Mă întrebam cum este să mergi cu barca la Capri. Speram ca excursia asta să o dispună pe Livvie, să-i alunge puţin plictiseala.

Dar nu ar fi trebuit să-mi fac griji. Livvie aştepta pe micul ponton la două fără cinci, cu mîinile streaşină la ochi, uitîndu-se în larg ca soţia unui căpitan de vapor aşteptîndu-şi bărbatul să se întoarcă dintr-o lungă călătorie.

Trecusem de la costumele de baie la pantaloni scurţi, tricouri şi pălării de soare, iar eu mă uitam în jur la italiencele atît de şic şi perfect aranjate, coafate impecabil, rujate şi bronzate, întrebîndu-mă unde greşesc eu. Mi-am amintit de suedeza de gheaţă de pe terasa lui Ben, atît de pusă la punct în rochia ei albă răcoroasă, şi m-am simţit iar săgetată de gelozie. Urăsc gelozia. Este înjositor pentru mine să simt aşa, dar, la naiba, nu-mi puteam controla această pornire.

M-am întors către Nonna şi i-am declarat hotărît:

– Trebuie să mă duc la cumpărături.

– Era şi timpul, răspunse, uitîndu-se uimită la mine.

Livvie se aplecă nerăbdătoare cînd şalupa apăru la orizont. Alunecă tăcută de-a lungul pontonului, cu motorul oprit. Am citit dezamăgirea de pe faţa ei cînd se uită la pilot.

Arăta ca bărbatul din *Bătrînul şi Marea* al lui Hemingway, cu părul lung, cărunt şi ondulat, cu braţe arse de soare, ochii îngustaţi pentru totdeauna după toţi anii petrecuţi scrutînd oceanul neliniştit şi cu faţa ridată de soare şi vînt.

– Dar am crezut că... spuse Livvie.

Ce a crezut, m-am întrebat? Dar apoi am văzut ce. Sau mai degrabă pe cine.

Blond, frumos şi *sexy*. O combinaţie fatală. M-am uitat îngrijorată la fiica mea.

– *Ciao,* Tomaso, îi zîmbi ea, iar el o salută din cap, în timp ce coboram atent treptele alunecoase de piatră.

Tomaso ne ajută să urcăm în barcă, „Bătrînul şi Marea“ porni barca şi ne-am îndepărtat de ponton în zgomotul răguşit al motorului. Acceleră la maximum şi trecurăm în viteză peste sclipirea albastră a mării, pe lîngă panorama de stînci înalte acoperite de verdeaţă, plajele izolate cu nisip fin şi satele de pe mal către care nu părea să ducă vreun drum. Şi pe lîngă formaţii stîncoase masive, cu peşteri adînci şi întunecate şi iahturi cu velele ridicate, trecînd măreţe prin faţa noastră.

Tomaso, care, după cum îmi dădusem seama, era motivul

pentru care mă aflam în barca asta, în drum spre Capri, se cățără ca o maimuță pe marginea șalupei. Stropi cristalini de apă îi incrustau cu diamante corpul auriu. Se balansa ca un acrobat de circ pe carcasa bărcii în viteză. Apoi își scoase pantalonii scurți și rămase într-un slip minuscul, din acelea de care poartă uneori europenii, din acelea ce nu lasă nimic pe seama imaginației. A pozat acolo o clipă, apoi s-a întins pe spate la capătul bărcii, cu picioarele depărtate și mîinile îndoite sub cap. Se lăsă în voia soarelui și a vîntului, a stropilor de apă și a vitezei.

Livvie și cu mine ne-am uitat una la cealaltă și ne-am zîmbit cu acel zîmbet care spunea că avem un secret și că știam cum simte, iar ea ce gîndesc.

Am ajuns la Capri cît ai clipi, cu părul bătut de vîntul care dăduse și o sclipire ochilor noștri. Deși, în cazul lui Livvie, cauza era probabil Tomaso. „Bătrînul și Marea“ opri motorul care continuă să toarcă încet, iar Tomaso se ridică de pe bord. Poză iar un moment, apoi plonjă în marea de un albastru intens. Ieși la suprafață cîteva secunde mai tîrziu și se cățără înapoi pe bord, scuturînd picăturile de apă de pe corpul lui auriu și suplu ca al unui delfin.

M-am uitat la fiica mea și am văzut în ochii ei acea privire neajutorată de copil pierdut pe care o cunoșteam din anii tinereții mele. Și am știut că, pentru prima oară, este îndrăgostită.

54

Nu e o treabă grea să faci cumpărături în Capri. Găsești orice ți-ai putea dori în buticurile de pe insulă, de la mărcile renumite pînă la cele mai modeste, dar exclusiv produse

italieneşti, de la vînzătorii ambulanţi pînă la cofetării. Ne-am uitat la un caşmir moale şi delicat, de culoarea migdalelor dulci, la rochii plisate de in, în culori pastelate, rochii de mătase suple, cu bretele, costume de baie ca în sudul Franţei, şaluri şi eşarfe din dantelă, sandale din mărgeluţe, lucrate manual, pantofi şi genţi superbe, bijuterii sclipitoare veritabile şi altele mai mari şi mai sclipitoare – false. Dar, ca să fiu sinceră, nu eram foarte pricepută la cumpărături. Nu ştiam ce să aleg, din lipsă de experienţă, bănuiesc.

Simplul fapt de a merge la cumpărături era epuizant. Eram într-un butic şic, unde o italiancă bătrînă, evident bogată, cu părul vopsit blond şi privire lacomă, proba tot magazinul, asistată de patroană. Mă uitam la o bluză drăguţă, cu flori albastre pe fond alb.

Într-o secundă, doamna în vîrstă mi-o smulse din mînă. Îi spuse ceva proprietarei, care ridica neajutorată din umeri, şoptindu-mi că doamna vrea bluza aceea. Nonna zise cu dispreţ:

– Lasă bătrînul cal de război să o cumpere, trebuie să se gătească, şi am ieşit în urletele scandalizate ale femeii.

Apoi am probat o bluză de lycra. Eşarfa de batist pe care proprietarul buticului a înfăşurat-o în jurul feţei mele pentru a proteja bluza de machiajul meu inexistent mă orbea, eticheta de plastic m-a zgîriat pe spate, iar mînecile se răsuceau. Era o formă de tortură şi m-am întrebat iar, uimită, ce caut aici?

Am ieşit, descurajată. Şi apoi, vizavi, am văzut rochia pe care o probasem în Roma. Roşie şi sexy şi exact genul de rochie pe care nu aveam unde să o port. Şi mai costa şi o avere. Am intrat şi am cumpărat-o şi, ca să se asorteze şi o pereche de pantofi cu tocuri prea înalte, cu vîrful ascuţit, despre care ştiam că va fi un chin să-i port, dar care îmi făceau picioarele grozav de frumoase. Erau pantofiorii mei rubinii, gata să mă poarte către Ţara lui Oz. Iată-mă cu zece centimetri

mai înaltă şi chiar cu anumite rotunjimi în rochiţa superbă, arătînd dintr-o dată ca o femeie.

–Se pare că nu-i chiar aşa de rău la cumpărături, am remarcat.

– Succesul este ceea ce contează, comentă Nonna pe un ton de cunoscător, că doar nu devenise ea expert în domeniu?

Oricum, am alergat înapoi la Malo, magazinul cu caşmir, unde am înmînat sărmanul meu card AmEx pentru un pulover verde intens care era cel mai moale lucru din lume, apoi am ieşit iar în stradă şi am ales o fustă simplă şi albă, care de data asta îmi venea turnată. M-am răsfăţat cu lenjerie de corp nouă şi scumpă. N-o să mai fiu luată prin surprindere vreodată în lenjeria mea veche de bumbac, mi-am spus, dar mi-am amintit repede că oricum nu mai este cazul. Doar eram fecioara de gheaţă, nu-i aşa? Ha, ce să spun! Am cumpărat deci lenjerie de dantelă şi cîteva cămăşi, nişte pantaloni scurţi şi cîteva rochiţe de vară, şi m-am ruinat.

Mai ales pentru că Livvie *a trebuit* să cumpere o rochie verde, în culoarea recentă a părului lui Muffie, dar care era, de fapt, chiar drăguţă. Era o rochie de domnişoară adevărată, cu bretele subţiri. Cădea bine pe corpul ei tînăr, făcînd-o să arate mai în vîrstă, cînd de fapt ar fi trebuit să fie invers după părerea mea. Am cumpărat o pereche de sandale din mărgeluţe pentru rochie şi un costum elegant de in de culoarea lavandei pentru Nonna. Apoi am mîncat repede un con de îngheţată cu fistic. (Învăţasem de la Flavia, de la *gelateria* din Bella Piacere că, dacă vrei îngheţată de fistic în Italia, trebuie să ţii minte că cea mai bună, cea făcută din fistic adevărat, trebuie să fie de culoare verde ca mîlul. Dacă este verde deschis, înseamnă că are coloranţi şi arome sintetice.) Cea pe care am mîncat-o noi era perfectă. Apoi ne-am întors în port, unde ne aştepta barca. Şi Tomaso, adevăratul motiv pentru care venisem aici.

55

De data asta conducea Tomaso. Tatăl lui şedea în faţă, răsucind funii, uitîndu-se pe hărţi şi făcînd diverse alte treburi, iar Tomaso o invită pe Livvie să şadă lîngă el.

Mă uitam, din spate, la capul blond al fiicei mele, încercînd să ghicesc ce gîndeşte. Nonna îmi trase un ghiont, îmi făcu semn cu capul spre ei şi îmi spuse în şoaptă:

– *Amore*.

Am oftat. Ştiam că avea dreptate.

– Acum chiar că poate să dea de bucluc, adăugă Nonna.

– Nu dacă am eu grijă, i-am răspuns tot în şoaptă, uitîndu-mă la spatele puternic şi elegant al lui Tomaso. Tinereţea este totuşi atît de frumoasă. Fiecare os, fiecare vertebră strălucind delicat, fiecare muşchi abia conturat sub piele, bustul cu armonii ca ale unei statui greceşti, sau poate ar trebui să spun italiene, dosul frumos şi musculos. O înţelegeam pe Livvie, dar m-am întrebat ce vede el la fetiţa mea.

O prietenă, m-am gîndit cu părere de rău. Cineva cu care să glumească, să cocheteze, să petreacă zilele lungi, fierbinţi şi luminoase de vară. Dar nu şi nopţile. Nu, *hotărît nu* şi nopţile.

– Mamă, îmi spuse Livvie cînd ne-am întors la San Pietro, pot să ies cu Tomaso în seara asta? Ştie un club micuţ despre care spune că este grozav.

Se uită rugător la mine. Aş fi vrut să spun nu, dar era deodată atît de luminoasă şi nerăbdătoare!

– Nu poţi ieşi singură cu el, trebuie să fiţi într-un grup. Şi trebuie să te aducă înapoi pînă la unsprezece, am spus sever.

– O, mamă, spuse cu răsuflarea tăiată, miezul nopţii.

– Unsprezece şi jumătate, nu mai tîrziu.

– Mulţumesc, mamă. Zîmbi şi-şi puse braţele în jurul meu, într-o îmbrăţişare generoasă. O să port rochia mea cea nouă.

Livvie purta rochia verde ca spuma mării, puţin fard de ochi şi ruj pal. M-am uitat la ea şi mi-am spus uimită: „Fiica mea, tînăra sirenă, merge la întîlnire cu omul mării". Prima ei întîlnire adevărată! Mi-am ascuns panica şi i-am spus să se poarte frumos şi să nu uite cine este şi că Nonna ar omorî-o şi eu aş plînge, iar ea mi-a răspuns:

– Dumnezeule, mamă, nu merg decît la un club!

Zîmbi şi adăugă:

– O să dansez pînă o să-mi cadă picioarele şi o să fiu cu cel mai frumos băiat din oraş.

Şi apoi, cînd Tomaso a venit să o ia în cea mai mică maşină pe care o văzusem vreodată, cam de mărimea unei maşini de golf, roşie, cu pete de rugină, mi-am dat seama că are dreptate. Arăta chiar mai bine îmbrăcat decît pe jumătate gol, într-o cămaşă albă cu mîneci scurte şi pantaloni strîmţi. Uitat era Fabio – tipul ăsta ar fi putut păşi pe orice podium din Milano sau din Paris.

– Şi dacă trebuie să meargă la întîlnire, murmură Nonna, nu e rău să iasă cu un tip care arată ca Tomaso.

Prietenii lui Tomaso, un tînăr şi o fată drăguţă, s-au dat jos cu greu de pe locul din spate şi au venit să se prezinte. Apoi Tomaso o ajută pe Livvie să urce în maşină. Se asigură că stă confortabil, apoi închise portiera de parcă ar fi încuiat o bijuterie preţioasă, ceea ce şi era. Fetiţa mea!

Am ţinut pumnii şi am sperat că Nonna are dreptate. Era chiar mai rău decît la prima mea întîlnire.

Am luat cina cu Nonna pe terasă, uitîndu-mă la luminile din Positano care licăreau deasupra golfului şi întrebîndu-mă ce face Livvie.

– Nu fi îngrijorată, îmi spuse Nonna impasibil. Ai crescut-o cum trebuie, nu-i aşa?

– Da, dar aşa m-ai crescut şi tu pe mine şi uite ce mi s-a întîmplat.

Nonna strînse din buze dezaprobator. Chemă chelnerul şi comandă două votca cu martini.

– Cu votcă Grey Goose, adăugă ea, făcîndu-mă să holbez ochii de mirare şi să mă întreb de unde ştie despre votcă. Am citit şi eu, îmi spuse ea. Şi m-am gîndit că ne-ar face bine o băutură. Am trecut prin multe în ultimul timp, Gemma.

– Da, am răspuns încet, simţind brusc un nod în gît. Am luat o înghiţitură de martini.

– Vrei să-mi povesteşti? mă întrebă Nonna, care redevenise brusc mămica mea. Avea aceeaşi îngrijorare în ochi pe care o aveam şi eu cînd mă gîndeam la Livvie. Mamele tot mame rămîn, indiferent cît de bătrîni sîntem. Iar eu eram aceeaşi fiică jenată şi timidă, mărturisindu-şi păcatele mamei sale.

– Cred că m-am îndrăgostit de Ben, i-am spus. Nu vreau, dar mă tem că aşa este.

– Te temi? E un cuvînt foarte patetic, Gemma.

– Dar aşa simt, că mi-e teamă, am spus uitîndu-mă descurajată la ea.

– Din cauza lui Cash?

O, Doamne, numai la auzul numelui lui îmi tresărea inima. Am mai luat o gură de martini şi am aprobat:

– În cea mai mare parte.

– În cea mai mare parte? Şi ce este restul, celelalte motive?

– Păi, de exemplu, de-abia îl cunosc. Şi nu ştiu cum reuşesc, dar de fiecare dată cînd mă întîlnesc cu el mă fac de rîs...

Şi aici m-am oprit. Nu aş fi putut să-i vorbesc mamei mele despre noaptea petrecută cu Ben şi cum m-am simţit.

– Oricum, are o altă prietenă. I-am văzut împreună la vilă. Şi apoi, mă urăşte pentru că este convins că îl sabotez. Crede că eu i-am tăiat curentul, şi telefonul, şi apa, şi Dumnezeu mai ştie ce.

– Aşa crede? mă întrebă Nonna uimită.

– E război deschis între noi.

Am terminat băutura dînd paharul peste cap. Dar o idee mi-a trecut prin minte şi m-am uitat la ea bănuitoare.

– Ştii ceva despre asta?

– Prea puţin, spuse evaziv, chemînd iar chelnerul ca să comande o sticlă de rosé local, bine răcit.

– Dar ştii ceva.

– Poate Rocco ştie. Pînă la urmă, este problema sătenilor.

– Şi, desigur, tu nu eşti cu nimic implicată în asta.

– Păi... poate numai puţin.

Mi-am pus coatele pe masă şi capul în mîini.

– Mamă! Ce-ai mai făcut de data asta?

– Am încercat doar să-mi iau vila înapoi, replică ea supărată. Iar sătenii s-au hotărît să mă ajute, asta-i tot. La urma urmei, eu sînt din Bella Piacere.

– Da, şi Ben este *americano,* intrusul străin, care era bine mersi acolo pînă ai apărut tu.

Se aplecă peste masă şi mă privi în ochii furioşi.

– Uiţi că eu sînt moştenitoarea? Că Ben locuieşte în vila care, de drept, este a mea?

– Nu, mamă, nu am uitat. Dar să-l *sabotezi?*

– Bine, cedă ea brusc. De dragul tău, o să-i spun lui Rocco să-l lase în pace. Dar nu uita că fac asta numai pentru tine, fiindcă ai trecut prin momente dificile şi cred că acum eşti pregătită pentru vremuri mai bune. Aş renunţa la vilă, Gemma, ca să te văd iar fericită. Ăsta este adevărul, îmi spuse luîndu-mă de mînă peste masă şi privindu-mă îngrijorată.

Am luat mîna Nonnei şi am sărutat-o, iar ea îmi zîmbi luminoasă, aşa cum ştiam că trebuie să-i fi zîmbit tatei cînd l-a cunoscut şi aşa cum îi zîmbea acum lui Rocco Cesani. Era acelaşi zîmbet pe care descoperisem că îl moştenisem.

– Nu-ţi face griji, Gemma, o să fie bine. Iar acum hai să

comandăm. Ce zici de un soté de ciuperci de pădure cu ulei de măsline şi o feliuţă de brînză *pecorino,* pentru început? Apoi putem să luăm nişte *gnocci* cu puţin sos de roşii. Şi după aceea peşte sau poate vită.

Am lăsat-o să comande şi între timp am savurat vinul rece care era mai mult roşu decît rosé, uşor şi acidulat. Cînd au adus mîncarea, am ciugulit puţin. Desigur, era delicioasă, dar gustul îmi dispăruse o dată cu apetitul. Ştiam că trebuie să ies din starea asta, dar nu în seara asta. Pur şi simplu nu aveam energia necesară.

După cină, Nonna urcă în camera ei, iar eu am luat o carte şi m-am aşezat pe canapeaua albă, confortabilă din camera de zi, aşteptînd-o pe Livvie. Era ora zece, iar eu stăteam deja cu ochii pe ceas.

56

NONNA

Nonna îl sună pe Rocco. Sună şi sună şi era gata să renunţe cînd el a răspuns.

– *Pronto,* se auzi vocea lui răguşită.

– Ce faci, Rocco Cesani, dormeai? îi reproşă ea.

– Sophia Maria, mă gîndeam să mă duc la culcare. Este zece şi un sfert, iar eu trebuie să mă trezesc devreme.

– Munceşti prea mult, Rocco, ar trebui să-i laşi pe muncitori să facă mai mult. Tu nu ar trebui decît să supraveghezi mersul afacerii.

Rocco dădu la o parte bolul cu supă. Sophia Maria trăia

încă cu impresia că este un bărbat de succes, omul de afaceri din domeniul măslinelor. Se gîndea că, dacă este bogată, nu poate înțelege cum trăiește cealaltă jumătate a populației și că el chiar trebuia să muncească la *frantoio*.

– Am vești pentru tine, spuse Rocco. Permisiunea de contrucție a noului hotel al americanului... pur și simplu a dispărut. Iar mîine, drumul pînă la vilă va fi săpat printr-un ordin al consiliului local. O să spună că este muncă de întreținere.

O clipă, Nonna fu ispitită, dar spuse:

– Rocco, ascultă-mă. *E' importante. Urgente.* Anulează lucrările pentru stradă, găsește permisul pierdut. Nu mai putem să ne punem în aplicare planul.

– Ce tot spui acolo? Și cum rămîne cu vila ta?

– Lasă vila. Trebuie să fac asta pentru fiica mea. Este îndrăgostită de *americano,* dar el crede că ea este cea care îl sabotează. Înțelegi acum, Rocco? Mi-a spus că o urăște din cauza asta.

– *E' amore,* oftă Rocco resemnat. Fido îi sări în brațe și îl linse pe față, apoi se urcă pe masă și linse ce mai rămăsese din supa cu usturoi a lui Rocco. Lui Fido îi plăcea usturoiul. Rocco îi zîmbi cîinelui. Putea să facă ce voia.

– *Sì, è amore,* spuse Sophia Maria, iar el zîmbi iar.

– Atunci nu trebuie să mai spui nimic.

Dar Nonna mai avea multe de spus.

– Mîine la prima oră, îi explică ea, du-te la vilă. Trebuie să vorbești cu *signor* Ben personal. Să-i spui că Gemma nu a avut nimic de-a face cu sabotajul, că noi doi am pus totul la cale și restul sătenilor. Să-i ceri scuze, Rocco. Să-i spui că a fost o greșeală și că acum s-a terminat.

Rocco se încruntă: nu era în firea lui să-și ceară scuze. Cu toate acestea, își frecă nasul cu degetul, gestul acela obișnuit al italienilor.

– Așa o să fac, promise el.

– Și nu uita, adăugă Nonna, să-i spui unde este Gemma.

– Aşa o să fac.

– Bine. Şi apoi o să mă întorc repede acasă.

– Te aştept, Sophia Maria, spuse Rocco zîmbind.

57

LIVVIE

Livvie şedea lîngă Tomaso la o măsuţă dintr-un club mic, aglomerat şi plin de fum. Încerca să bea din Cola de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, deşi era aşa de conştientă că piciorul lui îl atinge pe al ei, încît îi venea să leşine. Cuplul care era cu ei în maşină dispăruse imediat ce ajunseseră acolo. Tulburată, bău ultimul strop de Cola, iar paiul bolborosi. Se încruntă, jenată. O făcea să pară un copil zăpăcit, iar Tomaso era aşa de... adult.

– Cîţi ani ai de fapt? întrebă ea deodată.

– *Cosa?* făcu el zîmbind şi uitîndu-se în ochii ei prin lumina opacă de fum, fără să înţeleagă.

– *Quanti anni hai?* îl întrebă iar, indicînd cu degetul către pieptul lui. *Tu*... adăugă.

– *A, parli italiano adesso,* îi zîmbi el cu acelaşi zîmbet irezistibil. Vorbeşti italiană acum. *Ho sedici ani.*

– *Sedici?* Semăna mai mult cu cuvîntul seducător decît cu un număr.

– Şaisprezece, spuse, spre surprinderea ei, care crezuse că are cel puţin nouăsprezece. *E tu?*

Nu ar fi putut să-i spună că nu are decît paisprezece ani. Ar fi dus-o probabil imediat acasă.

– Cincisprezece, spuse pînă la urmă.

Se uită lung la ea.

– *Più o meno?* o întrebă fluturînd din mînă. Mai mult sau mai puțin?

– Mai mult, spuse ea convingător. Doamne, nu era ușor să minți în italiană, iar să cochetezi – aproape imposibil. În afară de momentele în care dansau. Și asta făceau acum.

Dansa mai bine decît el. Strălucea pe ringul de dans, mișcîndu-se cu grația rebelă a unei puștoaice de pe străzile din Manhattan. Mai mult, știa toate mișcările noi, așa că acum îl învăța și pe el. În materie de hip-hop și de formațiile favorite de băieți, Livvie era regină, așa cum fusese și mama ei. Dar cînd puneau melodiile acelea italienești lente și siropoase, Tomaso era regele.

O ținea aproape, cu o mînă pe spatele ei, jos, și cealaltă strîngîndu-i mîna chiar sub bărbia lui. Era ca și cum, o, Doamne... așa de *sexy*. Corpul lui auriu era așa de aproape de al ei, că îl simțea cum tremură. Doamne! Se trase înapoi, fără să știe dacă trebuia să fie șocată sau încîntată, dar el o trase iar, apropiind-o de el.

– *Carina,* îi șopti la ureche un șir de cuvinte pe care nu le înțelese. Apoi, înainte să-și dea seama, se loviră nas în nas, iar buzele lui se lipiră de ale ei. Luminile stroboscopului se stinseră în mintea ei și pe ring. Doamne, abia aștepta să le povestească prietenelor ei de acasă. Vorbiseră atît de mult despre asta, iar acum iată că i se întîmpla. Fusese *sărutată*. Trebuia să spună cuiva, chiar și lui Muffie ar fi fost bine.

Muzica tăcu, iar ea deschise ochii. Nu-și dăduse seama că erau așa de aproape. Tomaso continua să-și țină brațul în jurul ei și fața aproape de a ei.

– Vino, *carina,* îi murmură luînd-o de mînă și conducînd-o afară, în noaptea aproape tropicală.

Mîna ei părea aşa de mică într-a lui şi se gîndi preocupată că ar trebui să facă puţin sport, ceva care să o întărească şi să o facă să pară mai matură. S-au oprit în faţa unei cafenele de pe malul mării. Tomaso făcu cu mîna şi strigă *ciao* tinerilor care se adunaseră acolo, iar ei i-au răspuns:

– *Ciao,* Tomaso. Cine este fata? Arată ca o cîntăreaţă cu părul ăla galben.

– E Madonna, le strigă Tomaso şi ei rîseră.

Livvie se uită la ei pe sub gene. Nu ştia ce au spus şi asta o făcea să se simtă stingherită. Spera numai că nu a moştenit de la mama ei obiceiul de a roşi.

Tomaso o duse să-i cunoască prietenii. O prezentă grupului de băieţi şi fete care păreau de aceeaşi vîrstă cu ea. Toţi erau prietenoşi şi curioşi şi le-a plăcut cînd le-a spus că bunica ei este italiancă. A stat aproape toată seara cu o Cola în faţă, avînd grijă de data asta să nu mai soarbă zgomotos din pai. Se ţinea de mînă cu Tomaso, savurînd ideea că este „prietena lui Tomaso“. Îi plăcea fiorul pe care degetele lui îl transmitea în ale ei, acea extraordinară conştiinţă de sine pe care nu o mai simţise niciodată, de parcă fiecare terminaţie nervoasă căpătase acum o semnificaţie nouă.

Briza fierbinte i-ar fi ciufulit părul dacă ar fi fost mai lung cu cîţiva centimetri şi lingea un cub de gheaţă, bucurîndu-se de contrastul cu limba ei înfierbîntată.

Ceasul de la biserică bătu ora. Numără dezamăgită bătăile orologiului – n-ar fi vrut să mai plece de- acolo, să-i părăsească pe noii săi prieteni şi pe Tomaso. Doamne, ceasul bătuse de douăsprezece ori.

Sări în picioare. Se gîndi speriată la mama ei, supărată şi, mai rău încă, la Nonna.

– Trebuie să plec, am promis că mă întorc pînă la unsprezece jumătate.

Tomaso o luă de braţ.

– Sigur, *carina,* te conduc acasă. Le făcu cu ochiul celorlalţi şi le spuse în italiană ceva ce Livvie nu înţelese, dar ar fi putut să jure că era ceva despre americancele care merg la culcare devreme, sau ceva de genul ăsta, răutăcios, dar adevărat.

Aproape a luat-o la goană în susul străzii pînă la locul unde Tomaso parcase maşina, în centrul oraşului. Îi ţinu portiera deschisă, apoi, cînd ea se aplecă să urce, o luă iar în braţe.

– *Carina,* Livvie, şopti el.

Faţa lui frumoasă era aproape de a ei şi se uitau unul în ochii celuilalt. Se uită fascinată la gura lui care se apropia de a ei. O să o sărute cu adevărat de data asta, iar ea nu ştia să sărute. Cu toate astea, vorbise aşa de mult despre sărut cu prietenele ei, că nu putea să fie aşa de greu. Apoi ochii i s-au închis de la sine, iar gura i s-a unit cu a lui. Şi s-a topit de dragoste... sau ceva de genul ăsta.

– *Carina,* şopti Tomaso, cînd îşi desprinse buzele de ale ei.

Se uită la el cu ochii împăienjeniţi şi zise zăpăcită:

– Mulţumesc.

– Eu îţi mulţumesc, replică el zîmbind.

Apoi o ajută să urce în maşină.

În cinci minute erau înapoi la hotel. Era speriată de moarte la gîndul că încălcase înţelegerea şi că, probabil, acum n-o s-o mai lase niciodată să iasă şi, Doamne, ce va face dacă nu-l va mai vedea niciodată pe Tomaso?

Deschise portiera înainte ca portarul sau Tomaso să apuce să o facă în locul ei şi-i aruncă un noapte bună scurt peste umăr.

– Livvie, aşteaptă! o strigă venind după ea la liftul care ducea în josul stîncii. Mîine, Livvie, la aceeaşi oră?

Ochii lui erau aşa de rugători, albaştri ca marea, că ar fi putut să se înece în ei.

– Bine, cedă ea, după care apăsă pe buton şi dispăru în lift. Şi probabil din viaţa lui, gîndi ea disperată, pentru că acum o încurcase cu mama ei, ştia foarte bine.

GEMMA

Mergeam de colo-colo prin holul de la San Pietro, încercînd să mă pun în locul unei adolescente şi să-mi spun că desigur totul era bine şi că Livvie nu a fost a) sedusă, b) îmbătată, c) răpită sau d) te rog, Doamne, nu un accident de maşină.

Amintirea acelor curbe înguste şi şerpuite îmi dădea rău de stomac. Unde era copilul meu? Voiam să fie aici, acasă, în siguranţă, cu mine. Şi ştiam că trec prin drama primei întîlniri prin care trec toţi părinţii, dar asta nu uşura situaţia.

M-am mai plimbat puţin, salutîndu-i pe recepţioner şi pe barman, încercînd să admir felul în care era boltită pe tavan viţa de vie, aducînd natura înăuntru, şi abundenţa de flori din ghivece. Mi-am spus sever că trebuie să trăiesc clipa, să admir frumuseţea, terasa la lumina lumînării, grădinile cu flori, luminile bărcilor care săgetau orizontul, sclipirea luminilor din Positano... unde era fiica mea... care întîrzia. La naiba, era deja *foarte tîrziu,* iar eu eram realmente îngrijorată.

M-am întors la lift şi uşa s-a deschis. Livvie era acolo, în picioarele goale, cu noile sandale de mărgele de la Capri în mînă, muşcîndu-şi buza de jos aşa cum făceam şi eu cînd aveam emoţii.

– Îmi pare rău, mami, spuse lăsînd capul într-o parte ca atunci cînd era mică şi făcea cîte o prostie. Îmi pare aşa de rău. Nu am... Vreau să spun, nu s-a întîmplat nimic rău. Pur şi simplu nu mi-am dat seama cît este ceasul. Şedeam la o cafenea cu prietenii lui şi pur şi simplu timpul a trecut pe lîngă mine.

Se uită la mine pe sub gene şi m-am văzut aşa de bine în

ea, că mi-a părut brusc rău pentru ea. Am desfăcut brațele și i-am spus:

– Vino încoace, fiica mea.

Livvie alergă în brațele mele și ne-am îmbrățișat strîns. Apoi mă împinse puțin ca să-mi spună:

– Mamă, m-a sărutat... și am fost așa de speriată.

Am rîs amîndouă, ne-am îmbrățișat iar și m-am gîndit „Mulțumesc, Doamne, că este bine, că nu a fost sedusă sau răpită sau că nu avut un accident. Și că mi-a vorbit de primul ei sărut adevărat."

– Hai, i-am spus și am ieșit îmbrățișate pe terasă. Ne-am sprijinit de balustradă și am ascultat-o povestindu-mi despre cum petrecuse seara. Era, m-am gîndit, exact cum lucrurile ar fi trebuit să fie între o mamă și fiica ei. Cel puțin așa era de data asta.

58

ROCCO

În camionul lui alb, Rocco se zgîlțîia ușor pe aleea pietruită. Fido sărea și se juca în spate, căznindu-se să se țină pe picioare. Lătră scurt și subțire, parcă vrînd să-i spună lui Rocco să oprească. Rocco parcă în curtea fostelor grajduri, coborî și rămase pe loc o clipă, uitîndu-se la locul gol. Cîinele sări de pe scaunul din spate, alergă la el și se opri răbdător la picioarele lui.

Era *perfetto,* gîndi Rocco. Făcuse o treabă foarte bună. Nu s-ar fi putut mai bine. Și totul degeaba. Ca să nu mai spunem că acum trebuia să-și calce pe inimă și să ceară iertare americanului. Mă rog, poate nu chiar iertare.

Ben se ivi din spatele vilei şi se uită la Rocco care stătea în curte, cu cîinele lui de desen animat. Se întrebă ce mai avea de gînd acum.

– *Ciao,* Rocco! îi strigă.

– *Signore, ciao.* Rocco îşi scoase pălăria veche de armată pe care o purta pe soare, pe ploaie sau ninsoare. O ținea în dreptul pieptului ca un soldat la apel în fața generalului.

Ciudat, gîndi Ben, de obicei se purta ca acasă şi atingea numai borul pălăriei ca să-l salute. Sigur se întîmplase ceva.

– Cu ce pot să te ajut, Rocco? îl întrebă rece, pentru că ştia că este implicat în necazurile pe care le avea.

– *Signore,* am veşti bune. Rocco îi zîmbi larg şi fals, afişîndu-şi toţi dinţii. Mi-au spus că permisele de construcţie nu s-au pierdut de fapt.

– Serios? zise Ben sprijinindu-se cu brațele încrucişate de zidul de piatră.

– E-adevărat, *signore.* Mai mult, consiliul a hotărît că nu mai este nevoie de lucrări de întreţinere pe drumul care duce la vilă. Nu vor mai face săpături.

– Şi de ce crezi tu că se întîmplă toate astea, Rocco?

Rocco ridică expresiv din umeri, cu braţele deschise, înălţate spre cer.

– Cum spuneţi voi, americanii, n-am nici o idee, *signore.* Poate că uneori Dumnezeu este de partea noastră.

– Sînt întru totul de acord, Rocco, replică Ben sec, acceptînd scuzele pe care le citea în toată mascarada asta. Să sperăm că Atotputernicul va avea grijă şi de telefonul meu, şi de apă, şi de electricitate.

Rocco zîmbi iar.

– Pot să garantez, *signor* Ben. *Domani.* Totul se va aranja. Şi încă ceva, continuă ezitant, uitîndu-se la el cu coada ochiului, este despre... ă, personal... despre *dottoressa.*

Ben tresări. Făcu cîțiva paşi spre Rocco, iar cîinele începu să mîrîie. Ben se opri şi se uită la ei.

– Ce-i cu *dottoressa?* întrebă. Ştii unde este?

– Da, ştiu. Şi mai ştiu că nu ea v-a sabotat, *signore*. Este nevinovată de toate lucrurile de care o acuzați.

– Nu am acuzat-o niciodată de nimic.

– Eu aşa am auzit, *signore*.

– Şi dacă nu *dottoressa* este vinovată de sabotaj, Rocco, atunci cine este?

Rocco se scărpină în cap şi dădu iar din umeri, zîmbind.

– Cine ştie, *signore,* cine ştie.

– Cred că numai Dumnezeu, spuse Ben, iar Rocco răsuflă uşurat. Scăpase uşor. Nici măcar nu a fost nevoie să se înjosească şi să-şi ceară scuze. În scurt timp totul va merge bine la vilă, Ben se va împăca cu *dottoressa,* iar Sophia Maria se va întoarce acasă. Totul o să fie iar bine.

– *Dottoressa* este în Positano, *signor* Ben, spuse şi observă că bărbatul se uită repede la ceas. Stă la hotelul San Pietro cu fiica ei şi cu Sophia Maria. Nu este prea departe, *signore,* puteți ajunge acolo în... poate şase ore.

Da, aş vrea eu, gîndi Ben, strîngîndu-i mîna lui Rocco şi bătîndu-se reciproc prieteneşte pe umăr.

– Mulțumesc, spuse Ben.

– Pentru nimic, răspunse Rocco.

– Vechiul meu prieten Rocco, adăugă Ben, iar Rocco promise:

– Sezonul următor, *signore,* o să vedeți cea mai mare trufă din Toscana. Fido o s-o găsească special pentru dumneavoastră, iar eu am să vin să v-o aduc personal.

– Mă bucur să aud asta, Rocco, îi mulțumi Ben, care se îndrepta deja către vilă ca să-i spună lui Muffie să se pregătească. Plecau într-o excursie.

59

BEN

Tot drumul lung spre sud, trecînd pe lîngă Roma, apoi pe lîngă Napoli, Ben își spuse că trebuie să fie nebun să facă asta. Oricum, ea era nebună, împiedicîndu-se mereu și dînd peste uși. Dumnezeu știe cum se descurca în faimoasa cameră de urgență. Apoi, desigur, dăduse peste el și Luiza. Venise ca întotdeauna în momentul cel mai afurisit, gîndi el. Și atunci, se întrebă el pentru a suta oară, dacă te enervează la culme, de ce bați tot drumul pînă la Positano într-un Land Rover vechi, ca să-ți ceri scuze?

Mormăi tare și Muffie, întinsă pe scaunul din spate, plictisită, înfierbîntată și sătulă de mers cu mașina, se ridică și se uită la el.

– Ce s-a întîmplat, tati?

– Traficul, presupun. Dar fiica lui era o fetiță inteligentă.

– Este vorba de doctorița Jericho, nu-i așa?

– Poftim? Se uită la ea în oglinda retrovizoare și se gîndi că se obișnuise cu părul ei verde. I se părea aproape normal acum.

– O, tati, *știi* ce vreau să spun, chicoti Muffie trîntindu-se iar pe banchetă. Bărbații, spuse ea tare, iar el zîmbi. Vacanța asta în Toscana nu era chiar pierdere de vreme. Fetița lui creștea.

Ceea ce tot nu explica de ce alerga el de-a lungul Italiei după o femeie care era atît de dificilă, atît de încăpățînată, atît de... enervantă. Adevărul este că nu mai cunoscuse pînă acum o femeie care avea o meserie dificilă ca a ei, și nici o femeie căreia să-i pese mai puțin de felul cum arată. Cu toate acestea, cînd stăteau la Camillo și se uita la el cu ochii ei înguști și albaștri,

rîzînd cu gura ei neobişnuită care îl ispitea grozav, se gîndise că nu mai văzuse niciodată pe nimeni de o frumusețe atît de onestă. Atinsese o coardă sensibilă a sufletului său, îl făcuse să se gîndească la el şi la relaţiile lui.

Nu era un bărbat egoist. Se purta frumos şi curtenitor cu femeile lui. Ţinea la femeile cu care se întîlnea şi o iubise pe soția lui. Fusese îndrăgostit nebuneşte de ea, sau cel puțin aşa crezuse atunci. Dar aşa ceva nu mai simțise niciodată.

Aşadar, ce *simțea?* Chibzui îndelung în traficul leneş din orăşelul de coastă Piano. Ce nume ciudat pentru un loc, gîndi el. Ştia că înseamnă „încet" în italiană şi, dat fiind că era blocat acolo de mai bine de zece minute, nici că s-ar fi găsit un nume mai potrivit.

La naiba, nu ştia ce simte pentru Gemma. Ştia doar că vrea să fie cu ea, să o țină în brațe, să facă dragoste cu ea, să o apere de toate acele mici dezastre la care era predispusă. Şi mai era ceva. Voia să topească blocul acela de gheață căreia ea îi spunea inimă. Gemma Jericho era o problemă. Şi un mister. Iar el trebuia să le rezolve pe amîndouă.

60

GEMMA

Un ciocănit la uşă m-a trezit din somnul de după-amiază. Era Nonna, cu fața aşa de luminoasă că m-am întrebat ce mai pune la cale acum.

– Hai să ne gătim în seara asta, să bem şampanie, să

sărbătorim, spuse ea. Ce-ar fi să porţi rochia ta cea nouă?

– Stai puţin, ce anume sărbătorim? am întrebat-o, încă adormită.

Zîmbi şugubăţ şi-mi trase un ghiont cu cotul:

– Sfîrşitul sabotajului, îmi şopti şi rîse. Oricum, Gemma, este o ocazie să porţi rochia cea nouă, aşa că, de ce nu?

O oră mai tîrziu, mă aranjam în oglinda mare care îmi oferea o reprezentare mai completă a corpului meu proaspăt bronzat, în rochia roşie şi cu pantofiorii rubinii meniţi să mă poarte către Ţara lui Oz. Batistul moale pica aşa cum trebuie şi dezvăluia ce arăta frumos. Nu încape îndoială, italienii se pricep în materie de haine. Am oftat, gîndindu-mă întristată că ar trebui să mă bucur de seara asta, pentru că era probabil ultima ocazie să o port. În curînd, prea curînd, o să ne întoarcem la New York, la muncă şi la rutina zilnică.

„Vrei să spui, la viaţa care îţi place“, mi-am reamintit eu. „Cea din care ai înlăturat toate complicaţiile sentimentale şi emoţionale.“ Da, înapoi la femeia cu inima de gheaţă, mi-am şoptit. Nu-i aşa?

Nu aveam un ruj potrivit cu rochia, aşa că mi-am dat cu rujul meu obişnuit, pal şi neutru, total inadecvat, şi puţin fard pe obrajii mei aurii, dar palizi. Am aplicat puţin rimel, mi-am netezit sprîncenele cu degetul umed, mi-am dat cu mîna prin păr ca să-l aranjez şi puţin Violetta di Parma şi eram gata. O, numai puţin, ochelarii. Gata, acum chiar eram gata. Să sărbătoresc sfîrşitul sabotajului de la Villa Piacere şi, ca să fiu sinceră, sfîrşitul visului Nonnei de a fi moştenitoare.

Livvie ciocăni la uşă şi intră.

– Mamă, pot să împrumut fusta ta albă nouă?

„Asta era culmea, m-am gîndit uimită. Acum fiica mea îmi

împrumută hainele. Creşte prea repede, iar eu aş vrea să rămînă copil. Îmi plăcea aşa, era mult mai uşor. Acum aveam de-a face cu săruturi, şi haine, şi chestii de adolescenţi."

– O să fie prea lungă pentru tine, i-am spus, obişnuită fiind cu fustiţele ei minuscule.

– Nu-i nimic, replică ea, punînd fusta în dreptul taliei. Mă gîndesc să-mi schimb cu totul garderoba. Ştii, să arăt ceva mai matur. Vreau să fiu absolut unică.

Dispăru cu fusta mea cea nouă, iar eu m-am dus sus să mă întîlnesc cu Nonna. Părea foarte degajată, cocoţată la barul internaţional.

– Moştenitoarea arată foarte bine în seara asta, am spus aşezîndu-mă pe scaunul de lîngă ea.

Îmi aruncă privirea aia de duminică, din cap pînă în picioare, criticîndu-mă în sinea ei, eram sigură. Apoi îmi spuse:

– Rujul ăsta este oribil.

– Dumnezeule, mamă, dar ce zici de rochie?

– Rochia este perfectă. Şi pantofii. Se întoarse către barman şi comandă ceea ce devenea băutura noastră obişnuită: martini cu votca Grey Goose. Între timp, m-am uitat în jos, la picioarele mele. Pantofii mă strîngeau deja. Trebuie să suferi pentru frumuseţe, mi-am amintit eu, gîndindu-mă că zicala asta trebuie să fi fost inventată de o sărmană femeie.

Livvie păşi graţios spre noi. Fusta mea îi venea perfect. În sus purta un tricou negru, simplu, rotund la gît şi sandalele de mărgele cu talpa plată, cumpărate din Capri. Dacă n-ar fi fost tatuajele false care începuseră să se şteargă şi părul galben, ar fi arătat aproape normal.

Fusta îi ajungea pînă la genunchi.

– Nu te-am mai văzut fără picioare, i-am spus zîmbind.

– O, mamă, nu începe, se apără ea.

Nonna îi spuse că arată aproape ca o domnişoară şi îi comandă o Cola.

– Un telefon pentru *signorita,* spuse barmanul, întinzîndu-i lui Livvie telefonul.

– Pentru mine? Mirată, luă receptorul şi spuse alo. A, bine, se auzi vocea ei duioasă. Bine! Da, poate. *Ciao!*

Înapoie telefonul şi bău puţin din Cola. Noi ne uitam la ea curioase.

– Ei bine? am întrebat.

– A, era Tomaso. Nu ştie dacă poate să vină în seara asta. O să vedem.

Ne-a amuţit. Nu ştiam ce să spun şi, desigur, Nonna, care nu asistase la conversaţia noastră de la femeie la femeie din seara precedentă, nu cunoştea detalii ca sărutul sau temerile primei iubiri, mai ales cînd ai paisprezece ani, aşa că spuse:

– Bine, asta înseamnă că poţi sărbători cu noi încetarea sabotajului la vilă, dar Livvie îi aruncă o privire care spunea că puţin îi pasă. Am oftat, gîndindu-mă la sărbătorirea tristă şi tăcută care ne aştepta.

61

Ne aşezasem la masa noastră obişnuită, cu vedere spre golful încadrat de auriul portocaliu al apusului, cînd am auzit-o pe Nonna exclamînd mulţumită ca pisica după ce a mîncat canarul:

– *Bene.*

I-am urmărit privirea şi am văzut-o pe Muffie Raphael stînd în uşă.

Livvie scoase un strigăt de bucurie. Se duse la ea şi o îmbrăţişă de parcă s-ar fi cunoscut de cînd lumea şi-i spuse:

– Cît mă bucur să te văd!

– Şi eu, spuse Muffie zîmbind.

M-am uitat la ele: Muffie, total nelalocul ei cu pantaloni scurţi de lycra, tricou cu dungi colorate şi părul ţepos, verde deschis, iar fiica mea, o blondă simplă, cu fustă albă pînă la genunchi, tricou negru şi sandale cu talpa plată. Dumnezeule, m-am gîndit, citînd-o pe Livvie, fetele au schimbat rolurile. Muffie devenise Livvie, iar Livvie devenise Muffie.

Apoi mi-am dat seama că dacă Muffie era acolo, era şi Ben. Şi deodată apăru în uşă, cu pantalonii scurţi şifonaţi, părînd obosit şi înfierbîntat de căldura de peste zi. Iar eu arătam superb în rochia mea nouă de batist roşu şi mirosind a Violetta di Parma. Schimbasem şi noi rolurile?

Inima mea a luat-o din loc. Nu ştiam ce să fac. Mi-am trecut agitată mîna prin păr şi am întrebat:

– O, la naiba, ce caută aici?

M-am ridicat cu intenţia să fug de-acolo. Dar apoi mi-am spus că nu o să fug, pentru că de fiecare dată cînd o făceam mă împiedicam, sau mă izbeam de uşi, sau ceva de genul ăsta, aşa că m-am aşezat repede la loc.

Chelnerii s-au uitat bănuitor la Ben şi la Muffie, pe cînd ei se îndreptau spre noi, străbătînd terasa plină de lume elegantă. Aproape că m-a pufnit rîsul. Jerpeliţi şi nelalocul lor ar fi fost cuvintele potrivite pentru a descrie felul în care arătau, dar ştiţi ce? Ben avea acelaşi farmec fatal, mai ales cînd se uită în ochii mei şi mă făcu iar să mă simt de parcă aş fi fost singura femeie din încăpere.

– Gemma, spuse, întinzînd mîna.

Am reuşit să mă ridic. I-am luat mîna şi am pornit împreună de-a lungul terasei, sub privirile curioase ale celorlalţi.

Un trio cînta o melodie pe care o ştiam, lentă, romantică şi sexy. Ben m-a tras în braţele lui şi am început să dansăm încet

în lumina slabă. Eram singurul cuplu de pe ring. Simțeam parfumul meu amestecat cu cel al corpului lui.

Asta nu este bine, m-am gîndit eu, uitîndu-mă în ochii lui. Am spus deja că sînt gri-verzui cu pete aurii, că mîinile lui sînt puternice? Că îi cunoşteam trupul la fel de bine cum îl cunoşteam pe al meu? Şi că atunci cînd dansezi lent cu un bărbat ale cărui mişcări le recunoşti, te simți femeie şi, probabil, foarte slabă? Şi că, deşi ştiam că nu ar trebui să fac asta, că ar fi trebuit să-l trimit la plimbare cu un la revedere rece şi poate un mergi la naiba, tot nu aveam de gînd să fac aşa ceva?

Ben simți că am oftat şi îşi depărtă obrazul de al meu.

– Am venit să-mi cer scuze, Gemma. Luiza nu este decît o prietenă veche. O cunosc de ani de zile. Nu este nimic între noi. Este numai vina mea.

– Mă rog, poate nu numai a ta, am murmurat uitîndu-mă în ochii lui şi simțind că mă trec fiori. Nu voiam să mai aud nimic despre superba Luiza.

Mă privi din cap pînă-n picioare cu ochii lui sexy şi nu-mi păsa că pantofii cu vîrf ascuțit mă torturau. Abia dacă mai simțeam durerea.

– Îmi place cum îți stă în roşu, spuse, cu fața atît de aproape de a mea că îi puteam simți respirația. Gemma, şopti, cu buzele aproape de ale mele. Am venit aici imediat ce am aflat unde eşti. Şi m-am întrebat tot drumul de ce fac asta. Dar cînd te-am văzut pe terasă, fără ochelari, în rochia asta roşie şi părul ca al unui înger botticellian, am ştiut de ce.

M-am uitat la buzele lui, apoi în ochii lui şi, da, de data asta mă înecam în ei.

– Pot să pun pariu că nici nu m-ai recunoscut, i-am spus eu prosteşte, iar el a oftat.

– De ce mă întrerupi mereu?

– Scuză-mă. Ce spuneai?

– La naiba, cred că spuneam că mi-a fost dor de tine, femeie nebună. Cred că mă îndrăgostesc de tine, Gemma Jericho.

Nu am fost niciodată genul care acceptă uşor un compliment.

– Ce tot spui? am replicat, zîmbind prosteşte. De-abia mă cunoşti.

M-a tras atît de aproape că eram cu totul lipită de el. Îşi odihni bărbia pe fruntea mea şi l-am auzit şoptind:

– Ce mă fac eu cu tine?

Apoi mă privi iar în ochi şi-mi spuse:

– Gîndeşte-te numai la toate lucrurile minunate despre tine pe care nu le ştiu încă.

Trioul începu să cînte o melodie pe care o mai cîntase mai devreme şi de data asta mi-am amintit. Era „Îmi cîntai", a lui Marc Anthony. Cea în care „se prăbuşeşte" în dragoste. M-am temut că se referă la mine, că voi face exact ceea ce îmi promisesem să nu mai fac niciodată. În cîntecul acela, Marc Anthony nu se teme de dragoste, dar, o, cît mă temeam eu. Şi, pe lîngă asta, nu voiam să mă îndrăgostesc de un bărbat care este aproape un străin, un bărbat pentru care mi-am încălcat promisiunea faţă de mine şi am făcut dragoste cu el. Un bărbat care o să-mi distrugă probabil viaţa bine ordonată pe care plănuisem să o trăiesc de acum înainte.

Muzica se opri, iar Ben mă conduse afară de acolo, departe de privirile curioase, departe de Nonna, Livvie şi Muffie, care speram că se simte bine la sărbătorirea sfîrşitului sabotajului. Mă scoase de acolo în noaptea de afară.

– Unde mergem? am întrebat.

– La mine. Mă ajută să urc în Land Rover şi adăugă: La hotelul Sirenuse, la capătul străzii. Nu mai aveau camere libere aici.

M-am uitat speriată la el pe sub gene. Era ultima mea şansă. Puteam să cobor din maşină şi să plec fără să-i spun măcar la revedere. Dar nu am făcut-o. Ba chiar l-am sărutat, iar el s-a uitat în ochii mei cu privirea aia intensă. În cîteva minute am ajuns la Sirenuse.

62

Eram într-o cameră care dădea spre mare şi oraşul Positano. Ben trase perdelele, închizînd fereastra către realitate, aşa cum făcuse şi la Florenţa. Se uită în ochii mei speriaţi.

– De ce? mă întrebă după cîteva clipe. De ce nu mă primeşti în inima ta, Gemma?

– O să te primesc, am spus. Te-am primit deja. Dar minţeam, iar el o ştia.

Mă mîngîie cu un deget pe bărbie şi pe faţă. Îmi scoase ochelarii şi îmi dădu părul pe spate cu ambele mîini, ţinîndu-l aşa, pînă cred că am început să arăt ca Fido, dar nu cred că el gîndea la fel, pentru că a spus:

– Eşti frumoasă, atît de frumoasă!

Apoi se depărtă şi începu să-şi scoată repede hainele. Am intrat în panică. Adică, era puţin cam repede, nu? Ce s-a întîmplat cu preludiul?

– Trebuie să fac un duş, îmi spuse. Să nu pleci.

În uşa băii se întoarse către mine şi mă surprinse admirîndu-i corpul. Cu ochi de vultur, ar fi descrierea potrivită.

– Te rog să nu mă părăseşti, adăugă el rîzînd.

Nu, nu am plecat. De fapt, mi-am scos rochia roşie, pantofii ca ai vrăjitoarei din Oz şi lenjeria nouă de dantelă, deşi m-am gîndit că mai bine o ţineam pe mine ca să mă fălesc. Dar le-am

lăsat pe toate grămadă pe podea şi apoi, deşi poate că nu ar fi trebuit s-o fac, l-am urmat în baie şi sub duş.

Cînd faci dragoste sub apa care curge, ai două motive să ţi se taie răsuflarea. Apă în ochi, în gură şi în păr.

– Este iar ca în furtuna din Florenţa, îmi spuse, sărutîndu-mă uşor, numai că de data asta nu ne trebuie umbrelă.

Eu eram agresorul, urmărindu-l fără ruşine. Nu ştiu de unde venea pornirea asta; sau poate ştiu. Era pentru că îmi reprimasem prea mult dorinţa. I-am săpunit trupul mare şi puternic, masîndu-l, înfigîndu-mi unghiile în pielea lui, apoi am îngenuncheat în faţa lui... Avea gust de vin, şi trandafiri, şi sex, şi tot ce este mai minunat. Gemea şi îmi împingea capul către el, iar eu eram atît de fericită că îmi venea să rîd. M-am gîndit că poate acesta este rostul meu pe pămînt, să satisfac un bărbat şi să-l fac să-mi ofere plăcere. Dar ştiam că asta face parte din viaţă, din dragoste, din simplul fapt de a trăi, de a fi o femeie care, chiar dacă nu trebuia, se îndrăgostea poate, poate numai puţin, de un bărbat.

Mă ridică pe peretele placat cu faianţă, se aplecă şi îmi sărută sfîrcurile pînă ce am urlat de plăcere.

– Nu mai pot aştepta, îmi spuse, ridicîndu-mă deasupra lui. Gemma, strigă în timp ce îmi încolăceam picioarele în jurul lui, şi mă ţinu acolo, împingîndu-se în mine, privindu-mă în ochi, şi de data asta ne-am înecat unul în celălalt. Fiorii orgasmului îmi trecură prin tot corpul, unul după altul şi l-am auzit ţipînd, l-am simţit înăuntrul meu, cald, umed, minunat.

Mi-am desprins picioarele de pe corpul lui, iar el m-a ţinut pînă ce am atins podeaua, după care s-a sprijinit cu amîndouă mîinile de perete, respirînd greu şi uitîndu-se la mine.

Duşul curgea încă, spălîndu-ne trupurile transpirate.

– Uite ce poate face dorul de tine dintr-un bărbat, spuse.

I-am răspuns că probabil de asta a fost aşa minunat, iar el a rîs.

M-a înfăşurat într-un prosop mare şi alb, apoi m-a luat în braţe şi m-a purtat pînă la pat, unde ne-am aşezat unul lîngă celălalt, ţinîndu-ne de mînă. De dincolo de fereastră am auzit muzica de la o cafenea, rîsete şi tocuri pe asfalt.

– La ce te gîndeşti? mă întrebă întorcîndu-se spre mine.

– Mă gîndesc, am spus, la cum este să te prăbuşeşti în dragoste.

Şi cu, îmi spuse luîndu-mă iar în braţe. De data asta am fost mai tandri, mai drăgăstoşi. Am făcut dragoste încet. Nu ştiam pînă acum că este atît de uşor să te porţi uşuratic.

63

BEN

Ben era treaz şi asculta respiraţia uşoară şi regulată a Gemmei. Se gîndea că este unul dintre puţinele momente cînd o vedea liniştită, şi cu siguranţă una din puţinele dăţi cînd nu îl luase peste picior, sau nu se împiedicase, sau ceva de genul ăsta. Zîmbi în întuneric. Îi plăcea atît de mult. Şi era una din cele mai sexy femei pe care le cunoscuse. Avea o sexualitate instinctivă extraordinară, nu chestii pe care ar fi putut să le înveţe din *Cosmo* şi cu siguranţă nu se prefăcea. Se simţea bine, se bucura de trupul lui şi, Doamne, cum iubea el trupul ei. Deşi tot nu putea înţelege de ce, ţinea realmente la ea.

Adică o iubea? Era îndrăgostit de ea? Indiscutabil, adusese ceva nou în viaţa lui, ceva ce nu voia să piardă. Poate inocenţă, gîndi el.

Ceea ce era uimitor cînd te gîndeai că Gemma priveşte în faţă moartea şi vieţi distruse în fiecare zi. Rămînea însă o învingătoare. Învingea moartea.

Îi atinse coapsa caldă, iar ea se trase somnoroasă mai aproape, îmbrăţişîndu-l. Umerii ei îi striveau braţul de parcă ar fi fost de o sută de kilograme, nu fiinţa înaltă şi slabă care era ea. Trebuia să se mişte, dar nu voia să o deranjeze din somnul ei adînc. Uitîndu-se la faţa ei în lumina ceasului dinspre dimineaţă, văzu roşeaţa de pe nasul ei, unde se lovise de uşa de sticlă de la vilă. Nu se putu abţine să nu rîdă.

– Ce este aşa amuzant? mormăi Gemma adormită.

– Tu, iubito, îi răspunse. Acum culcă-te la loc.

Iar ea adormi, deşi el ar fi vrut să facă iar dragoste cu ea, să o simtă învăluindu-l, să o guste şi să se bucure iar de fericirea de a fi înăuntrul ei.

Oftă, uitîndu-se la tavan. Doamne, era cu adevărat îndrăgostit de data asta?

64

GEMMA

Tîrziu în dimineaţa aceea, întorşi la San Pietro, ne-am stabilit teritoriul, ocupînd şezlongurile de pe mal, acoperite cu prosoape albe. Am închiriat saltele şi am plutit pe apa albastră, cristalină, dînd leneş din mîini, lîngă Livvie şi Muffie, care se stropeau şi ţipau cînd cădeau de pe saltea.

M-am gîndit că Muffie a apărut exact la timp, pentru că Livvie mi-a spus că Tomaso nu venise aseară. Am surprins privirea din ochii ei şi am înţeles că nu era foarte fericită.

Probabil că se întreba de ce l-a sărutat. Acum credea că Tomaso nu vrea să mai iasă cu ea şi se simţea cel puţin „ieftină".

Aşa că am spus cît de vesel am putut:

– Nu contează, iubito, marea este plină de peşti.

Mi-a răspuns cu o privire pe care o cunoşteam bine (fiindcă era exact ca a mea) şi cu care îmi spunea mai lasă-mă-n pace, mamă, nu mai sînt peşti ca Tomaso. Nonna ne-a adus îngheţată, ceea ce, ca de obicei, era singurul gest la care ne puteam gîndi pentru a o înveseli pe Livvie, iar acum părea să fi uitat de el, cel puţin pentru moment. Speram numai să nu-i fi rănit pentru totdeauna inima tînără şi sensibilă. Dar oare nu toţi învăţăm aşa despre dragoste?

M-am uitat în sus la un elicopter care plutea ca o insectă luminoasă deasupra apei. Mi-am ţinut răsuflarea cînd s-a îndreptat exact către stîncă, după care a coborît şi a aterizat perfect pe pista de lîngă grădina cu trandafiri. Livvie şi Muffie scoaseră exclamaţii de uimire. Observasem că începuseră să vorbească la fel. Apoi l-am auzit pe Ben spunînd:

– Hei, n-o să-ţi vină să crezi, ghici cine este!

Nu mi-a luat mult să ghicesc: aş fi putut vedea pînă şi de pe o plută din largul mării sclipirea diamantelor.

– Hei, Maggie! strigă Livvie şi fugi împreună cu Muffie să o salute.

Ben apucă un colţ al saltelei mele şi o răsuci pînă am ajuns în faţa lui. Întinşi pe burtă, am zîmbit unul la celălalt, unul dintre acele zîmbete profund intime pe care le împart îndrăgostiţii.

Viaţa nu este aşa de rea, m-am gîndit. De fapt, nu se putea mai bine de atît – să pluteşti pe o saltea, cu iubitul tău, pe marea răcoroasă, albastră-argintie. Vreau să spun, ce şi-ar mai putea dori o femeie? Şi mai ales o femeie care nu se gîndea la trecutul ei. O, Dumnezeule, trecutul! Şi Cash? Oare ce făcea Cash? Am oftat. Ştiam exact ce face, nu m-am putut abţine să nu-mi spun.

– Hei! Maggie ne făcea cu mîna de pe marginea stîncii. Lăsați giugiuleala și veniți încoace! Am auzit că ați șters-o la Positano cu toții, așa că am venit și eu.

Ne-am întors leneși la mal, ținîndu-ne de mînă peste spațiul îngust de apă dintre noi. Asta pînă cînd Ben m-a împins și am căzut de pe saltea. A sărit în apă după mine și m-a prins exact cînd ieșeam la suprafață, împroșcîndu-l cu apă. Am țipat la el și l-am împins pînă am ajuns amîndoi sub apă, sărutîndu-ne nebunește, cu mîinile și picioarele încolăcite. Ei, și dacă era să mor, acesta ar fi fost un mod tare plăcut, m-am gîndit ieșind iar la suprafață, țipînd și rîzînd.

– O, hai mamă, terminați, am auzit-o pe Livvie strigîndu-mi, așa că mi-am șters rîsul prostesc de pe față, pentru că mi-am dat seama că o făceam să se simtă stînjenită.

– Așadar, spuse Maggie cînd ne adunarăm cu toții în jurul unei mese de la barul de pe plajă, cu pahare de rosé rece în față și ronțăind fructe. Sau cel puțin așa făceau cei mari. Fetele beau Cola și mîncau cartofi prăjiți cu sandvișuri cu brînză. Le invidiam, dar m-am gîndit că ar trebui să am grijă de silueta mea, acum, cînd trecusem la lenjerie de dantelă și sex.

– Așadar, reîncepu Maggie, motivul pentru care mă aflu aici este o mică chestiune de arbitraj.

Ne-am uitat întrebători la ea. Ca de obicei, era foarte pitorească în pantaloni strîmți turcoaz și roz ciclam, bluză asortată, mai multe coliere de aur și unul enorm de perle, ca să nu mai pomenim de obișnuitele inele sclipitoare și agrafele cu care își împodobea părul.

– Arbitraj? întrebă Nonna curioasă.

– În legătură cu Villa Piacere, ne lămuri Maggie.

Nici unul dintre noi nu s-a uitat la celălalt. Nimeni nu a scos nici un cuvînt. Am luat o bucățică de pepene galben, uitîndu-mă cu coada ochiului la Ben, care sorbea o gură de vin privind către mare.

– Ştim cu toţii cum stau lucrurile, aşa că nu este nevoie să o luăm de la capăt, spuse Maggie scurt. Ce trebuie să facem acum este să aflăm cui îi aparţine vila. Am angajat un detectiv particular ca să-l găsească pe Donati. Se uită la ceasul ei cu diamante. În seara asta trebuie să-mi aducă primele indicii despre unde se află Donati.

– Hei, Muffie, şopti Livvie muşcînd din sandviş, o să fim un fel de spioni.

I-am spus scurt să nu vorbească cu gura plină, iar ea şi Muffie au chicotit.

– Şi apoi? am întrebat furînd un cartof prăjit.

– Apoi tu şi Ben va trebui să urmaţi indiciile detectivului şi să-l găsiţi pe Donati. Sînt sigură că îl veţi găsi, adăugă ea.

– Mă bucur că ai atîta încredere în noi, spuse Ben sec, în timp ce eu îmi muşcam buza de jos.

– Noi cariere, am spus eu, omul de afaceri şi doctoriţa de la camera de urgenţă urmărind un hoţ prin Italia.

– Ca în filme, spuse Muffie, cu răsuflarea oprită de încîntare. Şi ea tocmai muşcase din sandviş, dar am oftat şi am lăsat la o parte pentru moment partea cu mama şi manierele.

– Mai este ceva, adăugă Maggie, privindu-ne serios pe deasupra ochelarilor ei foarte mari şi foarte negri, cu semnul Versace incrustat cu aur pe margini. Dacă găsiţi testamentul şi familia Corsini este desemnată moştenitoare, vila aparţine Sophiei Maria. Dacă nu găsiţi testamentul, îi aparţine lui Ben.

– Cîştigătorul ia totul? am întrebat uitîndu-mă la Nonna.

– Cîştigătorul ia totul, aprobă ea.

– Maggie, interveni Ben exasperat, eşti o femeie bogată de patruzeci şi nouă de ani căreia îi place acţiunea şi să se amestece în poveştile de iubire.

– Bogată în fiecare cont, aprobă Maggie.

– Cîştigătorul ia totul? l-am întrebat eu.

– Da, dar credeți-mă, n-o să găsiți niciodată testamentul ăla, spuse el oftînd.

După prînz, scaunele au fost întoarse dinspre mare pentru a beneficia de ultimele raze de soare. Ne-am întins pe ele, adînciți în gînduri și, probabil pentru că dormisem așa de puțin în noaptea trecută, am ațipit.

M-am trezit cîteva ore mai tîrziu cu un sentiment minunat. Datorită lui Maggie o să rezolvăm problema cu vila într-un fel sau altul, și mulțumită lui Ben mă simțeam iar ca o femeie. Viața, m-am gîndit eu, cu acel zîmbet pe care acum îl aveam mereu pe buze, era grozavă. În clipa asta.

Apoi mi-am reamintit. Cash, adevărata mea iubire. Ceea ce îmi amintea de asemenea că realitatea și că slujba mea de la spital nu dispăruseră cu totul. Timpul trecea, iar vacanța noastră în Toscana era pe terminate. Și cînd avea să se întîmple asta? M-am hotărît repede să nu-mi fac griji acum. O să profit de ceea ce aveam acum, cît mai aveam toate astea.

Ne-am adunat lucrurile împrăștiate și ne-am îndreptat spre liftul de pe marginea stîncii. Nu încăpeam cu toții, așa că eu am urcat prima cu Ben, iar Nonna și Maggie au venit cu fetele. Ben se duse să se asigure că vom avea o masă suficient de mare la cină.

– Ia te uită cine-i aici! am auzit-o pe Nonna spunînd.

M-am întors și l-am văzut pe Tomaso care venea spre noi tocmai cînd ușa liftului s-a deschis și a ieșit Livvie.

Mi-am ținut respirația. Aș fi vrut să mă duc la ea și să o apuc de mînă. Dar Livvie nu avea nevoie de mine. Ridică sus bărbia și îi aruncă acea privire pe care o cunoșteam: cu colțul ochilor, cu ochii pe jumătate închiși, cu capul blond ridicat demn.

– Ce cauți aici? îl întrebă.

– Am venit să-mi cer scuze, spuse Tomaso şi m-am gîndit că cineva îl învăţase cum se spune asta în engleză. Aseară a trebuit să-l ajut pe tatăl meu.

– Sigur, nu-i nici o problemă, răspunse Livvie, deşi era evident că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Muffie se apropie de Livvie, uitîndu-se la apariția de bronz auriu. Livvie puse brațul în jurul umerilor ei.

– Ea este prietena mea, Muffie. Merge cu mine peste tot, bine?

– Bine, spuse umil zeul mării.

– Bine, atunci la opt şi jumătate, îl ferici Livvie. Ne întîlnim la aceeaşi cafenea, da?

– Bine, spuse el, îndepărtîndu-se cu o plecăciune caraghioasă la adresa noastră.

– Hei, exclamă Muffie cu ochii sclipind, avem întîlnire.

Au plecat împreună, braț la braț, ca să discute ultimele noutăți.

– Nu cred, am asigurat-o pe Nonna, că trebuie să-mi mai fac griji în legătură cu Tomaso.

– Slavă Domnului, spuse făcîndu-şi cruce.

65

Ben şi cu mine am hotărît să facem pe detectivii pe cont propriu şi să le lăsam pe Livvie şi pe Muffie care se visau ca ultime apariții Bond, în Positano, cu Nonna şi Maggie.

Ne-am întors în Toscana în Land Rover-ul care scîrțîia din toate încheieturile, cu mine plîngîndu-mă tot drumul că un tip bogat ca el coduce o asemenea vechitură şi întrebîndu-l de ce eu, o femeie săracă, conduceam o maşină aşa de scumpă.

Detectivul lui Maggie ne dăduse adresa din Lucca unde se pare că fusese văzut Donati. Lucca este un orăşel încîntător, înconjurat cu ziduri de piatră, la nord-vest de Florenţa, numai cu alei şi piaţete şi ateliere faimoase de secole, unde se ţesea mătase. De fapt, cîţiva dintre duzii care hrăniseră viermii de mătase mai creşteau încă pe zidurile vechi, care sînt largi şi verzi ca un parc. Dar la adresa pe care ne-o dăduse detectivul lui Maggie se afla doar un magazin de antichităţi, unde nimeni nu auzise de Donati.

Indiciul următor era că ar putea fi în Gali, un orăşel toscan din mijlocul ţinutului Chianti. Avea o piaţă centrală cu străzi care se desprindeau din ea ca spiţele unei roţi, cu magazine extravagante pentru turişti, unde se vindea carne de mistreţ, specialitatea regiunii. Piaţa era înconjurată de cafenele mari. De data asta, la adresa pe care o aveam era o cofetărie. Şi, desigur, nici urmă de Donati.

Apoi am încercat la o tarabă de fructe de pe marginea drumului, în Montepulciano. Nici vorbă.

Şedeam în Land Rover-ul înfundat în iarbă şi buruieni, în faţa unei mori de ulei de măsline, ultimul nostru indiciu în legătură cu Donati. Ne uitam descurajaţi la grămada de pietre cenuşii. Era clar că nimeni nu mai trecuse pe acolo de secole.

– De unde naiba îşi culege informaţiile detectivul ăsta? întrebă Ben.

– Unde l-a găsit Maggie?

– Am condus în lungul şi în latul Toscanei căutîndu-l pe Donati, spuse Ben. Sînt obosit şi vreau să fiu singur, numai cu tine.

– Numai cu mine? am întrebat cu ochii sclipind, în vreme ce el s-a aplecat spre mine să mă sărute, lung şi plin de dorinţă.

– Te doresc, Gemma Jericho, îmi şopti, muşcîndu-mă de ureche.

M-au trecut fiori de plăcere, dar în acelaşi timp mă

întrebam de ce nu-mi spune că mă iubeşte. Desigur, nu aş fi vrut să-mi spună, pentru că asta ar fi însemnat că lucrurile sînt prea serioase între noi, iar eu nu voiam să mă mai implic într-o relaţie serioasă. Era mai bine aşa, ca parteneri, ca prieteni şi amanţi.

– Crezi că e bine ce facem? am spus gînditoare, raţionînd tot ca o puştoaică pentru care a face sex se confundă cu iubirea. Ştii că nu mă pot îndrăgosti de tine, am adăugat, vrînd să clarific lucrurile între noi.

– Gemma, mai lasă-mă-n pace. Ce-i rău în a te îndrăgosti?

– Nimic, numai că... mie nu o să mi se mai întîmple asta niciodată.

Mă privi intens în ochi cu ochii lui cu sclipiri aurii, de parcă ar fi încercat să-mi ghicească gîndurile confuze, sentimentul meu de vină, trecutul.

– Eşti nebună, îmi spuse după o clipă lungă. Cum pot să te iubesc cînd eşti *aşa de nebună?*

– Nu ştiu. Vocea mea sună chiar şi pentru mine pierită şi speriată. Da, nu ştiu. Şi e mai bine să nu mă iubeşti.

Îndepărtă braţele şi veni sfîrşitul lumii: ştiam că terminase cu mine şi acum habar n-avea ce să facă.

Coborî din maşină şi o ocoli pînă ce ajunse în partea mea. Deschise portiera şi îmi spuse, întinzîndu-mi mîna:

– Vino cu mine.

Şi l-am urmat, aşa cum am făcut în prima zi, cînd m-a luat să cumpărăm lapte la piaţă, în Florenţa, şi apoi în pat. Am atîta încredere în el, că aş putea să-mi pun viaţa în joc. Numai că viaţa mea nu-mi aparţine ca să i-o pot da lui.

Am trecut, ţinîndu-ne uşor de mînă, pe lîngă moara veche şi imensa presă pentru măsline din care rămăsese numai o grămadă de fier încîlcit şi roţi rupte, pînă am ajuns în vîrful dealului. Toscana se întindea la picioarele noastre în toată splendoarea ei verde şi aurie, aşa cum era de secole, la fel de tînără şi nemuritoare.

Vîntul îmi juca în păr şi aveam sentimentul că nimic nu o să se schimbe vreodată aici, că via o să crească întotdeauna în rînduri simetrice pe coama dealului, că oamenii o să culeagă mereu strugurii în octombrie, pentru ca apoi să facă vinul şi să sărbătorească. Că măslinele o să fie culese din copacii argintii îngreunaţi şi că uleiul o să fie presat, gustat, admirat. Că vacile frumoase Chianina o să dea lapte în fiecare zi şi o să aibă mereu gust de smîntînă şi iarbă dulce. Că o să fie concerte în pieţe şi nunţi mari în bisericile mici şi că *bambini* se vor naşte şi vor fi botezaţi, vor merge la prima împărtăşanie şi apoi se vor căsători, toate în aceeaşi biserică micuţă, mereu la fel. O viaţă care nu se schimbă, slavă Domnului, am cugetat eu. Şi cît iubeam viaţa asta!

– Gemma, spune-mi ce se întîmplă, mă întrebă Ben.

Am simţit un nod în gît şi am dat din cap. Îmi luă bărbia în palma lui şi mă sărută tandru. Am sorbit buzele lui şi aş fi vrut să rămînă cu gura lipită de a mea. Nu doream să vorbim. Voiam să ne sărutăm doar, să simt căldura braţelor lui în jurul meu, corpul lui lîngă al meu.

– Iubito, dragostea mea dragă, îmi spuse, mîngîindu-mi părul, sărutîndu-mă lung şi pătimaş, pînă ce ne-am înecat unul în celălalt, purtaţi neputincioşi de val. Ne-am lăsat în genunchi, sărutîndu-ne, el cu mîinile încă pe faţa mea, şi am simţit cum mă afund în iarba moale şi proaspătă. Frumoaso, îmi şopti, lăsîndu-şi buzele să alunece pe gîtul meu, frumoasa mea Gemma. Şi de data asta nu am mai făcut nici o glumă ca să-mi ascund teama. Eram singură cu el, întinşi pe dealul acoperit cu iarbă, cu toată Toscana la picioarele noastre şi doar cu cerul de azur deasupra. Singuri în paradisul nostru.

Ne sărutam tandru, uşor, căutîndu-ne şi descoperindu-ne unul pe celălalt în buzele noastre lipite, în pasiunea împărtăşită a trupurilor noastre. Mi-a descheiat nasturii cămăşii şi a scos-o de pe mine, mi-a tras fusta în jos, mi-a desfăcut sutienul. Eram

goală şi vulnerabilă sub cerul albastru. Apoi s-a dezbrăcat şi el şi am început să ne tăvălim prin iarbă, ca Adam şi Eva, iar eu mă gîndeam cît de frumos este, cu trupul lui puternic, cu pielea fină, cu atingerea delicată. Cît de minunată era gura lui.

Şi după ce mă aduse pe culmea plăcerii, l-am dorit din nou, voiam mai mult, imediat.

– Acum! am strigat şi el a rîs.

– Eşti o desfrînată neruşinată, îmi şopti, înconjurîndu-mi urechea cu limba, şi intră iar în corpul meu primitor.

– O, da, am strigat, da, da, sînt. Şi apoi am plutit către locul acela minunat şi incomprehensibil, unde numai amanţii pot ajunge. Unde trupul meu şi al lui se potriveau ca piesele unui puzzle. Unde ceea ce îmi făcea trimitea fiori de pasiune prin tot corpul. Şi ştiam că va trebui să-i spun curînd adevărul, ce se întîmplase cu Cash, povestea care m-a transformat într-o fecioară de gheaţă, incapabilă să iubească un bărbat.

66

Am rămas întinşi în iarbă, încă împreunaţi, mult după ce am făcut dragoste, pur şi simplu ţinîndu-ne în braţe. Mă simţeam de parcă spiritul şi corpul meu fuseseră într-o lungă călătorie. Am călătorit împreună cu Ben către un loc unde numai cei care simt adevărata pasiune pot ajunge. Şi ştiam că este pentru ultima oară.

Îmi odihneam trupul pe al lui, sorbind fiecare centimetru din el: pielea lui, pieptul puternic lîngă care mă ţinea strîns cu braţul lui, răsuflarea lui pe pleoapele mele închise, dulceaţa coapsei lui lipite de a mea.

Era pe jumătate adormit şi am ridicat capul ca să mă uit la

el şi, exact în clipa aceea, un tunet a bubuit undeva peste dealuri.

– De ce e mereu furtună cînd facem dragoste? şopti Ben, cu ochii încă închişi.

– Cred că e din cauza electricităţii dintre noi, am spus, iar el a rîs, fericit.

Picături de ploaie începură să ne cadă pe faţă şi am scos limba să le prind, aşa cum făceam cînd eram mică.

– Ar trebui să mergem, spuse Ben cînd se auzi încă un tunet. A fost foarte cald astăzi şi ne aşteaptă iar una din acele furtuni de vară.

Mă ridică în picioare şi se îndepărtă puţin ca să se uite la mine. Mi-am dat cu mîinile prin păr, îngrijorată, gîndindu-mă că o să-mi vadă fiecare defect, de la cicatricea operaţiei de apendicită pînă la sînii prea mici şi fundul mare, pe care întotdeauna mi l-am dorit mai mic.

– Eşti frumoasă, spuse el. Eşti frumoasă, Gemma Jericho, şi o ştii prea bine.

– Ba nu, nu ştiu, am spus îndepărtîndu-l ca să îmbrac cămaşa. Sînt numai o doctoriţă prea înaltă şi prea slabă, cu excepţia fundului.

– Ştii ceva, ai dreptate, conchise el. Ne-am îmbrăcat repede şi am alergat la maşină rîzînd şi ţinîndu-ne de mînă.

Ne-am ţinut de mînă tot drumul pînă la Bella Piacere şi mi-am zis că poate nu trebuie neapărat să-i spun. Cel puţin nu încă. Vreau să mai dureze puţin, încă puţin. Măcar pînă îl găsim pe Donati şi Nonna îşi va putea recupera vila.

– Ce o să faci dacă obţii vila? mă întrebă Ben, de parcă mi-ar fi citit gîndurile.

– Am să ţi-o vînd ţie, am spus, iar el a izbucnit în rîs.

Fîntîna arteziană cu statuia lui Neptun împroşca iar apă.

– Văd că ai apă acum, am spus cu un zîmbet şiret.

– Da. Să vedem dacă am şi curent.

Am alergat în sus pe scări, în holul mare de la intrare. Ben

apăsă întrerupătorul şi candelabrul înflori luminos, după care pîlpîi de cîteva ori şi se stinse.

– Se pare că nu le poţi avea chiar pe toate, spuse iritat. Eu tremuram de frig.

– Este frig aici.

– Asta se poate rezolva, spuse, şi în cîteva minute stăteam sub duşul de metal, în formă de floarea-soarelui, cu pielea înroşită de apa fierbinte. Apoi, înfăşurată în halatul alb şi şosetele lui Ben, am fugit la bucătărie ca să mîncăm ceva.

Ciabatta proaspăt coaptă ne aştepta pe masa de lemn. Şi şuncă subţire de Parma şi brînză *fontina* cu roşii proaspete, feliate şi stropite cu piper, ulei de măsline şi suc de lămîie. Ben scoase o sticlă de Antinori Chianti Classico Riserva, cules dintr-una din viile faimoase pe lîngă care trecusem acum cîteva zile în căutarea lui Donati. Le-am pus pe toate pe o tavă enormă, laolaltă cu o bucată de unt bine mirositor, aşa cum trebuie să miroasă untul proaspăt. Am mai pus muştar şi un cuţit pentru pîine şi ne-am dus în camera octogonală.

Ben aprinse grămada deja aranjată în şemineu, aşteptă puţin şi mai aruncă nişte lemne peste flăcările care începuseră să pîlpîie, dîndu-mi o senzaţie de confort. Apoi aprinse lumînările din candelabrul din sticlă de Veneţia de pe măsuţa de cafea. Picnicul nostru era pregătit. Furtuna trecuse şi razele firave ale apusului pătrundeau prin ferestre, luminîndu-l pe Luchay, care ne privea întrebător cu ochii lui ca nişte mărgeluţe negre. De asemenea, o pisică se întindea pe speteaza canapelei din faţa noastră, cea zgîriată cîndva de siamezele din pictura de pe perete. Numai că pisica asta era neagră ca noaptea, cu blana mătăsoasă sclipind în razele soarelui şi avea ochi galbeni. M-am dus şi am mîngîiat-o uşor. Mi-a mirosit mîna, a lins-o şi şi-a văzut de somnul ei.

– Nu ştiam că ai pisică, am spus.

– Este Orfeo, pisica Fiamettei, menajera. Ben turnă vin şi

îmi întinse un pahar. Avea gust de mure sălbatice, dar oarecum dulce şi mătăsos.

– Şi Luchay la fel, adăugă Ben, părînd mulţumit de vin.

– Papagalul este al Fiamettei?

– Nu chiar. Are grijă de el pînă cînd se întoarce proprietarul lui din S.U.A. E o poveste lungă.

M-am aşezat pe canapea lîngă el, cu picioarele încrucişate, muşcînd din sandvişul cu pîine şi brînză.

– Vorbeşte-mi despre Luchay.

– Ştii, desigur, că papagalii trăiesc foarte mult, începu Ben. Mult mai mult decît muritorii de rînd, iar Luchay este foarte, foarte bătrîn. Se spune că a fost adus în Europa din Amazonia de un marinar, un om foarte dur şi crud, care, pentru că nu a reuşit să-l vîndă, a vrut să-i rupă gîtul. Dar papagalul a fost salvat de o fetiţă. Era singură, săracă, la fel de neajutorată ca şi puiul de papagal pentru care şi-a riscat viaţa ca să-l salveze. Se numea Poppy Mallory, iar papagalul a devenit prietenul ei, singurul companion.

– I-a spus Luchay de la „luce", ceea ce înseamnă „lumină" în italiană, pentru că a adus o rază de lumină şi de speranţă în sărmana sa viaţă. Avea pe cine să iubească şi cu cine să împartă bucuriile mărunte ale vieţii, cineva de care să aibă grijă.

Povestea, mi-a spus Fiametta, este că Poppy a plecat să cîştige un renume, o avere şi o tragedie. Şi că pe măsură ce averea ei sporea, îi cumpăra lui Luchay la fel de multe bijuterii ca şi pentru sine. Colivia lui este din aur pur, iar inelele din jurul picioarelor lui au fost comandate de Poppy de la Bulgari şi sînt făcute din smaralde adevărate, rubine şi diamante.

Luchay a rămas singurul prieten al lui Poppy Mallory în anii ei de succes ca matroană a unui mare bordel din Paris şi amantă a unui bărbat care, fără să fi avut de ales, fusese născut să fie şeful mafiei. Se spunea că Poppy ştia secretele tuturor, dar numai Luchay le ştia pe ale ei.

Făcusem ochii mari, ca un copil căruia i se spune o poveste înainte de culcare.

– Dar ce s-a întîmplat? Cum a ajuns Luchay aici, la Villa Piacere? Şi de ce portretul lui este pictat pe perete?

– Acum cîţiva ani, la mult timp după moartea lui Poppy, a apărut un anunţ într-un ziar internaţional prin care erau căutaţi moştenitorii ei. Lăsase o avere imensă. Au primit răspunsuri din toată lumea, toţi voiau să primească banii aceia, pe drept sau nu. Printre ei era o tînără – Aria Rinaldi, care trăia într-un palat în paragină pe un canal din Veneţia. Mama Fiamettei a lucrat ani de zile la familia Rinaldi. Şi, nu ştiu cum, dar papagalul aparţinea acum Ariei.

Aria iubea papagalul tot atît de mult ca şi Poppy. Ele se asemănau în multe privinţe. Fuseseră amîndouă femei tinere, frumoase şi singure, cu excepţia faptului că Aria se trăgea dintr-o familie nobilă, dar săracă. Se aştepta de la ea să facă o partidă bună pentru a salva averea familiei. Cînd mama Fiamettei i-a vorbit despre anunţ, despre Mallory şi despre faptul că se caută moştenitorii şi legătura ei cu aceasta, Aria s-a gîndit că este o modalitate de a scăpa de căsătoria aranjată. Dacă moştenea banii, era liberă.

– Şi aşa s-a întîmplat? am întrebat eu, furată de poveste, cu sandvişul cu brînză în mînă.

– Există o carte – *Cel bogat va fi moştenitorul* – care relatează totul pe baza documentelor. Este povestea lui Poppy şi a Ariei Rinaldi şi a celorlalţi pretendenţi la moştenire. Unul dintre ei era un criminal. Şi, desigur, conţine povestea lui Luchay. O să-ţi cumpăr cartea, ca să citeşti şi tu povestea.

– Şi de ce este portretul lui Luchay pictat pe perete?

– Poppy a trăit mulţi ani în Italia, iar mama Fiamettei se trăgea din Bella Piacere. Poppy l-a cunoscut pe contele Piacere şi a stat aici la un moment dat, într-una din călătoriile sale. Contele era foarte îndrăgostit de ea şi se spune că a vrut să-i facă portretul, dar pentru că ea a refuzat, l-a pictat pe Luchay, adăugîndu-l la menajeria familiei.

M-am uitat la Luchay, imaginîndu-mi toate secretele ascunse în capul lui mic.

– Sărmanul Luchay, am murmurat. Sărmana Poppy Mallory.

Papagalul lăsă capul într-o parte şi spuse răspicat:

– Poppy *cara,* Poppy *chérie,* Poppy *darling.*

Pisica neagră alunecă în tăcere de pe canapea. Veni la mine şi-şi puse uşor lăbuţa pe coapsa mea, semn că vrea să urce pe picioarele mele. Obişnuită cu Sinbad, am lăsat-o să se aşeze pe genunchiul meu, unde a început să toarcă. S-a foit de cîteva ori, apoi s-a aşezat, cu coada sub nas.

M-am uitat la Ben care a mai turnat vin în pahare. Îmi plăcea aşa de mult cum arată, cum se mişcă. Mi-erau dragi mîinile lui, uşor bronzate. Mîinile lui făceau minuni cu mine.

– Acum vorbeşte-mi despre tine, i-am cerut, ştiind că amîn astfel momentul fatal cînd va trebui să-i spun povestea mea.

– Ştii tot pînă acum, afirmă el, ochii lui verzi sclipind în lumina focului. Sau aproape tot. Restul este absolut banal... un băiat sărac din Bronx, cu două slujbe încă din liceu. Viaţa mea a fost ca o cursă şi nu m-am oprit niciodată de atunci.

– Asta este scurt şi frumos, am spus, vrînd să aud mai mult. Dar mama ta, familia ta?

– Tatăl meu a murit cînd aveam trei ani, iar mama a muncit toată viaţa. Era chelneriţă într-un restaurant din cartier şi lucra şi la prînz, şi la cină. Era drăguţă, cu un aspect fragil şi prea slabă, pentru că, asemenea ţie, muncea prea mult. Nu am avut fraţi sau surori. Nu se cunoaşte că am fost copil unic? mă întrebă ridicînd din sprînceană.

– Vrei să spui pentru că eşti egoist? am spus rîzînd.

– Cel mai mare regret al meu este că mama a murit înainte ca eu să apuc să fac bani. Îmi doream aşa de mult să pot avea grijă de ea, să o scot din Bronx, să-i cumpăr o casă, să o copleşesc cu cadouri... Dar viaţa nu este aşa cum vrem noi, continuă dînd din umeri. De prea puţine ori avem ocazia să ne plătim aceste datorii de suflet.

Am dat din cap. Ştiam perfect ce vrea să spună.

– Despre fosta mea soţie, Bunty, ştii deja. Şi de atunci am cam zburat din floare-n floare. Dar acum...

Ochii ni s-au întîlnit.

– Acum, şopti el, simt nevoia să am pe cineva căruia să-i spun noapte bună înainte să adorm.

– Cineva...? am întrebat oftînd, nesigură pe mine.

– Cineva ca tine.

Îmi luă paharul de vin din mîna amorţită şi îl puse pe măsuţa de cafea. Apoi luă aceeaşi mînă amorţită şi o ridică la buze.

– Te iubesc, Gemma.

Mă iubea. Ben mă iubea. Se uita la mine, aşteptînd ca şi eu să-i spun că îl iubesc. Dar nu puteam lăsa să se întîmple aşa ceva. Nu-mi puteam încălca promisiunea.

– Te iubesc, Gemma, repetă el, părînd confuz. Aş vrea să te cunosc.

O, Doamne, ştiam ce urmează.

– Ţi-am spus povestea lui Luchay şi povestea mea. Acum trebuie să-mi vorbeşti şi tu despre tine.

– Nu vreau să-ţi spun! am izbucnit, întorcînd capul.

– De ce nu?

– Pentru că atunci nu o să mai vrei să mă cunoşti.

– Sigur că o să vreau, promise dînd din cap. Doamne, Gemma, ce este? Ce ţi s-a întîmplat? Trebuie să-mi spui.

67

O rafală neaşteptată de vînt răscoli camera. Lumînările au pîlpîit, apoi s-au stins cu un sfîrîit uşor. Luna era acoperită de nori, iar ferestrele înalte nu reflectau decît întunericul.

Ben aţîţă focul cu un vătrai lung şi mai puse lemne. Mă

uitam la profilul lui, conturat de flăcări. Se întoarse şi se uită la mine. Îmi citi pe față disperarea din suflet şi, cu o privire nespus de tandră, veni şi se aşeză lîngă mine. Adăugă cîteva perne în spatele meu şi ne-am sprijinit împreună de ele. Îmi luă mîna şi spuse:

– Va fi bine, Gemma. Indiferent despre ce este vorba, va fi bine. Promit.

Îmi doream să fie adevărat.

– Cel mai greu în meseria de medic la camera de urgență, am spus încet, cu o voce calmă pe care abia dacă o recunoşteam ca fiind a mea, este să dai vestea cea proastă familiei victimei. O să fie ceva de genul acesta. Nu am vorbit cu nimeni pînă acum despre asta, nici măcar cu Nonna sau Patty, prietena mea cea mai bună. Nu am putut, mă înţelegi, pentru că ar fi ştiut cît de vinovată sînt.

Ben îmi strînse mîna cu putere şi am simțit că gestul lui îmi dă forță.

– Dar acum, am continuat, din cauza a tot ce s-a petrecut între noi, din cauza noastră, ştiu că trebuie să-ți spun. Să-ți explic ce s-a întîmplat cu Cash. L-am cunoscut pe Cash din întîmplare, la Starbucks, şi cred că a fost dragoste la prima vedere. Era mai tînăr decît mine cu vreo şase ani. Nu foarte mult, presupun, dar aveam treizeci de ani, iar el abia douăzeci şi ceva. Întotdeauna m-am gîndit că o să mă părăsească pentru o femeie mai tînără, care nu este încărcată emoţional şi cu un copil. Dar cînd l-am cunoscut mai bine, mi-am spus că el nu era aşa. Cash era deosebit, era special.

M-am uitat în tăcere la ferestrele întunecate, ca nişte spații goale şi negre printre pereţii plini de culoare şi de viaţă. Mă întorsesem în trecut, retrăindu-mi viaţa. Povestea noastră, a mea şi a lui Cash.

I-am povestit lui Ben despre prima noastră întîlnire, cum i-am

dat geanta mea şi simbolic, o dată cu ea, viaţa mea. Mi-am amintit clipele cele mai fericite strecurate în programul meu anormal de lucru şi reprezentaţiile lui de pe Broadway. Ziua minunată petrecută la hanul micuţ din New England. Şi cît de drăguţ şi înţelegător era cu Livvie, care îl adora şi care abia aştepta să-i spună „tată". Despre planurile noastre de a lua o casă la ţară şi un Newfoundland imens pentru Livvie, viaţa mea nouă ca medic de ţară, posibilul succes al lui Cash pe Broadway.

Cînd eşti tînăr şi îndrăgostit, totul este posibil. Iar pentru mine era prima oară cînd iubeam cu adevărat, cînd aflam ce este iubirea. Cum îţi atinge inima şi trupul în acelaşi timp, cum îţi ia minţile şi nu te mai poţi gîndi la altceva sau la altcineva. Pentru totdeauna.

Nimeni nu-mi spusese că pentru totdeauna nu există.

Am povestit apoi despre zborul nostru la Dallas şi cît de uşor s-a adaptat Livvie cu familia lui Cash. Cît de buni şi primitori au fost cu noi. Şi apoi vestea-bombă pe care ne-a dat-o Cash. Că pleacă la Hollywood să facă film. Să devină star de cinema.

– Cele trei luni cît a fost plecat au fost cele mai lungi din viaţa mea. Mai fuseseră şi altele înainte, cînd eram singură şi mergeam la facultate, avînd grijă de Livvie. Singurătatea are multe chipuri şi o tratăm cu toţii diferit. Eu am ales să-mi umplu viaţa cu muncă. Pînă să-l cunosc pe Cash, nu le aveam decît pe Livvie şi pe Nonna. Pînă la urmă, Cash a terminat filmul, dar a mai rămas cîteva săptămîni pentru a se întîlni cu agenţi, producători şi regizori, încercînd să mai obţină un post. „Un post", îi spunea Cash. Era numai muncă, aşa ca oricare alta, spunea, numai că îl solicita mai mult, trebuia să se concentreze foarte mult, să caute în adîncul său pentru a se transforma în cineva care nu era. „Viaţa unui actor nu este uşoară", obişnuia să spună. „Uneori cred că toţi sîntem schizofrenici", ceea ce

era, desigur, incorect din punct de vedere clinic, dar, ce vrei, nu puteam să fac mereu pe doctorița care le știe pe toate. Mă bucuram doar că venise acasă.

Am tăcut iar, uitîndu-mă la ferestrele goale. Îmi aminteam cum a fost cînd s-a întors, cum a fost iar cu mine, cu noi. Într-un fel, ne trezise la viață, ne scosese din rutina de zi cu zi pe care o stabilisem ca să pot merge mai departe. Rîdeam mai mult, mergeam la grădina zoologică, mîncam în restaurante mici și neobișnuite, încercam mîncare indiană și mergeam la spectacolele în care juca el. Mă atrăsese în lumea lui, la petrecerile spontane de după spectacole, cînd beam vin ieftin și prea dulce. Și mi-am dat seama că eram geloasă pe fetele drăguțe care făceau primii pași pe scara pe care o considerau a faimei și a bogăției. Nu eram geloasă pentru frumusețea lor sau dezinhibițiile sexuale, ci pentru libertatea lor. Mă făceau să-mi dau seama că nu am fost niciodată liberă. Am trecut din liceu direct la viața de femeie măritată, apoi la cea de mamă și de medic care nu are niciodată timp. Nu am fost niciodată singură, eu însămi.

M-am uitat la Ben, care mă ținea încă de mînă, privind grav în pămînt, așteptînd să continuu.

– Lumea a fost iar frumoasă cînd s-a întors Cash, am spus, zîmbind amintirii. Cunoști clișeul acela despre ochelarii cu lentile roz, ei bine, așa eram eu, vedeam totul în lumină roz. Slujba mea era mai ușoară, probabil pentru că nu mai puneam atîta suflet. Mă împăcam mai ușor pînă și cu vremea mizerabilă de peste iarnă. Suportam mai ușor înghețul, zăpada și vînturile care mătură strada și te fac să simți că o să-ți cadă nasul de frig.

Într-o noapte, era sîmbătă, trebuia să termin serviciul la miezul nopții. Fusese o zi la fel de încărcată ca întotdeauna, dar pentru prima oară, în loc să mă simt doborîtă, eram plină de energie. Cash lua cina cu noul lui agent, care venise special de la Hollywood să vorbească cu el. „Este ceva important“, mi-a

spus Cash. „Agentul meu zice că sînt pe drumul spre vîrf, Gemma." Văd şi acum expresia lui de triumf, împletită cu teama care precede un moment crucial din viață. I-am urat succes şi mi-a spus: „Nu ura asta unui actor, iubito. Trebuie să spui baftă." „Bine, atunci baftă!", m-am corectat eu.

Nu ne propusesem să ne întîlnim în seara aceea pentru că nu ştiam cît de tîrziu voi termina şi eram, oricum, epuizată după o sîmbătă noaptea. Dar acum voiam să-l văd, ca să aud totul despre noile oferte de lucru care, mă temeam, o să-l ia de lîngă mine. L-am sunat pe telefonul mobil. Tocmai pleca din restaurant şi mi-a spus: „Am veşti bune, iubito. Totul este aranjat la Hollywood".

„Mă bucur pentru tine, Cash", i-am zis, deşi am auzit o nuanță de resentiment în vocea mea. „Ştii ceva, nu sînt aşa de obosită în seara asta. Ce-ar fi să vii să mă iei? Am putea bea o cafea undeva ca să-mi povesteşti tot."

L-am auzit rîzînd, rîsul tunător care mă intrigase aşa de tare cînd l-am cunoscut. „Sînt acolo într-un sfert de oră, mi-a răspuns. Pe curînd, iubito." „Abia aştept", i-am spus zîmbind, pentru că era adevărat.

La miezul nopții am predat serviciul colegei mele şi m-am dus să-mi spăl mirosul de spital de pe mîini şi de pe față. M-am schimbat, m-am machiat puțin. Mi-am amintit pînă şi să mă piept̆n. Mi-am luat rămas-bun de la colegi şi am plecat.

Bineînțeles că ploua iar. Doar mereu plouă sîmbătă noaptea. Şi ploua din ce în ce mai tare. Mi-am ridicat gulerul tremurînd şi mi-am înfundat nasul înghețat în blana falsă. Poate chiar aveau dreptate cînd tot lăudau nurca, m-am gîndit pe cînd aşteptam. Şi timpul trecea...

L-am sunat iar pe Cash. Nu mi-a răspuns, dar el era aşa de aiurit că uita mereu să deschidă celularul. M-am plimbat în sus şi-n jos prin fața spitalului, uitîndu-mă după maşina lui sport, roşie şi micuță.

Am auzit sunetul sirenelor poliției și al mașinilor de pompieri, dar nu era așa de neobișnuit în zona asta. Cum nu era nici ambulanța paramedicilor care a gonit în noapte. M-am uitat în josul străzii, dar n-am văzut nimic. M-am întîlnit cu Patty care mi-a spus: „Ce cauți aici, credeam că ai plecat acasă acum douăzeci de minute". I-am spus că trebuia să mă întîlnesc cu Cash. Trebuia să vină să mă ia, dar întîrzia, la naiba. Și ea mi-a spus: „Atunci hai mai bine înăuntru, e prea frig aici. Hai să bem o cafea". Și m-am dus înăuntru cu ea.

Cîteva minute mai tîrziu am primit un telefon. Patty mi-a spus că aduceau victima unui accident de circulație grav rănită la cap și în piept. Am auzit sirena ambulanței și ceva în inima mea mi-a spus că era Cash.

Am fugit și mi-am pus halatul, haina mea oficială care le spunea tuturor că știu ce fac. A fost un gest prostesc din partea mea, știu, dar mă făcea să simt că aș suporta mai bine.

Paramedicii au venit alergînd cu targa, unul dintre ei ținînd sticla de plasmă în sus. Iar pe targa asta era Cash. Mîna lui atîrna într-o parte, cu degetele ca ale unui copil. I-am văzut părul frumos și blond, părul lui ca al unui surfer din Malibu, amestecat cu sînge. O, Doamne, m-am gîndit, nu poate fi adevărat... asta nu poate fi adevărat... Vă rog, spuneți-mi că visez...

Apoi Cash a deschis ochii. Aș fi putut să jur că zîmbea. „Îmi pare rău că am întîrziat, iubito", mi-a șoptit, apoi a închis iar ochii, închizîndu-mă pe mine în această lume de durere.

I-am ajutat să-l ridice de pe targă pe masă. Îi verificam semnele vitale în timp ce îi tăiau hainele, încercînd să nu mă gîndesc că acesta era omul pe care îl iubeam, iubitul meu. Patty era acolo, cu mine, împreună cu întreaga mea echipă. Pentru prima oară tăceau, muncind fără să scoată un cuvînt, făcînd ce știau să facă mai bine.

Mașina lui Cash derapase pe strada udă, lovise un camion

din acelea mari, cu capotă de oțel, în care îți vezi mașina reflectată cînd conduci în spatele lor. Numai că, în furtuna de afară, Cash nu îl văzuse.

Mașina lui era un vechi model sport, prea vechi ca să aibă airbag-uri. Avea craniul fracturat, iar volanul îi strivise pieptul. L-am intubat, privind cum țîșnește sîngele în tubul de plastic, în timp ce monitorul indica scăderea semnelor vitale. O coastă îi străpunsese pieptul și perforase plămînul. „Prințesa Diana a murit așa, m-am gîndit. A murit exact așa."

„Nu muri!" Țipătul a rămas zăvorît în mine. „La naiba, nu muri." Dar Cash se îneca cu propriul sînge. Toată experiența mea, toată pregătirea mea nu l-au putut salva. Și pentru numele lui Dumnezeu, asta făceam în fiecare zi, salvam vieți.

M-am oprit și m-am uitat tristă la Ben.

– Dar nu am putut salva omul pe care îl iubeam.

L-am auzit pe Ben oftînd. Nu plîngeam. Nu mai puteam plînge pentru Cash. Lacrimile îmi secaseră.

– Gemma, îmi pare foarte rău. Ridică din umeri, neputincios. Nu e destul să spui îmi pare rău, știu asta, dar nu am alte cuvinte cu care să exprim cît de rău îmi pare. Cum mă simt. Pot numai să-ți spun că-ți înțeleg suferința, pierderea, neputința.

M-am uitat la el și, o clipă, fața lui puternică și întunecată s-a confundat cu imaginea lui Cash. Atît de blond, atît de tînăr, atît de frumos. Se intersectau undeva în inima mea, în mintea mea... numai că nu aveam dreptul să iubesc din nou.

– Nu numai că nu l-am putut salva, am șoptit, dar eu l-am ucis. Cash ar fi în viață dacă nu l-aș fi sunat, dacă nu i-aș fi spus să vină să mă ia. Nu ar fi fost pe strada aia, în spatele acelui camion. Ar fi fost acasă, așteptîndu-mă.

Am tăcut, cu capul plecat și umerii aduși, uitîndu-mă la pisică. S-a ridicat și s-a dus la Ben, l-a examinat atent și s-a

aşezat în faţa lui. Ochii ei galbeni au trecut de la Ben la mine şi înapoi la Ben. Şi a aşteptat.

Ben oftă şi ştiam că din tot sufletul. Nu era nebun să spună „Nu a fost vina ta, s-ar fi putut întîmpla oriunde, oricînd, nu eşti tu răspunzătoare". El înţelegea cum stau lucrurile. Un om de afaceri ca el ştia totul despre responsabilitate şi limita acesteia.

– Pînă la urmă, am continuat cu vocea tremurînd, m-am hotărît să-mi dedic viaţa muncii mele. Nu l-am putut salva pe Cash, dar o să fac tot ce pot ca să salvez pe oricine intră pe uşa acelui spital. Muncesc cît mai multe ore, dacă pot, cît de multe pot. A fost ca un fel de pedeapsă la care m-am supus. Mi-am ucis iubitul, iar acum nu aveam dreptul să mai am vreodată un iubit. În viaţa mea nu puteau exista decît familia şi munca. Nu aveam nevoie de mai mult. Într-un fel, mi-am dedicat, probabil, viaţa lui Dumnezeu, sperînd că o să-mi ierte îngrozitorul păcat. Asta am făcut.

– Şi te-a iertat Dumnezeu?

– Nu ştiu, am spus dînd din cap.

– E sigur însă că tu nu te-ai iertat pe tine.

– Am avut grijă să fiu aşa de ocupată că nu am avut timp să mă gîndesc la vină. Am sperat că viaţa mea ocupată o să poată şterge moartea lui Cash. Dar înăuntrul meu simţeam cum se dezlănţuie sentimente de vinovăţie, teamă şi neputinţă. Şi furie. Se întîmplau atît de multe în spatele imaginii mele de zi cu zi, lucruri de care nu voiam să ştiu, care nu voiam să recunosc că există. Mă uram. Uram ceea ce sînt, falsitatea în care trăiam. Doctoriţa care nu a putut salva viaţa propriului iubit.

Mă mîngîia uşor pe mînă.

– Cred că ai fost foarte singură.

– Singură? Nu am avut timp să fiu singură. Am fost mereu foarte ocupată.

M-am întors să mă uit la el. Flăcările din cămin aruncau

umbre pe chipul lui, chipul lui atît de bun, de frumos, atît de puternic.

– Ben, problema este, am şoptit, că îl iubesc încă.

68

În noaptea aceea am dormit în patul lui, îmbrăţişaţi. Trupul lui cald mă alina. Mă învăluia cu atîta tandreţe că mă simţeam iubită, iar acest sentiment era minunat. Dar eu încă îl iubeam pe Cash. Încă sufeream după el şi ştiam că întotdeauna o să fie aşa. Chiar dacă murise, era încă o parte din viaţa mea şi nu o să renunţ niciodată la el. Simţeam prezenţa lui în jurul meu ca o mîngîiere a aerului pe care îl respiram, o amintire scumpă de frumuseţe şi iubire.

Cînd m-am trezit, Ben nu mai era acolo. Mi s-a strîns inima de teamă că m-a părăsit. Şi de ce nu m-ar părăsi, m-am întrebat apoi, cînd îi spusesem că iubesc pe altcineva.

M-am dat jos din patul vechi, mare şi moale pe care îl împărţisem. M-am dus la fereastră. Era o dimineaţă superbă. Totul mirosea proaspăt după ploaie. Leandrii roz acopereau pereţii şi parfumul acelor mici trandafiri toscani pe care începusem să-i iubesc umplea aerul. Cu cerul atît de albastru şi tăcerea nemişcată, era de parcă ar fi fost începutul lumii. Nu sfîrşitul ei.

Am stat sub duşul rece, încercînd să mă adun, spunîndu-mi că făceam ceea ce trebuie. Adică, cum ar fi putut o femeie care simţea pentru cineva ceea ce simţeam eu, să spună altui bărbat că îl iubeşte? Chiar dacă trupul şi simţurile şi fiecare terminaţie nervoasă spuneau asta.

Este numai sex, mi-am spus, în timp ce mă îmbrăcam. Pentru că nu am mai făcut dragoste de trei ani, am fost slabă şi am

cedat. Iar acum nu mă mai pot opri. Nu mă mai pot opri, vreau să fac mereu dragoste cu el.

Am oftat din tot sufletul. Ben avea dreptate: eram nebună. Cum mă putea iubi? Şi pentru că veni vorba, nu mi-a mai spus că mă iubeşte de cînd i-am vorbit despre Cash. M-a ţinut în braţe, m-a lăsat să plîng pe umărul lui, cu obrazul nebărbierit strîns lipit de al meu, ud de lacrimi. Mi-a mîngîiat părul, m-a dezbrăcat şi m-a aşezat în pat, m-a acoperit uşor cu cearşaful mirosind a lavandă. S-a aşezat lîngă mine şi m-a ţinut strîns în braţe şi, cu lacrimi în ochi, am adormit în braţele lui.

Ăsta este sfîrşitul, mi-am spus, coborînd să-l caut. O să-i spun că plec imediat şi că renunţ să revendic vila. Vacanţa mea în Toscana aproape se terminase. O să mă întorc curînd la New York, la realitate. Înapoi la camera de urgenţă, înapoi la şcoala lui Livvie, înapoi la prînzurile de duminică de la Nonna. Mi-am simţit inima grea la gîndul de a lăsa în urmă toată această frumuseţe. Dar toate astea nu erau pentru mine.

L-am găsit pe Ben în curtea grajdurilor; lucrările de transformare a vechilor construcţii în căsuţe de vacanţă încetaseră. Ochii ni s-au întîlnit. Nu ne-am zîmbit – ne-am spus simplu bună dimineaţa. Eram agitată ca un copil la o şcoală nouă. Am simţit deodată că nu îl cunosc. Nu ştiam ce să spun. Am auzit telefonul sunînd.

Scoase mobilul din buzunar şi spuse:

– Da, bună. Serios? Notă ceva pe spatele unei chitanţe vechi. Bine, Maggie. Spune-i numai faimosului detectiv că ar face bine să nu mă mai pună pe drumuri degeaba. La revedere.

Închise telefonul şi se uită la mine.

– Plec la Roma. Iar în urmărire. Vrei să vii?

– Vrei să mai vin? am răspuns ţinîndu-mi răsuflarea în aşteptarea răspunsului.

– Este interesul tău pînă la urmă, spuse dînd din umeri.

– Nu asta voiam să spun.

Ne-am uitat unul la celălalt. Nu mai era nici o îndoială, lucrurile se schimbaseră între noi.

– Ştii că vreau, replică.

Am vorbit foarte puţin pe drumul spre Roma şi deloc despre Cash. Nici despre dragoste. Printr-o înţelegere tacită, nu am amintit de noaptea trecută şi de mărturisirea mea cum că îl mai iubesc pe Cash. Mi-am sprijinit capul de spetează şi am închis ochii, prefăcîndu-mă că moţăi. Părea cel mai uşor mod de a evita o eventuală discuţie.

Era în plin sezon şi nu aveau camere la Hassler. Ne-am dus la Crown Plaza Minerva, care dădea spre o piaţetă drăguţă, în mijlocul căreia era statuia exotică a lui Bernini, călare pe un elefant ce susţinea un obelisc egiptean, iar peste drum, superba biserică gotică din secolul al treisprezecelea, Santa Maria Sopra Minerva. Chiar după colţ era un templu antic construit de Marcus Agrippa, ale cărui ruine îmi atrăseseră atenţia şi îmi dăduseră prima imagine adevărată despre Roma.

Stăteam într-un apartament elegant, în verde şi roşu de Burgundia. Hotelul era un *palazzo* vechi renovat şi modernizat. M-am uitat în jur, gîndindu-mă că mă cam obişnuiam cu viaţa din hoteluri luxoase şi că ar fi cazul să cobor cu picioarele pe pămînt şi să încep să mă gîndesc iar la camera de urgenţă, care se îndepărtase tot mai mult.

M-am uitat la paturile separate, întrebîndu-mă dacă Ben ceruse special camera. Desigur, trebuia să dormim separat în seara asta. Am început să despachetez geanta mică, dar Ben mi-a spus că nu avem timp de pierdut. Am luat repede un taxi către Trastevere.

Trastevere este de cealaltă parte a Tibrului, rîul mare şi verde care taie Roma în două. Pe aleile înguste şi în pieţele mici locuiseră muncitori, artizani şi oameni săraci, dar acum aproape fiecare stradă era plină cu *trattorii* cochete, iar

fiecare piațetă – locul perfect pentru cafenele, fiecare alee – raiul pisicilor somnoroase.

Taxiul ne-a lăsat la capătul unei străzi înfundate, murdară, plină de coji de portocale, pungi de plastic şi ziare vechi. Clădirile dărăpănate se sprijineau una de alta, împiedicînd razele soarelui să pătrundă, iar pe acoperişurile de şindrilă era o pădure de oribile antene de televizor.

Am călcat atent printre gunoaiele de pe stradă.

– Nu înțeleg, am şoptit, pentru că, nu ştiu de ce, nu puteai vorbi tare pe aleea aceea întunecată şi mohorîtă. De ce ar locui Donati aici? Este un om bogat. A furat toți banii ăia de la tine şi probabil la fel de mult din proprietatea contelui.

Am văzut cu coada ochiului o umbră cenuşie trecînd în fugă pe lîngă noi. Am țipat şi m-am agățat speriată de brațul lui Ben.

– Dumnezeule mare, am exclamat, citînd-o pe fiica mea.

– Să nu-mi spui că ți-e frică de şobolani, zise Ben, îndepărtîndu-mă.

– Nu i-am suportat niciodată, am spus tremurînd. Nu-mi place coada lor. Şi mai poartă şi toți microbii de pe lume, ciuma bubonică şi... chestii d-astea.

– Şi cînd ai auzit de ultimul caz de ciumă bubonică?

– Pe la 1480, cred, am recunoscut. Dar tot urăsc şobolanii.

Am ajuns în fața unei clădiri cu cinci etaje. Varul galben murdar de pe fațadă se scorojise, scoțînd la iveală cărămizile vechi de dedesubt, ca nişte răni roşietice. Am intrat prin uşa dărăpănată de lemn, cu un inel imens de fier în chip de mîner, într-un holişor de unde o scară ducea pînă în vîrf. Nu era nici o fereastră şi cînd uşa s-a închis în spatele nostru ne-am trezit în întuneric.

Am simțit că mă cuprinde iar teama mea dintotdeauna de întuneric, dar Ben a găsit întrerupătorul, m-a luat de mînă şi m-a condus pînă la scările putrede.

– Nu se poate să fie aici, am murmurat. Apoi lumina s-a stins şi Ben a dispărut. Întunericul îmi apăsa pe pleoape, îmi atingea părul, îmi dădea fiori pe şira spinării. Unde eşti? am şoptit speriată, cînd lumina s-a aprins din nou.

Se sprijinea de balustradă, uitîndu-se în jos la mine.

– E un întrerupător cu temporizator, spuse el. Va trebui să alergăm.

Am alergat pe scările descleiate de lemn şi am ajuns sus exact cînd lumina s-a stins iar.

– Nu-mi place aici, am şoptit. Nu-mi place deloc.

– O, haide, mă îndemnă Ben. Îi vedeam dinţii strălucind în întuneric şi ştiam că rîde de mine.

În faţa noastră era o uşă de lemn, zgîriată şi cu o plăcuţă de metal pentru număr. Ben a încercat mînerul.

– Nu ar trebui să ciocănim? am întrebat speriată. Dar uşa s-a deschis pur şi simplu.

L-am urmat cu grijă în încăperea mică din pod. Cîteva ferestruici dădeau spre stradă. Într-un colţ era un pat rupt, pe un raft acoperit cu plăci de faianţă erau îngrămădite pahare şi farfurii murdare, o măsuţă murdară în faţa unei canapele pătate şi o podea de lemn plină de praf, cu o carpetă roşie veche. Nici urmă de Donati.

– Să mergem, am spus, îndreptîndu-mă spre uşă, dar Ben îmi făcu semn cu mîna să tac. M-am mirat cînd l-am văzut mergînd în vîrful picioarelor pînă la uşa toaletei. Oare chiar credea că Donati s-ar putea ascunde acolo? Dădu uşa de perete.

Ne-am uitat amîndoi la haina albă de in care atîrna într-un cuier de metal.

– Eşti cea mai bună imitaţie a inspectorului Clouseau, am spus rîzînd.

– Ştii ceva, doctore, poţi fi chiar enervantă uneori, îmi aruncă el, scotocind prin buzunarele hainei. Nu ţi-a spus Don

Vincenzo că Donati poartă mereu costume albe de in? Asta este a lui.

Se apropie de teancul de hîrtii vechi de pe masă.

– Vezi, Donati a fost aici, îmi spuse triumfător, arătîndu-mi o bucățică de hîrtie pe care scria cu creionul DON.

– Numeşti asta dovadă? i-am întors-o eu.

– Sigur că este o dovadă. Donati a fost aici, dar a şters-o. Am ajuns iar prea tîrziu.

– Ce vrei să spui cu „iar"? am întrebat împiedicîndu-mă în spatele lui pe treptele murdare. Nu am fost nici o clipă aproape de Donati.

Uşa grea de lemn se trînti în spatele nostru. M-am întors şi am văzut un bărbat în capătul străzii. Era mic şi slab, cu o mustață subțire şi o pălărie de panama. Şi în costum alb de in. O fracțiune de secundă ni s-au întîlnit ochii. Apoi a dispărut după colțul străzii.

Alergam deja, strigîndu-l, dar Ben mi-a luat-o înainte. A ajuns la colț cu cîteva clipe înaintea mea. Am pus mîna streaşină la ochi, uitîndu-mă la strada goală. Ducea la o piațetă din care se desprindeau alei în toate direcțiile. M-am sprijinit de perete răsuflînd greu în timp ce Ben revenea lîngă mine.

– Era Donati? am întrebat.

– Aş putea să jur, spuse.

Învinşi, am umblat pe străduțele din jur pînă am ajuns într-o zonă mai prietenoasă, unde am luat cîte un păhărel de *grappa* rece şi un espresso fierbinte cu zahăr. Amorțiți de *grappa* şi treziți de cafea, am găsit un taxi şi ne-am întors de cealaltă parte a Tibrului, la noul nostru rai din frumoasa Piazza di Minerva.

Am intrat repede sub duş ca să spăl amintirea şobolanilor şi a mizeriilor pe care le văzusem. Cînd am ieşit, Ben nu era acolo.

M-am aruncat pe jumătate dezbrăcată pe pat, cu ochii în tavan. Stricasem totul. Şi nici măcar nu ştiam mai bine ca în

prima zi cine este de fapt proprietarul Villei Piacere. Stăteam întinsă pe pat cînd am auzit uşa. Ben se întorsese. Se uită întrebător la mine, cu braţele pline de trandafiri. Zeci de trandafiri, sute poate, de toate culorile posibile, de la alb pînă la roz pur şi galben-lămîie, roşu aprins şi roşu aproape negru. Îi aruncă pe pat, iar eu m-am ridicat mirată. Am atins petalele moi, inspirînd parfumul discret.

– Este o grădină întreagă, am spus copleşită.

– Te implor, îmi spuse, aşezîndu-se în genunchi la picioarele patului. M-am gîndit că numai aşa pot ajunge la tine. Te iubesc, Gemma.

Am simţit că mă topesc. Nu mă aşteptasem la atîta tandreţe după ceea ce spusesem. Îngenuncheasem pe pat, uitîndu-mă la el, îngenuncheat pe podea, privindu-mă. Mă simţeam ca într-o piesă de pe Broadway... tipul iubeşte tipa, tipa iubeşte pe alcineva...

– De unde ştii că este iubire? am întrebat, nesigură.

– Gemma, ştiu ce simt pentru tine.

În ciuda jurămîntului meu, m-am aplecat spre marginea patului, atrasă de el.

– Cînd facem dragoste şi îmi spui că mă iubeşti, exprimă el într-un tîrziu întrebarea care-i stătea pe buze de cînd intrase în cameră, vorbeşti serios?

M-am uitat la el, dar mă gîndeam ca o trădătoare la Cash, cum îi strigam că îl iubesc atunci cînd făceam dragoste. Dar acum...

– Nu, nu vorbeam serios, am recunoscut.

Îmi luă mîna într-a lui şi am rămas acolo, amîndoi îngenuncheaţi.

– Văd că va fi foarte greu să te conving, oftă el.

– Vrei să spui că vei încerca în continuare? am spus fără să-mi pot ascunde mirarea. Sau poate era speranţă şi acum îmi trădam jurămîntul.

Apoi m-am lăsat să alunec din pat peste el, trîntindu-l pe podea. Am auzit zgomotul pe care l-a făcut capul lui care a atins noptiera în cădere şi geamătul lui de durere.

– Doamne Dumnezeule, eşti bine? am strigat ştergînd picătura de sînge care i se scurgea printre firele argintii de păr care îi dădeau aerul acela elegant, atît de îndepărtat de copilul din Bronx care fusese cîndva.

– Iisuse, Gemma, îmi spuse luîndu-mă în braţe. Eşti un dezastru şi mai mare cînd stai în genunchi. Ce-o să mă fac cu tine?

Mi-am muşcat îngrijorată buza de jos.

– Nu ştiu, am răspuns jenată.

A început să rîdă şi m-a ridicat de pe podea, aruncîndu-mă pe pat peste buchetul de flori.

– Strivesc florile, i-am şoptit.

– Nu-i nimic, îmi spuse sărutîndu-mă.

– Nu pot, să ştii... să te iubesc, am spus, pentru că era adevărat.

– Nu mă cunoşti, replică el, acoperindu-mă cu sărutări. Cîştig întotdeauna.

69

La căderea serii am ieşit, ca o pereche de lilieci, ca să luăm cina. Ne-am plimbat pe străzile aglomerate ale Romei, ţinîndu-ne de mînă. Mă simţeam bine, feminină şi senzuală. Rochia mea roşie de batist plutea în jurul genunchilor mei în briza încă fierbinte. Eram învăluită de Violetta di Parma, cu rujul nou de culoarea murelor coapte pe buze. Nici pantofiorii rubinii nu mă mai torturau. De fapt, intrasem cu totul în pielea

unei femei italiene şic şi mergeam ţeapănă pe străzile pavate cu piatră, fără să-mi prind tocurile.

Ne-am plimbat pe Via della Gatta, renumită pentru statuia mică de marmură, antică, desigur, ca tot ceea ce ne înconjura, cocoţată pe marginea unui acoperiş. Apoi pe Via del Gesù, care se dovedi un fel de Fifth Avenue, cu magazine cu accesorii ecleziastice: cape de cardinali de culoarea cireşei coapte, robe de episcopi, sutane verde pal şi lavandă, şi patrafire brodate cu argint şi aur. Ne-am gîndit că preoţimea din Roma trebuie să fie tare bine îmbrăcată.

Într-o piaţetă din faţa unui palat scăldat în lumină şi împodobit cu fresce, am dat peste un restaurant perfect. Mic, dar aglomerat şi pe jumătate ocupat de o congregaţie de maici, gălăgioase ca un cîrd de gîşte ascunse sub robele ultimul trăsnet. Un preot tînăr şedea în capul mesei şi mi-am dat seama atunci că preoţii din Roma erau diferiţi de cei pe care îi cunoscusem pînă acum. Cel de faţă era bine clădit, mai arătos ca un star de cinema, ca preotul din „Pasărea spin". Acum ştiam de ce aveau o Fifth Avenue pentru clerici.

Patronul ne conduse la o masă şi ne spuse că preotul cel tînăr abia fusese uns, iar acum sărbătoreau.

Am comandat vin şi ne-am uitat pe meniu, încercînd să nu ne zgîim la masa călugăriţelor. Chelnerul aduse pîine, măsline şi *bruschetta*. O furculiţă lovi un pahar şi ne-am întors să ne uităm. Tînărul preot se ridicase şi începuse să spună rugăciunea, în timp ce maicile plecară capul.

Ben se uită la mine.

– Cum putem să mîncăm cînd el se roagă? mă întrebă în şoaptă, iar eu am lăsat repede capul în jos.

Rugăciunea a fost lungă şi am ridicat ochii la Ben, care punea la loc în farfurie măslina pe care o ducea la gură cînd începuseră să se roage. Mai trecu un minut şi vocea preotului umplea încă tăcerea mormîntală din restaurant.

– Nu mai termină odată, şopti Ben.

– Ai puţină răbdare, i-am răspuns tot în şoaptă.

A mai trecut un minut, şi încă unul, şi încă unul. Cinci minute şi nimănui nu-i trecea prin cap să ridice ochii, ca să nu spunem capul.

Încercam să ne abţinem să nu rîdem, dar era imposibil, aşa că Ben aruncă nişte bani pe masă, mă luă de mînă şi ne furişarăm în stradă.

– *Buona sera,* răsună corul maicilor în urma noastră.

Mai rîdeam cînd am ajuns la restaurantul Nino de pe Via Borgognona.

– Arăţi foarte feminină în seara asta, îmi făcu Ben un compliment cînd ne-am aşezat.

– Ce surpriză, nu-i aşa? Sînt femeie, i-am spus, dar mă bucuram că am îmbrăcat rochia nouă de batist, pentru că Nino părea să fie locul unde se adunau italienii şic din Roma.

Restaurantul era decorat în stilul Romei vechi, cu pereţi crem, lemn negru şi chelneri bătrîni cu şorţ, care te lăsau să înţelegi că ei ştiu mai multe decît tine şi că oricum le-au văzut pe toate. Ben îmi spuse că antricoatele în stil roman de la Nino nu trebuia ratate. Le văzusem pe meniu, stropite cu ulei de măsline, usturoi şi salată, arătînd ca o pădure în miniatură pe farfurie. Ben îmi mai spuse că nici friptura *fiorentina* nu era rea şi că tonul simplu cu boabe calde de *cannellini* era delicios.

Mîncarea era poate tradiţional toscană şi nesofisticată, dar clienţii erau extraordinari. De la staruri rock, oameni de afaceri şi aristocraţi romani, pînă la turişti simpli ca noi. Îmi plăcea grozav.

Ben citea atent meniul, sorbind din vinul local Frascati. Abia acum îmi dădeam seama cît de mult îi place lui Ben vinul. Era, de fapt, un cunoscător.

– Vinul este drăguţ, spuse spre uimirea mea.

– Drăguț? Ce fel de cuvînt este ăsta pentru a descrie un vin?

Îmi aruncă un zîmbet care amenința să-mi topească inima. Aceeaşi inimă de gheață, care nu ar fi trebuit să se topească. Arăta al naibii de bine în haina de piele şi cămaşa albastră. Aş fi vrut să-l ating, dar nu am făcut-o.

– Bine, spuse răsucind paharul de vin ieftin de pe dealurile Romei. Îl mirosi şi spuse: Ăsta-i un vin proaspăt, cu o aromă delicată.

Făcu o pauză şi luă o înghițitură, iar eu am sperat din tot sufletul că nu va scuipa vinul înapoi în pahar, aşa cum fac degustătorii profesionişti. Dar, slavă Domnului, l-a înghițit pur şi simplu, încruntîndu-se cu aerul că se concentrează.

– Puțin cam dur pentru palat, decise el, dar drăguț. Da, foarte drăguț.

Am rîs iar. În ciuda faptului că Donati ne scăpase pe sub nas şi că ştiam că o să mă întorc la viața mea adevărată în curînd, eram foarte fericită. Eram la Roma cu iubitul meu, savurînd un vin cu aromă delicată, aşteptînd o mîncare delicioasă. Iar mai tîrziu... Nici nu vreau să mai spun la ce mă gîndeam pentru mai tîrziu. Mă treceau fiori.

Mă hotărîsem să comand antricoate şi apoi paste cu sos de ciuperci şi mă uitam în jur zîmbind pentru că îmi plăcea ceea ce vedeam. Era atît de plăcut să vezi oameni care se simt bine, fiecare masă cu conversația ei, cu mîncarea şi vinul ei.

Şedeam cu fața către intrare, aşa că am văzut-o intrînd. Mi s-a pus un nod în gît. Era blonda superbă, Luiza Lohengrin, la brațul unui bărbat mult mai bătrîn şi nu prea arătos, tipul acela de magnat pe care se vede că are un iaht, cu privire arogantă care se uită prin tine, lăsînd să se înțeleagă că ar putea cumpăra locul acesta – şi probabil şi pe tine – dacă voia. Mai mult, Luiza purta o rochie la fel ca a mea şi ei îi venea mai bine, cu picioarele ei lungi şi bronzate, cu sînii ispititori şi în cutele batistului roşu.

Desigur că l-a văzut pe Ben, pe care l-a salutat sărutîndu-l pe ambii obraji. Îmi aruncă o privire rece, dîndu-şi şi ea seama de identitatea rochiilor noastre.

– Este aşa de plăcut să pui haine uşoare pe tine în nopţile astea fierbinţi, nu-i aşa? spuse, ştiind că nu am nici o şansă în faţa ei.

Însoţitorul ei nu se obosise să se oprească la masa noastră. Era deja într-un colţ, important, părînd plictisit şi uitîndu-se la lumea din jur. Luiza ne spuse că era un cunoscut producător de film, apoi îl sărută iar pe Ben, pătimaş şi pe buze de data asta, în timp ce eu mă prefăceam că nu mă uit. Îi spuse *arrivederci,* lăsîndu-mă cu gura căscată, întrebîndu-mă ce s-a întîmplat cu seara noastră minunată.

– Vrei să ştii un secret? zise Ben cu o privire maliţioasă. Numele ei adevărat este Monica Grimm.

M-am uitat la el mirată şi pot să jur că am simţit privirea geloasă a Monicăi Grimm înfiptă în spatele rochiei mele identice cu a ei.

70

Era unu noaptea şi piaţetele erau încă aglomerate. Toată lumea ieşise să se bucure de noaptea frumoasă: prunci, copii, iubiţi, bunici, bătrîni sau tineri. Oraşul era sufrageria lor. În Piazza Navona, nişte circari dădeau o reprezentaţie şi înghiţeau flăcări. Superbele fîntîni arteziene Bernini stropeau apă în jur, iar artiştii se ofereau să ne facă portretul.

Ne-am plimbat ca doi îndrăgostiţi, fără ţintă, cu mintea goală, savurînd clipa, trecînd pe lîngă monumentele luminate şi

prin piațete ascunse peste care dădeam din întîmplare, tăcute ca o scenă cu stafii şi totuşi cu rumoarea oraşului la numai cîteva minute.Spre o bisericuță, deschisă încă, urcau femei în vîrstă. În interior am văzut pîlpîitul lumînărilor aprinse.

Am stat unul lîngă celălalt pe treptele de marmură de la intrarea bisericii şi mi-am scos pantofii cu vîrf ascuțit care începuseră să mă chinuie. Oftînd uşurată, mi-am mişcat degetele pentru a stimula circulația sîngelui.

L-am simțit pe Ben uitîndu-se la mine. M-am întors şi m-am uitat la el. Era un moment de o tandrețe aşa de sublimă, că aproape îmi venea să plîng – pentru că în curînd o să fiu departe de momentele astea magice de pe treptele unei biserici, într-o noapte fierbinte din Roma, singuri, dar împreună.

– Va trebui să mă întorc curînd, i-am spus, fără să fie nevoie să adaug că nu mă refer la hotel, ci la New York. Am întors privirea, lăsînd iar tăcerea să se aşeze între noi.

– Gemma, trebuie să facem lucrurile să meargă între noi, spuse după o vreme. Ştii asta.

– Ben, nu încerc să fiu perversă, am replicat liniştită. Pur şi simplu nu pot trăi cu povara vinovăției mele şi ăsta este adevărul. Şi este la fel de adevărat că o să-l iubesc întotdeauna pe Cash.

Privirea lui era plină de înțelegere.

– Şi sper că îl vei iubi întotdeauna, spuse. Moartea nu omoară iubirea.

– Mi se pare mie sau este un „dar" în ceea ce spui?

– Acest „dar" este că viața trebuie să meargă înainte, Gemma. Ştii asta.

– Dar... am spus, pe jumătate rîzînd, pe jumătate plîngînd, venind cu propriul meu „dar". Cash a murit din cauza mea. Dacă nu i-aş fi spus să vină să mă ia, dacă m-aş fi dus acasă, aşa cum făceam de obicei...

– Mai ales tu, cu meseria ta, ar trebui să înțelegi că accidentele sînt făcute din „dacă“. Face parte dintr-un accident, Gemma. Nu este vina nimănui. Se întîmplă pur şi simplu. Iar acum porţi o dublă povară de vinovăţie.

Am lăsat capul în jos, tăcută.

– Cum rămîne cu ceea ce ai spus cînd am făcut dragoste? Că te vei îndrăgosti? Cu asta cum rămîne, Gemma?

– Era adevărat. Dar tot ştiam că nu vom putea fi împreună.

Desfăcu brațele şi eu m-am aruncat la pieptul lui. M-am lipit strîns de el, tînjind după dragostea pe care mi-o oferea şi la care ştiam că nu am dreptul.

– Nu îl îngropăm pe Cash cu dragostea noastră, Gemma, şopti Ben. Dimpotrivă, îl readucem la viață, va trăi în amintirea noastră, în cuvintele noastre. Îl aducem în viaţa noastră, a lui Livvie, a Nonnei şi a lui Muffie. A fost prea bun, iar tu l-ai iubit prea mult ca să fie îngropat pentru totdeauna. Lasă-l să trăiască din nou, Gemma, în mintea ta şi a mea. Abia atunci o să poţi fi şi tu liberă.

M-am gîndit cum era cînd i-am cunoscut pe prietenii lui Cash, actorii, şi cum invidiam fetele pentru libertatea lor. Pentru că eu nu fusesem niciodată aşa de liberă. Ei bine, asta era şansa mea.

– Spune-i, zise Ben strîngîndu-mă în braţe. Spune-i lui Ben ce simţi. Şi chiar acolo, pe treptele bisericii, în piaţeta tăcută din Roma, am dat capul pe spate şi am strigat cu vocea înecată de durere:

– Te iubesc, Cash, la naiba, te iubesc!

Apoi lacrimile au început să-mi curgă pe faţă şi am plîns pe umărul lui Ben. Şi cu toate că trecutul o să-şi arunce mereu umbra asupra vieţii mele, am simţit cum libertatea îşi deschide uşa pentru mine. Că exista speranţă pentru o nouă speranţă.

71

ROCCO ŞI NONNA

Rocco şedea cocoţat pe zidul de piatră care împrejmuia una dintre livezile lui de măslini, sub umbra crengilor strîmbe ale unui copac ce fusese plantat de stră-străbunicul lui şi pe care chiar dacă nu va mai da fructe, nu l-ar tăia niciodată. Era ca un fel de simbol al istoriei familiei lui, care avusese o fermă de măsline de secole şi o să aibă întotdeauna.

Era ora prînzului, acele două ore lungi cînd în Italia totul este închis şi toată lumea mănîncă în cantităţi enorme. Urmează o mică *siesta* şi poate se şi iubesc puţin. Cu excepţia lui Rocco, desigur.

Mînca un sandviş enorm pe care şi-l făcea singur, cu felii de salam de mistreţ cu usturoi, o bucată de brînză *pecorino* şi o felie mare de ceapă crudă şi dulce, toate pe o felie groasă de pîine de ţară unsă cu muştar. O carafă de vin roşu, din struguri Sangiovese, chiar din via sa cocoţată în spatele lui, pe zid, în timp ce Fido şedea cuminte la picioarele lui.

Era o zi ca oricare alta – nimic neobişnuit s-ar putea spune. Cu excepţia gîndurilor lui. În mod normal, se mulţumea să asculte ciripitul păsărilor, recunoscînd-o pe fiecare după cîntec, şi foşnetul animalelor sălbatice în tufişuri, creaturi pe care Fido nu încerca niciodată se le vîneze, aşa cum făceau ceilalţi cîini. Rocco n-ar fi recunoscut în faţa nimănui, dar în ciuda faptului că era un bull terrier, o rasă cu reputaţie în materie de lupte, Fido era un laş. Evita orice confruntare cu coada între picioare. Dacă nu ar fi existat dovezi evidente, Rocco s-ar fi întrebat dacă nu este cumva căţea. Dar nu, Fido avea echipamentul intact şi complet.

Nu că ar fi contat pentru că Fido, cu nasul lui lung şi roz, avea o calitate care îl făcea rege printre cîinii din tot ţinutul. „Marele ogar de trufe al lui Rocco Cesani", aşa îi spunea toată lumea, iar pentru Rocco era de parcă ar fi luat premiul de la Grădinile Madison Square.

Îi aruncă cîinelui o felie de salam şi zîmbi mulţumit cînd el o prinse din zbor şi o mîncă dintr-o înghiţitură, aşezîndu-se la loc, aşteptînd iar. Rocco îşi împărţea întotdeauna prînzul cu cîinele său.

Dar astăzi gîndul nu îi era nici la prînz, nici la Fido. Se uita la drumul ce ducea prin vale în vîrful dealului, la Villa Piacere. Sophia Maria îl sunase aseară de la Positano ca să-i spună că se întoarce acasă.

Cuvîntul „acasă" îi săgetase inima. Sophia Maria vorbea despre Villa Piacere ca despre casa ei. Să însemne asta că, în ciuda faptului că era o văduvă americană bogată, şi moştenitoare, se gîndeşte să trăiască iar la Bella Piacere? Dar dacă nu era moştenitoare pînă la urmă? Dacă vila nu era a ei? Tot ar vrea să trăiască aici, în locul unde s-a născut. *Cu el?*

Văzu soarele sclipind pe capota unei maşini. Era Lancia argintie. Îşi simţi iar inima grea cînd se gîndi la cît de bogată trebuie să fie ea dacă conduce o asemenea maşină. Nu ar putea iubi un om obişnuit ca el, care abia dacă a ieşit vreodată din satul în care s-a născut. Şi-apoi, nici nu era sigur dacă ea şi Fido se plăceau. Ştia însă foarte bine ce este în inima lui.

Îi aruncă lui Fido restul sandvişului, luă o înghiţitură mare din carafa de vin, scutură firimiturile de pe cămaşă şi îşi înfundă pălăria pe ochi. Avea ceva de făcut.

Maggie conducea Lancia cu Nonna lîngă ea şi cele două „fiice" în spate, chicotind şi vorbind ca între fete. Probabil că despre Tomaso, bănuia Maggie. L-au pus pe foc probabil ducîndu-se

la întîlnire o dată, dar lăsîndu-l să aştepte a doua oară; şi unde mai pui că Livvie insistase să o ia peste tot pe Muffie.

Sophia Maria spusese că Muffie este cel mai bun companion pe care l-ar putea avea Livvie şi că nu avea cum să intre în încurcături. Aşa că, în afară de faptul că a insistat ca fetele să se întoarcă la hotel pînă la unsprezece în fiecare seară, în rest, Nonna şi Maggie le-au lăsat de capul lor. Pînă cînd Tomaso a renunțat la speranța unei iubiri de o vară, iar Livvie a redevenit copilul dinainte, căruia îi plăcea să stea cu orele pe saltea, cu Muffie alături, luînd cîte o pauză ca să mai mănînce o pizza oribilă, cum îi spunea Maggie, convinsă că a mai pus cîteva kilograme pe coapsele ei enorme.

Cotind pe drumul care şerpuia în susul dealului, Maggie se gîndi la Gemma şi la Ben, şi la ceea ce-i spusese Gemmei că a văzut în cărți. Adevărul este că nu se pricepea deloc la tarot şi se prefăcuse puțin ca să obțină ceea ce dorea. Dar ea fusese întotdeauna genul de femeie căreia îi plăcea să se amestece în viețile altora. Cum altfel ar fi ajuns unde era astăzi fără să manipuleze puțin „soarta"?

– Mă întreb dacă Ben a cerut-o în căsătorie pe Gemma, îi zise Mariei Sophia.

Cele două fete se potoliră şi ciuliră urechile.

– O să-l refuze, răspunse Maria Sophia, este prea dedicată muncii ei ca să se căsătorească din nou.

– N-o să se căsătorească cu el, întări Livvie, nu după Cash.

– Cine este Cash? întrebă Muffie, iar Livvie îi spuse că o să-i povestească mai tîrziu.

La intrarea în sat, Sophia Maria văzu camioneta albă a lui Rocco parcată în fața Barului Galileo şi zîmbi. Îi fusese dor de Rocco, de complotul lor, de efortul necesar minții lui de toscan să înțeleagă anumite lucruri, de realismul lui. Nu-i fusese însă prea dor de cîinele lui.

Îl văzu pe Rocco venind către ea. Arăta ca întotdeauna, cu excepţia momentelor în care îmbrăca costumul pentru nunţi şi înmormîntări. Purta aceiaşi pantaloni scurţi largi şi pălăria lui de ploaie cu imprimeu de camuflaj. Se gîndi că este un om foarte modest, deşi era cu siguranţă foarte bogat, cu toate livezile alea de măslini şi propriul *frantoio*. Fetele coborîră din maşină luîndu-şi bagajele, iar Maggie o întrebă pe Nonna dacă se poate duce la vilă cu maşina şi să o returneze mai tîrziu. Şi-au luat rămas-bun, după care fetele au intrat în *albergo* ca să le caute pe Amalia şi pe Laura, pentru prînz, în timp ce Maria Sophia, fiindcă aşa îşi spunea acum, traversă ca să-l salute pe Rocco.

Îi văzu zîmbetul fericit de la cincizeci de paşi, acel zîmbet cu care îşi dezvăluia toţi dinţii şi care, atunci cînd era sincer, îi lumina ochii.

Rocco îşi aranjă mustaţa, făcu un pas înainte, minunîndu-se de frumuseţea Nonnei.

– Maria Sophia, spuse.

– Rocco.

Şi-au strîns mîinile, după care s-au dus şi s-au aşezat pe banca veche de fier de sub brazii care umbreau curtea prăfuită. Fido şedea lîngă Rocco, cu capul plecat de data asta.

– Ce s-a întîmplat cu cîinele? întrebă Maria Sophia.

– Poate că i-a fost dor de tine.

Se uită cu coada ochiului la Rocco. Nu glumea şi nici nu zîmbea acum, şi înţelese că voia să spună că lui i-a fost dor de ea.

– Şi mie mi-a fost dor de Fido.

– Poate că Fido crede că n-ar trebui să fie aici, lîngă o doamnă aşa de bogată din America. Poate că se gîndeşte că nu este destul de bun ca să se afle în compania ei.

– Sau poate Fido este prea bogat ca să fie prieten cu o văduvă modestă, o întoarse Maria Sophia, care s-ar putea nici să nu moştenească vila şi care s-a hotărît oricum să cheltuiască banii

care i-au mai rămas şi să se bucure de viaţă. Atît cît o mai apuca.

Rocco se gîndi la spusele ei.

– Excelentul cîine vînător de trufe al unui modest producător de ulei de măsline şi proprietar al cîtorva livezi de măslini, nişte livezi foarte bune, de altfel, şi cu propriul lui *frantoio,* de asemenea proprietar al unei case de ţară cu o vie şi o vacă splendidă care dă cel mai bun lapte şi cea mai bună *panna* din Toscana, s-ar considera norocos să se afle în compania modestei văduve din America, cea care îşi cheltuieşte toţi banii ca să se simtă bine. Cît mai are ocazia.

Sophia Maria şedea cu gleznele încrucişate şi mîinile împreunate în poală. Era rîndul ei:

– Fido ar trebui să se obişnuiască şi cu compania unei femei care este *obligată* să se bucure de viaţă. Atît cît mai apucă.

Rocco se întoarse către ea îngrijorat:

– Maria Sophia, ce vrei să spui?

Aşa că ea îi spuse despre inima ei şi ceea ce îi dezvăluise doctorul.

– Şi fiica ta, doctoriţa? întrebă Rocco. Ea ce zice?

– Nimic, pentru că nu ştie. Şi nici nu vreau să afle. Tu, Rocco, eşti singurul căruia i-am spus. Şi aşa vreau să rămînă.

Rocco întinse mîna către ea. Şi ea îi veni în întîmpinare şi se luară de mînă.

– Desigur, i-am spus medicului că o să trăiesc veşnic şi că nu cred în diagnosticul lui pesimist, ca al tuturor medicilor. Iar el mi-a spus, „Poate chiar o să trăieşti veşnic, doamnă Jericho“. Şi ştii ceva, Rocco, eu cred că aşa este.

– *Bene,* răspunse el strîngîndu-i mîna, iar Fido mîrîi încet. Rocco se uită la el. Laşul ţinutului mîrîa, mîrîia de-adevăratelea, pentru că el o ţinea de mînă pe Maria Sophia. Buza lui Fido tremură într-un lătrat înfundat, şi mîrîi iar încet, dar ameninţător, uitîndu-se fix la Rocco.

– Sărmanul Fido, spuse Sophia Maria, cred că este gelos.

Fido se opri din mîrîit. Se întoarse şi se uită la ea, lăsînd capul pe-o parte, cu nările roz tremurînd şi cu ochi rugători. Apoi alergă la ea.

Sophia Maria deschise braţele şi îl prinse, iar Fido începu să o lingă pe faţă, schelălăind şi dînd fericit din coadă.

– Rocco, îi spuse ea, cred că Fido vrea să rămîn.

– Cred şi eu, Maria Sophia, admise Rocco, scărpinîndu-se în cap.

S-au uitat lung unul la celălalt, încercînd să găsească un răspuns pe feţele familiare, puţin îmbătrînite. Nici măcar nu a trebuit să o întrebe.

– Răspunsul este da, Roco, zise Nonna hotărîtă, după care oftă uşurată. Acum am venit cu adevărat acasă, adăugă ea.

72

GEMMA

Ne întorsesem iar acasă. Ben conduse Land Rover-ul pe aleea lungă ce ducea la vilă. Maşina veche se clătina printre gropi şi m-am ţinut bine ca să nu mă lovesc cu capul de acoperiş.

– Ori schimbi maşina, ori repari aleea, m-am plîns eu.

– Dar mi-e dragă maşina asta.

– Ţi-e dragă? m-am minunat eu.

– Este o chestie de-a bărbaţilor. Ne îndrăgim maşinile şi cu cît sînt mai vechi cu atît ne ataşăm mai mult de ele.

– Bine, atunci ce zici de reparaţia aleii?

– Dacă vila va fi a ta pînă la urmă? Atunci va trebui să plăteşti tu pentru alee.

– Eu nu-mi permit, am replicat, rîzînd.

În norul de praf din fața noastră am văzut camioneta lui Rocco Cesani, cu Fido în spate. Cînd am ocolit fîntîna lui Neptun, am văzut că Nonna era lîngă el. M-am gîndit o clipă că păreau foarte apropiați și că era așa de frumos că s-a reîntîlnit cu vechiul ei prieten.

Maggie ne făcea semne cu mîna de pe trepte, iar fetele au venit alergînd desculțe pe pajiște. Rocco o ajută pe Nonna că coboare din camionetă, ca un adevărat gentleman, dar eu mi-am deschis singură portiera înainte ca Ben să apuce să ajungă lîngă mine. Cred că nu prea eram obișnuită cu asemenea gesturi.

Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat cu toții, spunîndu-ne cît de dor ne-a fost unora de ceilalți. Ne-au întrebat dacă l-am găsit pe Donati la Roma, iar spre dezamăgirea tuturor Ben i-a informat că nu l-am găsit.

– Nu vă faceți griji, zise Maggie veselă. Cred că mîine o să avem vești mai bune.

Nu a dezvoltat afirmația și, ca să fiu sinceră, nici nu voiam să știu mai mult. Mă gîndeam că are de gînd să ne trimită în cine știe ce sat în pustietate, unde nu exista nici măcar o cafenea și unde va trebui să dormim într-un grajd cu vacile. Pînă la urmă ar putea fi chiar distractiv... să mă tăvălesc prin fînul moale cu Ben.

Gata cu gîndurile astea carnale, mi-am spus. Dar știți ceva, de fiecare dată cînd mă uitam la bărbatul acesta îmi veneau astfel de gînduri. M-am întrebat dacă este normal.

Ședeam cu toții pe terasă, avînd dinainte ceai cu gheață și prăjituri proaspăt făcute de Fiametta, care, a trebuit să recunoască Nonna, erau aproape la fel de bune ca ale ei. Fîntîna arteziană susura ușor, păsări zburau în jurul tufelor de flori și, spre surprinderea mea, Fido se întinse la picioarele Nonnei. Își puse capul pe picioarele ei și oftă fericit.

– Mamă, cred că Fido s-a îndrăgostit de tine, am zis în glumă.

Înălță capul și mă privi lung, aproape cu superioritate.

– Sigur că e îndrăgostit de mine, zise ea. Fido a hotărît că ar trebui să ne căsătorim.

– O să te căsătorești cu Fido? întrebă Livvie.

– Sigur că nu, Olivia. Fido și-a dat numai aprobarea ca Rocco și cu mine să ne căsătorim.

– Oho, am exclamat Livvie și cu mine în același timp.

– O nuntă! strigă Maggie fericită, rupînd tăcerea care urmase. Ce minunat! Felicitări! Acum Sophia Maria va fi vecina mea. O, abia aștept! O să fie curînd nunta?

– Ne-am gîndit că poate luna viitoare, ne informă Rocco zîmbind, uitîndu-se cu modestie la cizmele lui de cauciuc.

Livvie o îmbrățișă pe bunica sa.

– Sînt așa de fericită pentru tine, Rocco, spuse ea, după care se uită la mine plină de speranță. Asta înseamnă că o să stăm mai mult?

– Felicitări, am spus eu încet, încă prea uimită. Dar nu uita că ne întoarcem acasă săptămîna viitoare. Cum rămîne cu casa și viața ta de acolo?

Nonna mă ignoră. I se adresă lui Livvie:

– Sigur că poți să rămîi pentru nuntă. Maică-ta o să sune la spital ca să le spună că își prelungește vacanța. Le va spune că este o urgență, adăugă ea rîzînd.

Am simțit fericirea din rîsul ei și mi-am dat seama cu strîngere de inimă că nu o auzisem rîzînd așa acasă. M-am gîndit la cît de plictisitoare era viața ei acolo, cît de singură trebuie să fi fost așteptîndu-ne să venim duminica. M-am gîndit la cît de obosită arăta uneori și cît de tristă.

– O să-i sun, am asigurat-o, ridicîndu-mă ca să o strîng în brațe, iar Fido mîrîi amenințător. I-am spus că ar face mai bine să se obișnuiască cu asta. Pînă la urmă, eu am cunoscut-o prima.

Rocco îmi luă mîna cu mîinile lui aspre și m-am uitat la fața lui plină de bunătate și puțin caraghioasă.

– O să am grijă de ea, *dottoressa,* spuse încet. Şi ştiam că se va ţine de cuvînt.

În seara aceea am sărbătorit logodna lor la *trattoria* de vizavi de frumoasa biserică San Biagio din Montepulciano. Rocco îi oferi un inel de aur elegant, cu patină, şi un rubin minuscul.

– A fost al stră-străbunicii mele, ne spuse. Nu am crezut că o să găsesc vreodată pe cineva care să merite să poarte inelul ăsta, dar Sophia Maria este mai mult decît demnă de el. Merită mai mult decît aş putea eu să-i ofer vreodată.

Nonna roşi, făcîndu-mă să mă gîndesc că treaba asta se moşteneşte. Am admirat toţi inelul, iar Nonna a declarat că nu va scoate niciodată verigheta de la Jack Jericho, aşa că va purta ambele inele.

Am toastat cu un Vino Nobile di Montepulciano, bogat, roşu închis şi cu gust de struguri încinşi de soare, vanilie şi stejar, şi am sărbătorit cu ravioli uşor ca aerul şi miel preparat pe crengi de rozmarin.

Ben încercă să mă ţină de mînă pe sub masă, prefăcîndu-se că nu le vede pe fete cum zîmbesc cu înţeles, iar după cîteva pahare de Nobile i-am dat voie. Adevărul este că voiam mai mult decît să-l ţin de mînă, dar locul unde ne aflam şi prezenţa mamei mele şi a fiicei mele m-au împiedicat, din fericire.

După aceea ne-am plimbat agale prin oraş, luînd-o în josul dealului. Nonna mergea în faţa noastră, la braţul lui Rocco, şi mă gîndeam la cît de diferită o să fie viaţa ei şi cît de dor o să-mi fie de ea şi cît de mult o să-i lipsească ei Livvie. Apoi, brusc, am văzut-o împiedicîndu-se. Rocco a prins-o, apoi am purtat-o aproape pe braţe pînă la un scaun de pe terasa unei cafenele.

– *Mamma,* ce s-a întîmplat? Îi luam deja pulsul cu degetele. Inima îi bătea foarte repede şi avea paloarea aceea pe care o mai observasem la ea.

– Nu-i nimic, sînt numai obosită. Dar duse mîna la inimă de parcă ar fi durut-o, iar inima mea se strînse şi ea. Nu am nimic, Gemma, îmi şopti. Trebuie numai să mă odihnesc puţin. Şi am uitat să-mi iau pastilele.

– Pastilele?

– *Dottoressa*.

Am simţit mîna lui Rocco pe braţul meu gol. Părea la fel de speriat ca şi mine.

– Este bolnavă, şopti el. Mi-a mărturisit. Doctorul i-a explicat că este o problemă cardiacă congenitală.

„Dumnezeule, m-am gîndit, mama mea are o problemă cardiacă congenitală, iar eu nu am ştiut? Ce fel de doctor sînt?" Apoi mi-am revenit şi am devenit maşina de mare precizie de care v-am mai pomenit.

În cîteva minute, paramedicii au luat-o pe Nonna într-o salvare în care m-am urcat alături de ea. M-am uitat la faţa speriată a lui Livvie şi i-am strigat să nu-şi facă griji.

Ospedale della Croce Rossa era de o curăţenie impecabilă. Asistente cu pantofi cu talpă de cauciuc grăbeau în tăcere pe lîngă noi, văzîndu-şi de treabă, şi un doctor italian, mare, cu o barbă care îmi aminti de Pavarotti, ne aştepta cu echipa lui. În cîteva clipe, Nonna se afla pe o masă sub strălucirea luminilor albe. Erau adunaţi în jurul ei, conectînd-o la aparate, verificîndu-i pulsul, bătăile inimii şi activitatea creierului.

Ceilalţi stăteau deja, tăcuţi, în salonul de aşteptare, mare şi gol, foarte răcoros datorită aerului condiţionat. Rocco stătea într-un colţ, mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Livvie plîngea agăţată de Maggie, iar Muffie se strînsese speriată lîngă Ben. M-am dus să le spun că Nonna este bine.

– O să fie bine, mami? şopti Livvie.

Am sărutat-o tandru şi i-am spus:

– Sper, iubito! O să fiu aici, cu ea.

– Atunci ştiu că o să fie bine, declară atît de încrezătoare încît am simţit că tresar la amintirea trecutului.

– *Dio mio.*

Rocco mergea de colo-colo, pierdut, fără Fido după el. Cîinelui nu i s-a permis să intre în spital, aşa că a trebuit să rămînă în camionetă. M-am gîndit că Rocco părea singur fără el. Un italian simplu, care readusese fericirea mamei mele după lunga ei văduvie. Am pus mîna pe umărul lui. M-a privit cu aceeaşi expresie rugătoare pe care o văzusem în ochii lui Livvie.

– O să fie bine, zise el încrezător.

Apoi eram pe coridorul pardosit cu gresie albă, cu Ben lîngă mine.

– E-n ordine? mă întrebă.

Am dat din cap.

– Nu pot să-mi permit să mă gîndesc că s-ar putea întîmpla ceva cu mama mea. Trebuie să gîndesc ca un doctor, trebuie să mă concentrez.

M-am sprijinit obosită de el. Mă susţinea cu braţul lui puternic.

– Sînt alături de tine.

O oră mai tîrziu stăteam lîngă patul mamei mele, la secţia de cardiologie. Era conectată la aparate şi avea o perfuzie în braţ. Îşi recăpătase culoarea în obraji şi, slavă Domnului, nu mai arăta ca o statuie cenuşie. De fapt, avea privirea ei combativă.

– De ce nu mi-ai spus? am întrebat, între indignare şi uşurare. Sînt fiica ta. Sînt medic, pentru numele lui Dumnezeu.

– Dacă eşti fiica mea nu înseamnă că trebuie să-ţi spun tot, replică ea, aranjîndu-şi cămaşa albastră de spital.

– Dar i-ai spus lui Rocco.

– O să mă căsătoresc cu Rocco.

– Mamă, cum poţi să te gîndeşti că o să te căsătoreşti şi o să rămîi aici?

– Nu fi ridicolă, Gemma. Sigur că o să mă căsătoresc şi o să rămîn aici. Sînt fericită aici. Şi nu a fost decît o slăbiciune a inimii mele, nu-i nimic serios.

Doctorul „Pavarotti" intră.

– *Bene,* spuse el călduros. Te simţi mai bine.

Nonna îl măsură din priviri, hotărî că îl place şi-i spuse că se simte mai bine. Nu mulţumită lui, desigur. S-ar fi făcut bine de una singură. Îi trebuia doar o cafea.

Ridică din mîini neputincios şi îmi spuse:

– Mama mea este la fel. *Signora* Jericho, nu mai putem face nimic, viaţa trebuie trăită, zise el. Şi, desigur, adăugă zîmbind, o asemenea femeie va mai trăi probabil mulţi ani.

– Ha, rîcană Nonna în nota obişnuită. O femeie ca mine... o să mai trăiesc zeci de ani.

M-am gîndit că are probabil dreptate.

73

Eram cu Ben în curtea vechilor grajduri, veghind la returnarea utilajelor pentru construcţii.

– *Ciao, signore, ciao, dottoressa!* ne strigară şoferii vesel, de parcă maşinile nu dispăruseră niciodată, iar acum reapăreau prin magie. *Domani, signore,* spuseră, începem să muncim. Iar Ben dădu din cap şi zise că e în regulă.

Am fost surprinşi să o vedem pe Maggie, în sandale roz cu toc înalt, venind pe alee şi făcîndu-ne semne cu mîna. Era de-abia ora prînzului, adică abia răsăritul pentru Maggie.

– Îl am, ne spuse, zîmbindu-ne în felul acela din care ştiam că ascunde secrete machiavelice – ca de exemplu dacă ştie sau nu să citească în cărţile de tarot. Scoase la iveală o cheie de fier

ruginită. Cheia de la biroul lui Donati, din Florenţa, declară satisfăcută.

Ben fluieră admirativ.

– Maggie, eşti un geniu.

– Sigur că sînt. Detectivul meu a obţinut-o de la proprietarul casei.

– Proprietarul i-a dat detectivului cheia?

Nici chiar eu nu credeam aşa ceva.

– Nu tocmai. Să spunem că detectivul a făcut rost de ea.

– Cum?

Ne aruncă iar acel zîmbet.

– Dacă îmi cereţi să vă dezvălui secrete, o să vă spun numai minciuni. Iată şi adresa.

Îi intinse lui Ben o bucăţică de hîrtie.

– Acum nu trebuie decît să vă duceţi şi să căutaţi biroul lui.

M-am uitat îngrijorată de la Maggie la Ben.

– Nu se numeşte asta, în termenii poliţiei, spargere şi intrare prin efracţie?

– Nu este o spargere, draga mea, declară Maggie, încercînd să mă liniştească. Intrare, poate. Dar nu-i nici o problemă.

– Nu-i nici o problemă? l-am întrebat pe Ben.

– Cine ştie? răspunse el cu un zîmbet care îl concura pe al ei. Dar eu zic să mergem dacă eşti de acord.

Biroul lui Donati era pe o străduţă amărîtă din spatele gării, ascuns după o curăţătorie şi un birou de pompe funebre. Clădirile înalte acopereau soarele şi am tremurat, făcîndu-mi-se brusc frig. Ben răsuci imensa cheie în broască.

– Dacă este aici? am spus, îngrijorată.

Îmi aruncă o privire de James Bond, cu o sprînceană ridicată şi un zîmbet misterios, după care deschise uşa şi intră. L-am urmat în camera întunecată.

– Iisuse, am şoptit, şocată. Chiar intrăm prin efracţie.

Mă luă de mînă şi închise uşa în spatele meu. Am stat

cîteva clipe acolo, în întuneric. Am mijit ochii şi am ciulit urechile. Aş fi putut să jur că am auzit respiraţia cuiva, dar mi-am dat seama că era chiar a mea.

– Nu putem măcar să aprindem lumina? am şoptit.

Dar Ben mă lăsase deja singură. Aprinse o lanternă pe care o învîrti în jur şi am văzut un birou mare de lemn pe care era o lampă cu abajur verde, iar alături, un scaun de piele şi un strat gros de praf. Era evident că nimeni nu mai trecuse pe aici de multă vreme şi m-am gîndit, cu uşurare, că asta înseamnă că Donati nu o să răsară din întuneric.

Ben începuse să deschidă sertarele şi dulapurile cu dosare, scotocind repede prin ele. Nimic. Raza subţire de lumină a lanternei se opri pe un seif verde de fier aflat într-un colţ. Nu era mare, dar destul de încăpător că să-ţi pui în el bijuteriile – dacă aveai aşa ceva.

– Ce zici dacă spargem seiful? spuse Ben.

Mi-au clănţănit dinţii de teamă. Nu făcusem în viaţa mea ceva ilegal, în afară de faptul că am făcut dragoste pe bancheta din spate a maşinii.

– Nu ştim cum să-l deschidem.

Ben îmi aruncă iar acea privire cu sprînceana ridicată, stil Bond, şi se aşeză în genunchi în faţa seifului.

– Ben, te rog, nu putem face asta.

Mi-am ţinut respiraţia în timp ce el îşi lipi urechea de seif, răsucind încuietoarea cu cifru şi ascultînd, aşa cum se făcea în filme. Eram uimită.

– Unde ai învăţat să spargi un seif?

– Ai uitat că sînt un băiat din Bronx. Poţi învăţa o grămadă de chestii în stradă.

– Se pare că nu destul de multe, am replicat, pentru că nu reuşi să deschidă seiful.

Scoase din buzunar un briceag cu şurubelniţă şi începu să desfacă şuruburile de la balamale.

– Şi un copil l-ar fi putut deschide, spuse el dînd la o parte uşa seifului.

M-am lăsat în genunchi lîngă el şi m-am uitat la actul mare, legat cu panglică roz şi cu o pecete ruptă de ceară roşie.

Sunetul sirenelor poliţiei rupseră tăcerea. Ne-am uitat unul la celălalt cu gura căscată. Sirenele au tăcut şi uşa s-a deschis.

Am fost prinşi asupra faptului, furînd testamentul contelui Piacere şi ultima lui dorinţă.

74

M-am uitat încruntată printre gratii la celula geamănă de vizavi în care se afla Ben. Nici măcar nu se uita la mine, ci la paznicul nostru de la capătul coridorului întunecat. Pe masa din faţa lui se afla dovada, încă legată cu funda roz.

– La naiba, am spus tremurînd de frig şi de furie. Nici măcar nu am apucat să vedem dacă, prin testament, contele a lăsat vila Nonnei.

– Cel puţin am găsit testamentul, ridică Ben din umeri.

– Da, iar acum va trebui să-l găsim pe Donati ca să dovedim că el este adevăratul infractor, nu noi.

– Nu aş conta pe asta. Donati ştie de mult ce se întîmplă. A luat banii şi a fugit. Şi nu o să-l mai vedem niciodată.

– De ce nu mi-ai spus asta pînă acum? am ripostat trîntindu-mă pe banca de lemn şi uitîndu-mă în jos. M-am gîndit că ar trebui să-mi lăcuiesc unghiile de la picioare.

Ben a sunat-o pe Maggie şi am aşteptat ca ea să sosească cu un avocat.

– Cel mai bun, desigur, ne-a informat.

Şi am sperat că are dreptate şi nu citeşte iar în cărţile de tarot. M-am uitat furioasă la unghiile nelăcuite de la picioare.

– Cred că este un moment potrivit să te întreb dacă te-ai hotărît să mă iubeşti.

– Poftim? m-am uitat mirată la Ben.

– Nu se poate mai rău de-atît. Aşa că e mai bine să aud vestea cea proastă acum.

Se sprijinea de gratii cu o privire disperată.

– Cash este trecutul, Gemma, îmi şopti uşor. E vremea ca viaţa să meargă mai departe.

Gheaţa din jurul inimii mele se topea într-un lac imens şi dulce. Cash, m-am gîndit, o, Cash, iubirea mea...

– Căsătoreşte-te cu mine, Gemma.

Cel puţin cred că asta a spus. Eram aşa de uimită că l-am rugat să repete.

– Căsătoreşte-te cu mine, Gemma, repetă el.

– De ce? Vreau să spun – de ce vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Pentru că eşti nebună şi mă faci să rîd şi îmi place părul tău.

– Părul meu?

Mi-am dat repede cu mîinile prin haloul blond pe care îl uram.

– Întotdeauna mi-am dorit să mă căsătoresc cu un înger botticellian.

Strînse gratiile celulei în pumni, uitîndu-se la mine.

– La naiba, Gemma, de ce mă laşi să mă chinui aşa? Te iubesc. Nu fac decît să te cer în căsătorie.

– Dintr-o celulă de închisoare? am spus agăţîndu-mă furioasă de gratiile celulei mele. Vreau să spun, cel puţin ai fi putut să o faci pe treptele bisericii din Roma. La o terasă, în timp ce beam cafea. În grădina vilei, sub lumina lunii.

– Da, aş fi putut, dar te întreb acum.

M-am uitat la el cu îndoială. Voiam să-l iubesc, voiam să-i pot spune asta, să mă simt liberă să o spun.

– Îţi cunosc toate secretele, zise el. Te cunosc pe tine, Gemma, te iubesc.

Am început să plîng. Bărbatul pe care ştiam că îl iubesc mă ceruse în căsătorie, chiar dacă asta se întîmpla într-o închisoare din Italia. Rimelul pe care aş fi vrut să nu-l fi folosit îmi curgea pe faţă în timp ce plîngeam fără să mă pot abţine. Ben stătea acolo, uitîndu-se la mine. Nu-mi spunea fii liniştită iubito, totul este în regulă. Aştepta pur şi simplu să mă opresc din plîns. Ceea ce într-un tîrziu s-a întîmplat.

– Aşa, acum că ai terminat cu plînsul, spuse calm, te căsătoreşti cu mine sau nu?

– Nu, am şoptit, confuză, dar el s-a uitat aşa de mirat la mine, că m-am gîndit că nu a înţeles. Mai încearcă o dată, am spus.

– Ce să-ţi mai spun? mă privi el exasperat. De ce nu mă ceri tu acum?

Am căzut în genunchi şi am întins mîna printre barele de metal.

– Ben Raphael, te iubesc, am spus. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

– La naiba, sigur că da, Gemma Jericho, răspunse rîzînd din toată inima.

Am cerut un bărbat în căsătorie, iar el a spus da. Eram cea mai fericită femeie din lume. M-am gîndit la iubitul meu drag, la Cash. O să-mi împart întotdeauna dragostea între el şi Ben. Dar trăiam din nou şi toţi cei care au suferit o pierdere cunosc momentul acesta, cînd ajungi la o răscruce şi viaţa merge mai departe.

Iar dragul meu Ben, salvatorul meu, prietenul meu cel mai bun, iubitul şi complicele meu, păstrătorul secretelor mele şi stăpînul sufletului şi trupului meu, va fi soţul meu.

Ben scoase o cutiuţă de catifea din buzunar şi o împinse pe podeaua dintre celulele noastre.

Am strecurat braţul printre gratii şi am tras-o.

– Deschide-o, spuse Ben, îngenunchind în celula din faţa mea.

Am învîrtit cutiuţa între degete, după care am deschis-o. Şi am văzut inelul. Era acelaşi pe care mi-l dorisem şi pe care îl admirasem pe Ponte Veccio. Cel cu benzile de aur răsucite,

împreună cu piatra de cristal înconjurată de diamante minuscule. Cel care ştiam că trebuie să-i fi fost oferit unei frumoase aristocrate florentine de către iubitul ei acum mulți, mulți ani.

– Cum ai ştiut? am murmurat.

– Nu subaprecia niciodată puterea fiicelor.

– Ți-a spus Livvie?

A dat din cap.

– Aş vrea să ți-l pot pune pe deget şi aş vrea să te pot săruta.

Am îngenuncheat amîndoi, fiecare în celula lui, uitîndu-ne cu dor unul la celălalt. Am admirat frumosul meu inel de logodnă. Am întins mîna printre gratii ca să i-l arăt şi lui. Sclipea uşor în lumina slabă.

– Chiar te-am cerut în căsătorie, am spus.

– Iar eu am spus da, îmi reaminti Ben.

– Atunci nu ar trebui să-ți dau eu un inel?

– Nu-i nimic. Te cred că o să te ții de cuvînt.

Am oftat fericită.

A reieşit că, desigur, Maggie îl cunoştea pe şeful poliției. I-a explicat într-un amestec fermecător de engleză cu italiană că noi nu am făcut decît să căutăm ceea ce ne aparține de drept şi că Donati este adevăratul infractor, care a luat banii americanului şi a fugit cu ei. Ne-am exprimat sincerele păreri de rău că am făcut poliția să piardă timpul şi aprecierea pentru efortul lor şi, desigur, o să plătim orice va fi necesar.

Ne-a scos de acolo cît ai clipi şi ne-a dus la cea mai bună maşină a ei, un Rolls galben din anii cincizeci care plutea pe strada cu hîrtoape la fel de uşor ca leagănul unui prunc. Valetul /majordom /şofer conducea, iar Maggie şedea lîngă el, avînd pe genunchi testamentul cu ultima dorință a contelui. Muream de curiozitate să aflu ce scrie acolo, dar nu am vrut să insist. Nu acum, cînd mă logodisem cu bărbatul căruia s-ar putea să-i iau vila.

În schimb, am spus:

– Ben şi cu mine ne-am logodit.

– Într-o celulă de închisoare?

Cuvintele lui Maggie au sunat ca dintr-o carte de Oscar Wilde.

– Aşadar ai cerut-o pînă la urmă, Ben?

– Da. Şi ea m-a cerut pe mine. Am spus amîndoi da.

– Da, era desigur scris în cărţile de tarot. Felicitări, dragii mei, o să bem şampanie în seara asta ca să sărbătorim. Şi o să mîncăm caviar. Îmi place aşa de mult caviarul. Vouă nu?

– Maggie, am spus eu, uitîndu-mă nerăbdătoare la documentul din braţele ei.

– Da, draga mea?

– Crezi că... vreau să spun, poţi să te uiţi în testament ca să vedem...

– Sigur.

Rupse panglica şi despături hîrtia groasă, acoperită cu un scris împăienjenit.

– Piacere l-a scris cu mîna lui, ne spuse. Şi l-a semnat. Este semnat şi de un martor.

Răsfoi paginile, apoi ridică ochii de pe hîrtie, zîmbind fericită.

– Cîştigătorul ia totul, strigă ea încîntată.

– Maggie, cine este moştenitorul? întrebă Ben exasperat.

– Sophia Maria, bineînţeles.

75

Nonna hotărî că vrea o nuntă tradiţională italiană în piaţa satului Bella Piacere. Aşa, a spus ea, o să poată veni toată lumea.

Ne-am dus să facă ultimele cumpărături la Florenţa, unde, spre încîntarea ei, începuse sezonul reducerilor.

– Dolce e Gabbana, mă informă mîndră, arătîndu-mi rochia şi pantofii asortaţi.

Dacă nu aş fi trecut prin atîtea în ultima vreme, aş fi leşinat. Cine s-ar fi gîndit măcar că mama mea a auzit de D & G, ca să nu mai spun că purta aşa ceva la nunta ei.

Apoi, prietenii mei Patty şi Jeff au sosit de la New York, fericiţi să ia parte la toate, fericiţi pentru Nonna şi murind de nerăbdare să-l cunoască pe Ben.

– Hei, bătrînă vrăjitoare, arăţi tare bine, m-a salutat Patty. Apoi l-a văzut pe Ben şi a adăugat admirativ: Şi acum ştiu şi de ce.

Ne mutasem toţi în vilă, iar Patty şi Jeff au luat camera din colţ, într-unul din turnurile pătrate, cu ferestre pe trei dintre laturi. La dreapta avea vedere spre colinele toscane. Jim a spus că era păcat că vila nu se va mai transforma în hotel, pentru că ar fi fost perfect şi că va trebui să-i dăm afară dacă vrem să scăpăm de ei. Dar le-am explicat că va trebui să vindem vila.

– Vindeţi-i-o înapoi lui Ben, sugeră Patty.

Dar Ben cumpărase şi plătise deja o dată vila, aşa că n-ar fi fost o afacere foarte bună pentru el.

După nuntă, Nonna şi Rocco urmau să plece cu camioneta lui Rocco la Forte dei Marmi, o staţiune turistică de la malul mării, pentru o lună de miere de două zile. Fido rămînea cu Maggie, iar Guido Verdi, primarul, care era cavalerul de onoare al lui Rocco, avea să aibă grijă personal de vacă. Pînă atunci, Livvie şi cu mine ne vom înapoia în sălbaticul Manhattan. Împachetasem deja şi urma să plecăm din paradis a doua zi după nuntă.

Livvie nu ar fi vrut să plece. Cînd nu era ocupată aranjînd florile pentru nuntă, treabă cu care o însărcinase Nonna ca să o facă să simtă că participă la nunta care era în aceeaşi măsură a ei şi a lui Muffie, se plimba prin împrejurimi cu o expresie de imens regret. Am surprins aceeaşi privire în ochii lui Ben.

Iar eu? Dacă mi-aş fi dat voie, aş fi plîns în hohote la gîndul că părăsim Bella Piacere şi vila noastră frumoasă, dar mi-am reamintit că acesta era momentul de fericire al Nonnei şi că nu

aveam dreptul să i-l stric. Cu toate că acum îl aveam pe Ben, cum o să mă descurc la New York în viața mea de zi cu zi fără Nonna, fără fiecare duminică petrecută la ea?

În cele din urmă a sosit și ziua nunții. Cerul era senin, albastru și fierbinte, fără urmă de nori amenințători. Dar, desigur, nu ar fi avut curajul să plouă în ziua nunții Nonnei.

Întregul oraş a participat la pregătiri. Copaci în hîrdaie enorme blocau şoseaua prin care se intra şi se ieşea din oraş şi dădeau pieței pavate cu piatră un aspect de grădină. De brazi şi de-a lungul străzii atîrnau steaguri ce fluturau în sirocco care aducea iar căldura Saharei, şi banere cu emblema satului Bella Piacere şi blazonul contelui Piacere atîrnau de stîlpi şi la ferestre.

Boxe enorme, vechi ca nişte megafoane imense, au fost prinse de acoperişuri, la fiecare colț al pieței, şi mese lungi de răchită erau acoperite cu fețe de masă de hîrtie roşie şi buchete de flori culese de pe dealuri de Livvie şi de Muffie. Scaunele îmbrăcate frumos erau înşirate în jurul lor, iar deasupra atîrnau felinare de hîrtie roşie. Copiii, în hainele de duminică, alergau în jur, dărîmînd scaune şi ascunzîndu-se sub mese. Un cîine negru ridică piciorul la un colț, după care plecă adulmecînd împreună cu o ceată de cîini.

Bătrîne cu şaluri negre, care îşi aminteau de mama Nonnei şi a lui Rocco, urcau treptele spre biserică, îşi făceau cruce şi se aşezau pe locurile lor obişnuite din față. Veniseră toți prietenii din şcoală ai cuplului, îmbrăcați în mătase colorată şi costume bune, cu garoafe roz, mari, prinse la butonieră. La fel erau şi fiii şi fiicele lor elegante cu grupul mare de nepoți, împreună cu tinerele cupluri din sat cu pruncii lor. Veniseră şi muncitorii din livezile de măslini ale lui Rocco şi fermierii din zonă, şi proprietarii de vii, ca şi nobilimea locală care îl cunoştea pe Rocco de o viață.

Deasupra terenului de *bocce* fusese construit din lemn un ring de dans, iar muzicienii îşi instalau instrumentele şi îşi

verificau acordeonul şi viorile. Vaca albă specială a lui Rocco era legată sub copaci, cu o grămadă de fîn dulce în faţă, îndepărtînd muştele cu coada şi privind la lumea ce trecea pe lîngă ea cu ochii ei căprui cu gene lungi.

Biserica simplă, cu candelabrele de alamă lustruite, era plină de flori de tot felul şi de toate culorile, iar mirosul greu de tămîie se amesteca cu cel al tuberozelor şi lavandei. *Signora* în rochie roz de in, care era şi bibliotecara satului, scoase un teanc de partituri din Bach şi Vivaldi, în timp ce un tînăr mai puţin norocos transpira în pod muncind la tuburile orgii. Un grup de băieţi de cor, cu ochi negri şi mari ca ştrengarii din filmele italiene, se ţinea de glume şi şotii, ignorînd privirile ameninţătoare ale lui Don Vincenzo.

Don Vincenzo purta o sutană nouă şi îşi lustruise pantofii, iar Rocco arăta elegant în costumul negru şi cu cravata albastră de mătase pe care i-o dăruise Nonna. Părul lui sîrmos era dat cu gel şi mustaţa atent periată. Aştepta lîngă altar cu primarul Guido şi cu Fido, care, cu permisiunea specială a lui Don Vincenzo, stătea la picioarele stăpînului său, părînd îngrijorat cu funda lui mare de satin roz.

M-am aşezat pe rîndul din faţă, emoţionată de parcă ar fi fost nunta mea. Şi în rochia albă pe care o cumpărasem în momentul acela de nebunie din Florenţa, fără ca măcar să o probez, chiar aş fi putut părea. Era aceeaşi rochie pe care o purtasem la petrecerea de Patru Iulie a lui Ben. Arătam atît de şleampăt şi ciudat atunci, dar acum, bronzată şi cu cerceii de diamante de la Maggie şi cu noul meu aer sexy de îndrăgostită care mă învăluia, arătam relativ bine.

Maggie se întrecuse pe sine şi se îmbrăcase în culoarea ei favorită, albastru-păun, cu o rochie cu paiete care ar fi arătat bine pe o vedetă de cinema cu jumătate din anii ei. Purta cele

mai frumoase diamante şi o tiară imensă albastru deschis. Şedea lîngă mine, ştergîndu-şi lacrimile cu o batistă minusculă de linon, deşi ceremonia nu începuse încă.

– Nu pot să mă abţin, zise ea, acoperind sunetul orgii. Întotdeauna plîng la nunţi. Cu excepţia celor în care am fost mireasă, desigur.

Am auzit un foşnet de mătase şi zgomot de paşi pe podeaua de piatră şi m-am întors să-i privesc. Ben o conducea pe Nonna la altar şi s-au oprit o clipă unul lîngă celălalt sub raza de soare care pătrundea prin vitralii.

Domnişoarele de onoare, Livvie şi Muffie, purtau rochii de bumbac verde pal pe care le aleseseră chiar ele, iar Livvie îşi vopsise părul într-o nuanţă de galben delicat. Erau desculţe şi duceau în mînă o singură tulpină înaltă de floarea-soarelui pe care o ţineau ridicată ca pe o lumînare. Astăzi arătau mai puţin ca desprinse din filmul *Nosferatu* şi mai mult ca nişte îngeri coborîţi din fresce.

Sophia Maria era vedeta. Cu părul strîns la spate şi rujul de culoarea begoniei, într-o rochie de mătase cu flori în culori pastelate pe fond deschis, cu decolteu adînc, ascuns cu o eşarfă doar pentru slujbă, şi o pălărie mică cu voaletă peste ochi, era... atît de frumoasă. Purta un buchet simplu de trandafiri toscani mici şi roz cu crini albi din grădina de la vilă. Şi zîmbea fericită.

M-am uitat la Ben, care o conducea pe mama mea la altar. Arăta atît de bine îmbrăcat într-un costum albastru închis, încît inima a început să-mi bată şi genunchii mi s-au muiat din nou.

Mi-am dat cu mîna prin păr, distrugînd cu totul coafura sofisticată făcută de Livvie, iar gardenia de după ureche mi-a căzut peste ochelari.

M-am gîndit la cît de mult se schimbase mama, din văduva singură de la oraş, în această femeie frumoasă şi fericită. Mă schimbasem şi eu. Sigur că da. Arătam la fel şi eram acelaşi

„dezastru ambulant", cum îmi spunea Ben. Dar mă schimbasem pe dinăuntru. Acum vedeam lumea cu ochi limpezi, fără povara regretelor sau a tristeții. Ca și Nonna, profitam de fericirea pe care o găsisem, atîta cît o să țină. Și speram că o să țină pentru amîndouă o eternitate.

Corul a cîntat, mirii și-au spus jurămintele, orga a intonat marșul nupțial, iar *signor* și *signora* Cesani au ieșit din biserică în dangătele clopotului, zîmbind fericiți. Sirocco bătea, fierbinte și înțepător, soarele apunea în spatele colinelor catifelate, păsările tăcuseră, iar greierii începură să țîrîie zgomotos. Vocea unui toscan, Andrea Bocelli, cîntînd „E vremea să ne luăm rămas-bun", izbucni din boxele mari cînd Rocco se întoarse către mireasa sa și o sărută. Apoi strigă:

– Să înceapă petrecerea.

Am strîns-o pe Nonna în brațe atît de tare, încît se plînse că îi șifonez rochia, dar ochii ni s-au întîlnit într-o privire lungă și plină de dragoste, pe care o cunoșteam la fel de bine cum îi cunoșteam privirea combativă.

– Multă fericire, *mamma,* i-am urat cu vocea înecată de lacrimi.

– Am tot ce îmi doresc, fiica mea, spuse ea, inclusiv fericire.

Apoi a fost rîndul lui Livvie să o sărute.

– Ce o să ne facem acum duminicile, Nonna, fără tine? întrebă ea tristă.

– Va trebui să vedem ce o să vă faceți, *ragazza,* spuse ea pe un ton înțelept.

L-am felicitat pe Rocco și l-am avertizat că ar face bine să aibă grijă de Nonna. Îmi făcu cu ochiul și zîmbi, își aranjă mustața și răspunse într-o engleză aproximativă:

– Poți să fii sigură.

Apoi au sărit dopurile sticlelor de șampanie, s-a adus mîncarea la masă și petrecerea a început.

76

Toți sătenii au participat la petrecere și Nonna a preparat ea însăși pastele cu sos de roșii. Ben a pus la dispoziție cantități enorme de șampanie și vin de țară, Rosso di Montalci, ca și bere, iar Barul Galileo a fost deschis pentru toți. Fiametta preparase tortul de nuntă, cu cinci etaje, alternînd roșul cu alb și glazură albastră, pentru Statele Unite, și verde, roșu și alb pentru Italia. În vîrf era o figurină mică reprezentînd un cîine roz de zahăr – exact ca Fido.

Cu bubuitul tobelor în boxe, petrecerea a început. Cred că au fost cel puțin zece feluri de mîncare, începînd cu *bruschetta,* pîinea aceea toscană bună, crocantă și fără sare, de la brutăria din sat, înmuiată în cel mai bun ulei de măsline al lui Rocco și acoperită cu felii de roșii dulci și busuioc proaspăt, anșoa și măsline.

Farfurii imense de *antipasti* făceau turul mesei, cîrnați fennel și *salame di cinghiale,* salamul picant de mistreț; *mortadella* și ardei grași afumați, șuncă și parmezan ras. Și *gnocchi* ușori, înmuiați în unt dulce și salvie; și cea mai bună șuncă de Parma, cu smochine atît de coapte că erau pline de suc; anghinare și salată proaspătă culeasă în aceeași dimineață. Apoi *involtini di vitello,* vițel înfășurat în felii de șuncă și frunze de salvie, servit cu *fangioli;* apoi rețeta Nonnei, cu *ricotta* și spanac acoperit cu sosul ei de roșii, care cîștigă un rînd de aplauze și strigăte admirative, amestecate cu rîsete:

– *Brava, brava, signora* Cesani.

Apoi veni *arrosto di maiale,* mușchi de porc cu rozmarin, a cărui aromă era suficientă ca să-ți lase gura apă, servit cu mămăligă și ciuperci. S-au adus și boluri cu fructe proaspete, s-au deschis mai multe sticle de vin și pe tocătoare lungi de lemn,

acoperite cu frunze verzi de lămîi, s-au servit varietăți de brînză locală, plus imense farfurii cu prăjituri.

Cuplurile dansau deja pe ringul de lemn de sub brazi, iar copiii se prindeau de mînă și se învîrteau pînă cădeau jos, grămadă, rîzînd. Livvie și Muffie alergau după ștrengari, ajutînd mamele care luaseră o pauză spre a se odihni. Pruncii plîngeau și erau hrăniți, musafirii strigau unii la ceilalți peste masă și turnau vin, cîinii lătrau, vaca mugea supărată, boxele mari urlau și peste toate răsunau rîsete vesele.

Patty și Jeff, nedespărțiți ca întotdeauna, ședeau tăcuți, minunîndu-se de petrecerea atît de animată.

– Este ca prînzul de duminică, numai mai mare și mai frumos și cu efecte sonore, spuse Patty.

Don Vincenzo sorbea dintr-un păhărel de *grappa*. Ochelarii cu rame subțiri îi alunecaseră pe nas, iar pe fața lui plutea un zîmbet satisfăcut. Apoi Maggie îl invită la dans pe primar, ceea ce o supără pe soția acestuia, care bombănea geloasă. Iar Nonna, Nonna era Sophia Maria, fericită, seducătoare și feminină.

Iar Ben? Mă prinse în brațe și mă învîrti în jurul ringului care se clătina, cîntîndu-mi la ureche melodia lui Paolo Conte, „Gli impermeabili", care se pare că înseamnă „Haina de ploaie", un titlu neobișnuit pentru unul dintre cele mai romantice cîntece pe care le-am auzit vreodată. Este o poveste despre doi îndrăgostiți și o cameră cu storurile trase, într-o noapte ploioasă, atingerea unei mîini pe o rană – ne amintea de noaptea noastră ploioasă de dragoste la Florența.

New York și viitorul nostru păreau îndepărtate, cu toate că în timp ce dansam mă gîndeam că avem bagajele făcute și vom pleca a doua zi.

– Sărută-mă, îmi șopti Ben, iar buzele ni s-au întîlnit într-un sărut lung și tandru care aș fi vrut să nu se mai termine niciodată. Pînă cînd am auzit aplauzele, adică pe Livvie strigîndu-mă:

– Ma-mă!

Desigur, am roşit cînd ne-am îndepărtat. Dar era vremea să se taie tortul miresei şi să se ţină discursuri.

Cineva dădu boxele zgomotoase mai încet tocmai cînd începea melodia lentă şi deosebită a lui Paolo Conte, „Mocambo". Nonna şi Rocco se ridicară, în timp ce ceilalţi îi aplaudau şi băteau din picioare în semn de aprobare.

Rocco vorbi primul, atît în italiană, cît şi în engleză, fiind pregătit de Nonna.

– Sînt foarte fericit, spuse zîmbind. O am pe Sophia Maria lîngă mine. Şi noua mea familie. Şi prietenii mei. Şi cîinele meu. Sîntem amîndoi foarte fericiţi.

Nonna lovi microfonul uşor cu degetul ca să-l testeze. Îşi aranjă fusta şi pălăria cu voaletă ca să fie sigură că arată la fel de bine. Apoi se uită în jur ca o regină la supuşii ei.

– *Amici,* începu ea, *mia famiglia di Bella Piacere*... Prieteni dragi, voi şi satul meu aţi fost mereu în inima mea. Chiar dacă am plecat de mult, nu v-am uitat niciodată. Bella Piacere şi oamenii de aici au fost cele mai frumoase amintiri din viaţa mea, chiar dacă trăiam bine în minunata mea ţară – America. Dar acum am îmbătrînit. Am vrut să mă întorc acasă. Iar contele şi Don Vincenzo mi-au oferit această ocazie, chiar dacă escrocul acela de Donati aproape că reuşise să-mi fure moştenirea.

Se auziră aplauze şi rîsete.

– Iar fiica mea, *dottoressa,* a ajuns la închisoare ca o infractoare, adăugă ea şi toată lumea se uită la mine, rîzînd din nou. Acum, fericită alături de noul meu soţ, continuă Nonna zîmbindu-i lui Rocco, vreau să mulţumesc familiei mele, lui Livvie şi Gemmei, pentru... pentru că sînt familia mea. Şi îi mai mulţumesc Gemmei că o va extinde aşa de frumos prin promisiunea de a se căsători cu Ben, dăruindu-mi astfel o a doua nepoată, pe Muffie. Şi cine ştie, adăugă, ridicînd din sprînceana frumos creionată, poate chiar mai mulţi nepoţi. Sînt tristă numai pentru că mîine vor pleca în America. Aici se opri şi mă privi lung. *Bambini,* spuse, iar eu m-am gîndit, „Doamne, am intrat în

încurcătură". *Bambini*, continuă ea, Villa Piacere îmi aparține mie de drept. Iar acum v-o dăruiesc vouă, Gemma și Ben.

M-am uitat mirată la Ben.

– Așa că acum nu mai au nici o scuză să plece, declară Nonna hotărît. Gemma, poți fi medic aici. O să avem nevoie de unul. Ben poate transforma vila în hotel, ceea ce plănuise oricum, și poate continuă să picteze și să devină un al doilea Michelangelo. Iar Livvie și Muffie pot merge la școală la Florența.

Mulțimea aplaudă și fluieră.

– Așa vă pot păstra pe voi toți, iar voi puteți păstra vila, adăugă ea. Cred că este un tîrg cinstit.

M-am uitat la Ben și ni s-au întîlnit privirile. Puteam rămîne?

M-am gîndit la nopțile de sîmbătă seara de la Bellevue: agitația, urîțenia, tragedia. Fiica mea devenind o divă tînără, pericolul.

Iar Ben se gîndi la drumul lui lung către succes și la cît de mult își dorea să rămînă aici. Fiica lui crescînd ca un copil răsfățat și bogat, pericolul.

Puteam părăsi lumea aceea dură și sofisticată a orașului ca să îmbrățișăm realitatea nouă a unei vieți simple la țară, unde schimbarea anotimpurilor va fi anunțată de recoltă, de mîncare și de vreme? Unde culesul viei este momentul cel mai important din an, iar recolta de măsline este mai prețioasă decît perlele? Unde o zi frumoasă înseamnă să mergi pînă la Florența ca să bei cappuccino la Gilli, să cumperi brînză bună sau o pereche frumoasă de pantofi sau să găsești o pictură veche în gunoiul de pe o stradă lăturalnică. Să trăiești cu o rezervă de apă niciodată sigură și electricitate imprevizibilă, cu gîndul la *tramontana* care bate în iarna rece dinspre munții înzăpeziți și lunile lungi, leneșe și fierbinți de vară. Cu castane toamna, și *Panna cotta* de Crăciun, și prăjituri speciale de Paști. Aici, unde ultimului film de la Hollywood i-ar putea lua cîțiva ani buni să ajungă, unde distracția este reprezentată de cărți și muzică sau un pahar de vin seara pe o terasă, unde priveliștea și bărbatul pe care îl iubești sînt toată magia de care ai nevoie. Ben desfăcu brațele și m-am aruncat la pieptul lui.

Da, sigur că puteam trăi aici.

EPILOG

Au trecut trei luni de cînd sînt aici, la vilă, noua mea casă. Stau întinsă în patul care se afundă la mijloc de vechi ce este, în întunericul care mă îngrozea atîta cîndva, în siguranță în brațele soțului meu.

Ne-am căsătorit la o săptămînă după Nonna şi Rocco şi am avut o ceremonie mică la una din cele mai frumoase biserici din Florența. Am purtat iasomie în păr şi ne-am promis să ne iubim, să ne respectăm şi să avem grijă unul de celălalt pentru totdeauna. Cîndva nu credeam în cuvintele astea – „pentru totdeauna", dar acum ştiu că înseamnă atîta vreme cît vom trăi. M-am gîndit la Cash şi ştiam că s-ar bucura pentru mine. Mi-aş fi dorit numai ca şi bătrînul cu pisica albă şi frumoasă, cu *principessa* lui, să fi fost de față la nunta noastră, pentru că el mă învățase ce contează şi cum să-mi schimb viața.

Livvie şi Muffie dormeau la capătul holului. Nonna şi Rocco trăiau bine în căsuța lor de la fermă, împreună cu Fido. Iar Sinbad, al cărui zbor de la New York nu îl impresionase nicidecum, se ghemuise la picioarele mele.

Este octombrie şi frig. În seara asta am făcut focul şi am copt castane, iar mîine ne vom trezi devreme. Vom bea cafea cu lapte de la vaca lui Rocco şi vom mînca *ciabatta* coaptă de Fiametta, cu gem de căpşune şi vom merge să culegem strugurii din mica noastră vie.

Luchay este încă la noi, iar eu am citit povestea lui şi a lui Poppy. Maggie pregăteşte deja o petrecere grandioasă pentru Crăciun, pe cînd Ben şi cu mine plănuim ce să facem cu vila.

M-am uitat la faţa adormită a acelui bărbat minunat şi mi-am dorit să-l sărut. I-am atins uşor buzele cu ale mele şi, chiar şi în somn, m-a strîns mai tare în braţe, pînă ce m-a lipit strîns de el. Simt în nări mirosul catifelat al pielii lui, netedă sub palma mea, iar dragostea pe care i-o port este atît de minunată, încît nu vreau să mă desprind niciodată din braţele lui. Îl sărut din nou, iar el se trezeşte şi mă sărută şi el.

Mă gîndesc la această poveste pe care v-am împărtăşit-o ca la un filmuleţ despre viaţa mea, poate cu muzică de Paolo Conte şi un cîntec de-al lui Marc Anthony – „Îmi cîntai", acela despre cum te poţi prăbuşi în dragoste. Mi-e dragă imaginea asta. Sper că va rămîne în inima mea, cu noi, pentru tot restul vieţii noastre.

Şi ce o să facem cu vila? Să încercăm să-i redăm gloria pierdută şi să o transformăm într-un hotel? Nu ştiu, asta-i altă poveste.

Ştiu că cineva a spus asta înaintea mea, dar viaţa este frumoasă în Bella Piacere.

Sfîrşit

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

În cel mai recent roman al său, Elizabeth Adler, scriitoare a cărei celebritate a propulsat-o pe primele locuri între preferințele cititorilor din întreaga lume, ne poartă pe tărîmurile scăldate de soarele blînd al Italiei.

Gemma Jericho, medic în New York, este dedicată trup şi suflet profesiei, în detrimentul vieții personale şi familiei. Monotonia existenței sale cotidiene va fi întreruptă de vestea moştenirii casei străbunicilor din Toscana.

Pline de speranță, Gemma, mama sa, Nona, şi fiica, Livvie, lasă totul deoparte şi pornesc spre Italia visînd *la dolce vita.* Dar aici lucrurile sînt destul de încurcate. Un avocat escroc le-a vîndut proprietatea şi a dispărut.

Deziluzie? Disperare? Răspunsul îl veți afla la capătul unei lecturi încîntătoare.

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Lei 170000 (155963 + 14037 TVA)

